Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça reddediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

RED

ISSN 1307-072X
9 771307 072007
Sayı 46, Temmuz 2010-7
3 Lira (KKTC 4 Lira)

ÇÖMELELİM BEYLER!

Obama çömeliyor... Meksika Körfezi leş gibi... Canlılar ölüyor...

İsrail askeri çömeliyor... Filistinliler ölüyor...

Gezegenin her tarafında insan ve doğa katlediliyor. Katliam sürerken, egemenler sadece çömeliyor...

Akşamsefası

mantar tarlası

"Kahraman çocuklarınızın anavatana en az kayıpla dönmesini umuyor ve dua ediyoruz..."

Şimdi esip gürleyen Tayyip Erdoğan'ın 04.04.2003'te Wall Street Journal gazetesinde ABD'nin Irak'ı işgali ile ilgili temennisi. Her gece uyumadan evvel dua ediyor...

***

İsrail Başbakanı Netenyahu'yu temsilen Endüstri ve Ticaret Bakanı Benjamin Ben-Eliezer bizden görüşme talebinde bulundu ve bu görüşmeyi gerçekleştirdik, doğru yaptık.

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Tayyip İsrail'e atıp tutarken gerçekleşen gizli görüşmeyi doğruluyor...

***

Fethullah Hoca, dikkatli bir insandır. (40 yıllık ahbabı ya, biliyor.) **Söylediği sözün nereye gideceğini, nasıl sonuçlar doğuracağını iyi bilir. Hoca'nın sözleri; Türkiye'deki İslami kesim içindeki farklı bir sesi, farklı bir yaklaşımı ortaya koyuyor.** (Farkı fiyatı!) **Fethullah Gülen, son dönemde tırmanan İsrail-Türkiye gerginliğini doğru görmüyor. Bunun bölgedeki gelişmelere zarar vereceğine inanıyor.** (Hangi gelişmeler? Pardon?!) **Dediklerini hükümete 'gerilimi daha fazla tırmandırma' şeklinde yapılmış bir uyarı olarak da okumak elbette mümkün. Gülen'in bu hamlesini yalnızca Türkiye bağlamında düşünmek yüzeysel olur.** (Oral derin bir kimsedir.) **Gülen hareketi küresel bir hareket. Dünyanın dört bir yanında okulları, işadamları bulunuyor. Buna bağlı olarak yaygın siyasi ilişkilerinden de söz edebiliriz.** (Kiminle?) **Gülen hareketi belli ki Türkiye-İsrail ilişkilerinin bu kadar sertleşmesini kendi küresel ilişkileri açısından da yararlı görmüyor.** (Küresel ilişki = CIA bağlantıları?)

Oral Çalışlar... Evet, bizim de midemiz bulandı!..

***

Zaman zaman ikinci eşler de olmuştur. Bu bizim kültürümüzde vardır. Kanunlarımız buna müsait değildir ama maalesef Türkiye'de oluyor. İnsan belli bir yaşa gelmiştir, çocuğu olmuyor veya eşi rahatsızdır. Bunu söylemek istemiyorum ama Türkiye'de görünen bir gerçek vardır. Bu gerçeği kabullenelim. İnsanlar, evlilik ihtiyaçlarını metres veya benzer şekilde tamamlıyor. Bu tip insanların bunlara girmemesi lazım. Bu bölgelerden evlilik ve hısımlıkları artırarak, devletin de teşvikiyle önümüzdeki 30 yıl gibi bir sürede yaşanan sorunların aza ineceğine ve çözüleceğine inanıyorum. Yoksa askeri yöntemle kavga ve dövüşle çok ciddi bir şekilde çözüleceğine ben inanmıyorum. Azalır, tekrar tırmanır.

Rize Belediye Başkanı AKP'li Halil Bakırcı üstün zekasıyla Kürt meselesini çözdü!.. Çiftleşme açılımı!..

***

18-20 yaşındaki gençleri kendi hesapları için alçakça ön saflara sürdüler. 6-7 yaşındaki çocukların ellerine taş verip polise saldırttılar. Bölge insanının kaybetmesi, yoksullaşması için ellerinden geleni yapmaktan geri durmuyorlar.

Tayyip Erdoğan... Kendileri de 20 yaşındaki gençleri kendi hesapları için Afganistan'dan Lübnan'a, Somali'ye falan sürmüyor mu? Pardon?!

***

Benzetmek ve övünmek gibi olmasın ama bendenizin de ortaya saçtığı böyle bazı "gazetecilik ve fıkra yazarlığı" tohumları vardır. Bunlar da bazı genç arkadaşlarda filizlendiler. Bunların başında Ahmet Kekeç geliyor. (Düşmanlarından biri ona "çakma Engin" demişti.) Bir diğeri Salih Tuna. Bir diğeri Fikri Akyüz'dü, nedense ortalıktan çekildi. Rasim Ozan Kütahyalı da, ara sıra bana küfür etse bile hiç kızmadığım, beğendiğim bir gençtir. Zamanla daha da akıllanacak. Boynuz kulağı elbette geçecek.

Engin Ardıç... Saçtığı 'tohum'lara bakın! Mutabıkız!..

***

Ben de bildiğiniz gibi hükümet yandaşı, iktidar yalakası, dönek, liboş ve de vatan haini olduğum için...

Engin Ardıç... Vallahi, tüm bunları kendisi yazdığına göre, herhalde tazminat davası açamaz!.. Ne diyelim, insanın kendini bilmesi iyidir...

'Eksen' nedir ve

Siyasetle alakası *Siyaset Meydanı* seyretmekten, gastelerin internet sitelerindeki haberlerin altına geri zekalı yorumlar yazmaktan ya da kahvede okeye dördüncü beklerken *Posta*, *Takvim* gibi gastelerin resimlerine bakmaktan öte geçmeyen milyonlar **'eksen kayması'**ndan yakınıyor bu sıralar. İşsizlikten kırılan, açlıktan nefesi kokan garibanların yeterince derdi yokmuş gibi, bir de eksen kayması ekleniyor: "Ulan eksen meksen neyse de bu kayma meselesi fena, sakata gelmesek bari, hadi hayırlısı..." hissiyatını ifade eden muhabbetler dönüyor.

Ne vakit, geleneksel emperyalist yancısı dış siyaset çizgisinden sapılıyor gibi olsa memlekette, başbakan **"Van minüts!"** dese ya da İsrail'e artistlik yapsa kıyamet kopuyor. En sağcısından en solcusuna burjuva siyasetinin zerzevatı, gazete köşelerine ve akademi kürsülerine çöreklenmiş ulema, eski hariciyeci monşerler, paşalar, hasılı neredeyse bütün siyaset elitleri hep bir ağızdan, **"Din elden gidiyor!"** tadında bir yaygaraya başlıyorlar: **"Eyvah, eksenimiz kayıyor!"** İmam böyle yellenince cemaat de üstüne düşeni yapıyor tabii. Sonrası, bir bardak suda fırtına...

Eksen kaymasından şikayet ederek ortalığı velveleye veren burjuva siyaset ve devlet elitleri, "Batı uygarlığından uzaklaşıyoruz, çağdaş uygarlık hedefinden sapıyoruz, Avrupalı olmaktan vazgeçip Ortadoğulu olmaya doğru ilerliyoruz..." gibi afili sözleri ağızlarında geveliyor ve fakat dillerinin altındaki baklayı bir türlü çıkaramıyorlar. **'Eksen' dedikleri şey aslında emperyalist dünya egemenliği sisteminin ta kendisi.** Memleketin bu sistemin dışına çıkmasından endişe ediyorlar. Emperyalizme uşaklık karşılığında kendilerine bahşedilen kırıntıları kaybetmekten korkuyorlar. **Ruhlarını öyle bir satmışlar, baş eğmeye, kıç yalamaya, el pençe durmaya o kadar alışmışlar ki, dik durmaktan, onurlu durmaktan korkuyorlar.** Koronun başını Vaşington'da büyükelçilik etmiş, CIA'dan akredite gastecilik yapmış, NATO tedrisatından geçmiş adamlar ve kadınlar ile emperyalist sermayenin taşeronluğunu yapan patronların çekmesi rastlantı değil. Ve bu öyle bir köpekleşme ki, bu beyler ve hanımlar haysiyetleriyle birlikte şuurlarını ve muhakeme yeteneklerini de kaybetmişler. Biraz kafayı çalıştırabilseler, eksen meksen kaymadığını ve ülkede burjuva iktidarı varoldukça da kaymayacağını görecekler. **Bir şeyin kaydığı yok, rahat olsunlar...**

Evet, memleket emperyalist kapitalizm eksenli bir yörüngeye oturmuş fırıl fırıl dönmekte. Hükümetin ve başbakanın özellikle İsrail'e karşı 'aykırı' bir siyaset izliyor gibi görünmelerinin sebebi de Kasımpaşalılık, çapsızlık ya da kontrolsüzlük değil. Aksine bütün o 'van minüts' şovları, artistlenmeler, horozlanmalar bizatihi emperyalizm eksenli sistemin bilgisi, icazeti ve talimatıyla, onun bekası için yapılmakta. Kısaca anlatalım...

Emperyalizmin şımarık piçi İsrail devletinin Filistinlilere ve diğer Arap halklarına karşı yıllardır uyguladığı baskı, zulüm ve terör ile ABD'nin Irak işgali ve 1 milyondan fazla insanın öldürülmesi Ortadoğu halklarında İsrail'e ABD'ye ve emperyalizme karşı müthiş bir tepki ve öfke biriktirdi. Bu kitlesel öfke, doğal olarak emperyalizmin yörüngesine oturmamakta direten ve her fırsatta İsrail ve ABD'ye karşı sesini yükselten, HAMAS ve Hizbullah gibi direnişçi örgütlere destek veren İran'ın elini güçlendiriyor ve emperyalizmin çıkarları açısından ciddi bir tehlike oluşturuyor. İşte Türkiye'nin yeni rolü de burada başlıyor. Eksen kayması olarak algılanan şey aslında halklarda biriken bu öfkenin Türkiye üzerinden tekrar tolore edilebilir düzeye çekilmesi girişimidir. Türk hükümeti İsrail'e efelendikçe sempati topluyor, İran'ın etkisini kırmaya çalışıyor ve çocuklarına 'Tayyip' adı koyan kitleleri kendi üzerinden tekrar emperyalizme bağlıyor. Ortadoğu'nun gazını alıyor yani. Emperyalizm eksenli sistemden uzaklaşmak bir yana, onu güçlendiriyor. Büyük Ortadoğu Projesi'nde kendisine

ÜMİT DERTLİ

Kürtler öldürerek biter mi?

biçilen rolü oynuyor.

Başbakan ve hükümetin bu süreçte İsrail'e karşı tek bir somut adım atmamış olmasının sebebi budur. İsrail ile yapılmış açık gizli bütün anlaşmaların hâlâ yürürlükte olmasının sebebi budur. **Fethullah**'ın, **"Yardım gemileri İsrail devletinden izin almalıydı, otoriteye karşı gelmemek lazım,"** buyurması, Türk Dışişleri Bakanı'nın İsrailli Bakanla otel odalarında gizli gizli buluşup 'muhabbet' etmesi ve bu işin 'tellallığını' da ABD'nin yapmış olması rastlantı değildir. Son günlerde **'terörle mücadelede insansız hava araçları Heron'ların kahramanlıkları'** hikayelerine medyada sık sık rastlamamız da tesadüf değil. Hatta İran ile nükleer enerji konusunda anlaşma imzalanması, Birleşmiş Milletler'de yaptırımlar aleyhine oy kullanılması, ve ABD'nin buna tepki göstermesi bile aynı büyük senaryonun, aynı yaygaranın parçasıdır. (Daha önce bir yazıda daha belirtmiştik, yaygara özel bir hırsızlık tekniğidir. Birkaç kişi yalandan kavgaya tutuşur, etraftakiler kavgayı ayırmaya çalışırken o kargaşada paralar, cüzdanlar çalınır.) Başbakan kendisi demedi mi, **"Anlaşmayı Obama'nın bilgisi ve icazeti dahilinde imzaladık, imzadan sonra arayıp tebrik etti,"** diye. Demesine de gerek yok gerçi, Obama'dan habersiz tuvalete dahi gidemeyecekleri aşikar...

Kuşkusuz tüm bu süreçte, Türk hükümeti bir yandan emperyalizmin kendisine biçtiği rolü oynarken, oraya hizmetini ifa ederken, bir yandan da emperyalist sofranın kırıntılarından aldığı payı büyütmeye çalışıyor. Her devlet gibi Türk devletinin de bölgesel bir güç olma, etkinliğini artırma, yayılma ve emperyalistleşmeye dönük emelleri vardır. Eksen tartışmasında bu noktayı da dikkate almak gerekir fakat yine de esas olan emperyalist eksendir. Temel eğilim, bu emelleri o yörüngeden çıkarak değil oradaki yerini daha da sağlamlaştırarak gerçekleştirme yönündedir.

Velhasıl, burjuva iktidarı altında bir Türkiye'nin yörüngeden çıkma ihtimali sıfırdır. Bu ihtimalden dolayı hayıflanan şuursuz ve haysiyetsiz zevatın endişeleri ne kadar boş ise, böyle bir ihtimal üzerinden bir burjuva hükümetinden anti-emperyalizm beklemek de o kadar salakçadır. O ekseni terk etmenin, o yörüngeden çıkmanın yolu bölge halklarının emekçi kardeşliği temelinde örgütlenerek emperyalizm eksenli sisteme, onun etrafındaki

yörüngelerinde dönüp durmakta olan ulusal devletlere ve tüm bu sistemi bir arada tutan çekim kuvveti olarak kapitalizme karşı savaşmalarıyla mümkündür. **Saraylar köpekleşmiştir, kurtuluş sokaklardadır.**

***

Dünyanın her hangi bir yerinde hele bu bölgede ve hele hele Türkiye'de, Ortadoğu siyaseti konuşacaksak **'Kürt Meselesi'**nden bahsetmeden olmaz. Görmezden gelmeye çalışsak bile o gelir gözümüzün içine girer, dayatır kendini. Nitekim yine öyle oldu: Eksen kayması, İran İsrail ve saire tartışılırken Kürt halkı bölgenin ve gündemin orta yerine koydu kendini yeniden. PKK'nin eylemlerinin yoğunlaşması ve devletin askeri kayıplarının artmasıyla birlikte herkes tekrardan bunu konuşmaya başladı. Burjuva siyasetinin değişik cenahlarında **olağanüstü hal** ilanından, sınırötesi operasyona, bölgeye fabrika yapmaktan **'etle tırnak'** geyiğine, hatta **'verelim kurtulalım'**a kadar çok çeşitli tepki ve öneriler geliyor. Normal zamanda birbirlerini bir kaşık suda boğacak görüntüsü veren Başbakanla Genel Kurmay Başkanı sınırdaki askeri mevzilerde omuz omuza milli mutabakat pozları verdiler. Kılıçdaroğlu, "Benim neyim eksik, ben de gideceğim" demekte. MHP, **"Mevzide çökmek de neymiş, Türk dediğin dimdik ayakta durur,"** demekte. Medyada, kerameti kendinden menkul bir takım uzmanlar allahın günü Kürt meselesi üzerine ahkam kesmekte, **'teröre lanet'** okumakta, **'PKK ile halkı birbirinden ayırmak'**ta, BDP'nin ensesinde boza pişirmekte, iğrenç bir şovenizm ve çok tehlikeli bir Kürt düşmanlığı gelişmekte, geliştirilmekte...

Tüm bunları eylülde yayınlanacak **ENTERNASYONAL**'de etraflıca ele alacağız fakat birkaç önemli noktaya mutlaka değinmek gerekiyor. Bir kere burjuva siyasetinin alameti farikası olan ve Türk kitleler arasında da hızla yayılan Kürt düşmanı fikriyata gerekçe olarak son derece iki yüzlü ve alçakça bir tez öne sürülüyor. **Kürtler emperyalizm uşağıymış,** Amerika helikopterlerden silah ve mühimmat atıyormuş bunlara, İsrail tarafından destekleniyorlarmış, falan filan, bir sürü bildik karalama. Son olarak da Gediktepe baskınının ardından Başbakan'ın, **"Bunlar taşeron!"** suçlaması... Bu karalamaları anti-emperyalist bir milliyetçinin ağzından duysaydık anlardık da, alayı emperyalizmin kucağında oturan, taşeronluktan boğulmuş adamların dilinde yalnızca mide bulandırıyor, sövme isteği uyandırıyor. **Sanırsınız ki TSK Kızılordu, komutanı da Che Guevara. Heron'ları İsrail, PKK'ye hibe etmiş, Türk askerinin yerini tespit etsin diye, Amerikan uyduları da PKK'ye veriyor anlık istihbaratı. Zaten NATO ordusu olan da PKK, haşa TSK değil...** Alçaklığından şüphe etmediğimiz burjuvazinin hizmetkarlarıyla şuursuzlaştırılmış kitlelerin bunları söylemesini anlıyoruz da kendisine solcu diyenlerin bunu yapmasını alçaklığa mı şuursuzluğa mı yoralım bilmiyoruz...

Evet, Kürt meselesi çok yönlü, karmaşık, çetrefilli bir mesele; tartışılacak pek çok yönü var. Fakat Kürt halkı mazlum bir halktır; bu devlet tarafından dışkı yedirilmiş, köyleri yakılmış, yurdundan sürülmüş, çocukları delik deşik edilmiş bir halktır. Kürtlerin kitlesel bir biçimde aynı demokrasi ve özgürlük taleplerini sahiplenmesi, bu taleplerin meşruluğu konusunda tartışmaya yer bırakmamaktadır. Kürt çocukları, üzerlerine mermi yağdıranlara karşı taş atarken yakalanıp zindanlara atılmaktadır. Gazze'deki çocuğun İsrail askerine attığı taş ile Hakkarili çocuğun Türk askerine attığı taş arasındaki fark ne? Niye birisi **'kahraman küçük general'** olarak görülürken öteki **'kandırılmış ön safa sürülmüş'** oluyor? İsrail ve Türkiye devletlerinin emperyalizmle sıkı fıkılıkta birbirlerinden aşağı kalır yanları var mı? Niye birine torpil geçiliyor? Kürde yapılan zulüm Filistinliye yapılandan daha az mı gayrimeşru? Bingöllü Kürd'ü köyünü yakıp İstanbul'a, İzmir'e sürmekle Kudüslü Arab'ı Ürdün'e sürmek arasındaki fark ne? Sabra ve Şatilla katliamları ile Lice ve Şırnak katliamları arasında ölü sayılarından başka bir fark var mı?..

Bu ülkede devrimciliğin, solculuğun, hatta insan olmanın turnusol kağıdı bu sorulara verilecek yanıtlardır. Biz, doğru yanıtları verdik. Kürt halkının haklı mücadelesini -tıpkı dünyanın her yanındaki mücadeleleri desteklediğimiz gibi – destekliyoruz. Kürt meselesinin bir an önce onurlu ve adil bir çözüme kavuşturulmasını, emekçi çocularının bu savaşta daha fazla ölmemesini savunuyoruz. Irkçı ve şovenist ön yargıların aşılarak halkların emekçi kardeşliği temelinde yan yana, kardeşçe yaşamasını savunuyoruz. Bunun yolu ise halkları birbirine düşüren emperyalizme karşı olduğu gibi kendi egemenlerimize karşı da halkların omuz omuza mücadelesinden geçiyor. **İstanbul'un kaderini Diyarbekir'inkinden, Erbil'inkinden, Bağdat'ınkinden, Kudüs'ünkinden ayrı düşünemiyoruz. Buraların sarayları domuz topu bir koalisyon zaten, sokaklarını kardeşleştirebilirsek kazanacağız...**

HAKAN GÜLSEVEN

Çömelelim beyler!..

Malum, fazla yolcu alan minibüslerde şoför, trafik ekiplerini gördüğünde ayaktaki yolculara, "Çömelelim beyler!" diye bağırır. Adettendir. Yoksa ya yüklü bir ceza, ya da yüklü bir miktar rüşvet ödemek zorunda kalır. Çömelme durumu hakikaten rahatsız edici; 'idare etmek', 'bir şeylerden gizlenmek', 'ıkınmak' gibi fiilleri akla getiriyor. Bizim durumumuzda, yani kendi toprakları olduğu varsayılan yerde koskoca Başbakan ile her daim esip gürleyen bir Genelkurmay Başkanı'nın tam siper çömelmesi elbette olay çıkaracaktı. Nitekim çıktı da...

Patron medyasının iktidara yakın olmayan kısmında, işleri kalem oynatmak olan cevval köşeciler, Başbakan'ın çömelmiş hallerinden yola çıkarak, ellerindeki malzemeyi, kedinin kuyruğuyla oynadığı gibi oynayarak kullandılar. Gülümseyerek izledik tabii. Ama sizce de tuhaf bir durum yok muydu? **Niye sadece Tayyip'e laf edildi ki? Genelkurmay Başkanı, Başbakan'a, "Eğ kafayı," mealinde bir şeyler söylüyor ve kendisi de çömeliyordu.** Neticede, o mevzilerin olduğu yere helikopterler eşliğinde, sağa sola hedef saptırıcı ısı bombaları atarak, tüm orduyu olası saldırılara karşı seferber ederek, yüzlerce güvenlik önlemi alarak beraberce giden **bu iki 'çok önemli şahıs', aynı mevzilere birkaç haftalık eğitimden geçen 20 yaşında gençleri, öyle 'yalınkılıç' yollamakta hiçbir beis görmüyordu.** Öyle ya, kimilerinin hayatı, diğerleriyle karşılaştırıldığında çok daha önemlidir...

Gencecik askerleri evlerine tabutlarla gönderdikten sonra, üzerine, "Askerlik yan gelip yatma yeri değil," diye tüy dikebilecek kadar basiret sahibi **Tayyip Bey'in siperdeki surat ifadesine bir kez daha bakın lütfen...** Bir oğlu, milyon dolarlık şirket, 'gemicik' falan sahibi olacak kadar 'sağlam' olduğu halde, askerlik için 'çürük' raporu alan; diğer oğlu ABD'de emperyalist kurum çalışanı olduğu gerekçesiyle 21 gün yan gelip yatarak dövizli askerlik yapan; damadı yine dövizli askerlik yapıp Sabah ve atv'nin de sahibi Çalık Grubu'nda CEO olarak işe başlayan Tayyip Erdoğan, sipere çömelmiş, "Nereden geldim buralara?" ifadesiyle, **ıkıntılı, sıkıntılı bir halde derinlere dalmıştı...** Başkalarının çocukları üzerinden 'yan gelip yatma' edebiyatını kolaylıkla yapan Tayyip'i, siperde görme fırsatına ulaşmamız iyi oldu. Koca koca komutanları da...

Ne olacaktı ki? Bir diğer 'devlet büyüğü' Abdullah Gül'ün büyük oğlu zaten yurtdışındaydı, mısır ticaretinden küçük yaşta köşeyi dönen ufak oğlu da şimdi ABD yolcusu. Sınavda 800 üzerinden 800 puan alıp rekor kırmış. Peki biliyor musunuz, 'rekor kırdı' denilen bu sınavda geçtiğimiz yıl 10 bin 52 kişi daha rekor kırıp 800 almış! Neyse, onlar da dövizi bastırır, askerlikten bir biçimde yırtarlar.

RED'in ilk sayısında, bugünleri de düşünerek, **'canı tatlılar' listesi** yayınlamıştık; Türkiye'nin tüm holdinglerinin 'veliaht'ları, kalburüstü siyasetçilerin çocukları, kahramanlık nutukları atmakta pek maharetli ve bol yıldızlı generallerin mahdumları, akrabaları... Listede bunların isimleri vardı. **Yoksulları gaza getirtip 'Vatan sağ olsun!' dedirtenlerin çocukları...** Tamamı, üç yıl yurtdışında çalışıyor görünüp dövizli askerlik yapmıştı. Bir kez daha yayınladık sonra listeyi. Bir tekrara daha gerek yok, aklınıza kim geliyorsa var listede... **Hepsi çömelmiş...**

Patronların, devlet kodamanlarının, generallerin çocukları dövizi bastırıp askerlikten yırtarken; yoksulların çocukları, Genelkurmay Başkanı ve Başbakan'ın bin bir ısı bombası ve güvenlik önlemiyle gittiği o dağlara nöbete, operasyona yollanıyor. Annelerine cesetlerini teslim etmeye giden komutanlar da, "Oğlunuz şehit oldu, gurur duyun!" diye tebligatta bulunuyor. 20 yaşında gencecik insanlar, savaş çığırtkanlarının kurbanı oluyor...

Ve bu gerçekliği kimse telaffuz edemiyor. Neden yoksulların çocuklarının dağlara sürüldüğünü, neden egemenlerin ocağına ateş düşmediğini patron medyasındaki kimse tartışamıyor. Çünkü onlar da tam siperde!..

Herkes şunu açıkça görmelidir: **Bugün Türkiye'de bir savaş hali var. Hatay'da kekik toplayan 75 yaşındaki köylüler 'terörist' sanılıp öldürülüyorsa, İstanbul'un göbeğinde ordu servisi bombalanıyorsa, savaş sadece Kürt kentlerinde değil, tüm bir ülkede sürüyor demektedir. Şimdi ateş yakınlarına geldiğinde paniğe kapılan, yollarda rahat dolaşamayan herkes, 3 binin üzerinde Kürt köyü yakılırken, biçare köylülere dışkı yedirilirken, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz babasıyla birlikte delik deşik edilirken ses çıkarmamanın bir bedeli olduğunu anlamalıdır.**

Kurtuluş savaşı...

Sadece Kürt düşmanlığı pompalamak dışında tek bir çözüm üretemeyen bu düzene karşı, hep beraber bir kardeşlik çözümünü, demokratik bir çözümü savunamazsak, bugüne dek neredeyse 40 bin kişinin öldüğü savaş daha çok can alacaktır. Kürtlerin Türklere, Türklerin Kürtlere düşmanlık yapma lüksü yoktur. Bu kadar iç içe yaşayan iki halkın arasına düşmanlık girmişse, ipin ucunun kaçtığı anda olabilecekleri tahayyül bile edemeyiz.

Bunları çok söyledik... Ötesini de söylemeliyiz: Bugün Ortadoğu'da, yani başta enerji olmak üzere tüm kaynakların sınırsız emperyalist yağmaya açıldığı bu topraklarda, hiçbir sorunun 'ulusal' bir çözümü kalmadı. ABD, onun bölge jandarması İsrail, uşak hükümetler, biz Ortadoğulu halklara bir barış sağlamayı akıllarına bile getirmiyor. Bölgesel çelişkilerin sürekli kaşınması, coğrafyamızın sürekli kanatılması ve kaynaklarımızın emilmesi, sömürgeci kuvvetlerin tek stratejisidir. Kırıntılar karşılığı satın aldıkları uşaklarına da şu ya da bu taktiği uygulatabiliyorlar.

Bu sebeple, emperyalizme bölgesel düzeyde karşı koymak zorundayız. Bu, enternasyonalizmi zaruri kılıyor. Yani, dört ayrı ülkeye yayılmış Kürt nüfusun, Arapların, Türklerin, İranlıların, her dinden, mezhepten, milliyetten halkların ortak bir mücadele örgütlemesi gerekiyor. Bu mücadele, bölgedeki gerici hükümetleri, emperyalist sermayeye göbeğinden bağlı yerli patronları ve onların partilerini, yani ganimetten pay kapmak için bekleşen akbaba sürüsünü de ezip geçmelidir; Ortadoğulu emekçiler kendi kaderlerini ellerine almalı, bölgesel düzeyde ortak bir örgütlenme gerçekleştirebilmelidir.

Evet, manzara vahim... Bölgemizin bir kısmı doğrudan emperyalist askeri işgal altında tutuluyor. Filistinliler Siyonist devletin sistematik soykırımına uğruyor. Halklar birbirine karşı sürekli kışkırtılıyor. ABD'deki ordu karargahlarında alternatif Ortadoğu haritaları hazırlanıyor. Kukla hükümetler buna çanak tutuyor. Bu durumda, emperyalizmi defedecek ikinci bir kurtuluş savaşına, emperyalizmden kopmaya ve bağımsızlığımızı yeniden tesis etmeye yönelmeliyiz. Ne var ki, ikinci kurtuluş savaşımız ve yeniden kazanılacak bağımsızlığımız, bir milletin diğerini ezdiği ulusal devletler çerçevesini aşmadan gerçekleşemez. Bu, emekçi kardeşliğinin tesis edilmesini ve ulusların kendi kaderini tayin hakkına saygı gösterilmesini gerektirir. Başka deyişle, emperyalizme karşı yürütülecek ikinci kurtuluş savaşı, tek bir milletin, milliyetçilerin işi değildir; Ortadoğu'ya yayılmak zorundadır. Dahası, emperyalizme karşı savaş, emperyalizmin değirmenine su taşıyan sermaye düzenini de hedef almalı, kapitalizmi bölgesel düzeyde alaşağı etme hedefini önüne koymalıdır.

Uzun lafın kısası, içinde bulunduğumuz ateş çemberinde ya herkes kendine bir siper bulup çömelecek, ya da sosyalist bir Ortadoğu için mücadeleye atılacaktır. Başkaca alternatif yoktur...

‘güneşin sofrası’ hazır ama...

RIITTA CANKOÇAK

burnum acayip bir barut kokusu alırken, allah’tan bir yerlerden hoş bir karpuz kokusuyla da karışır her şey. tatil. insanların ‘boş vakti’ doldurma zamanı. halk, yani ‘popolo’ ne yapıyor...

şimdi tabii bu iyice karışmış ortalık sırf yaz geldi diye öylesine düzelmiyor ki. bir yandan türkiye’ye **‘açılım, susam, açılım’** diye avrupai bir masal anlatılırken, diğer yandan da kadınları kapatılır. **‘kapan, susam, kapan’** (40 derece güneşin altında bir insanın, ne kadar politikayla kundaklanmış olursa olsun, uzun kalın kumaşlarıyla, kat kat giyinmesini, finli bir kadının anlaması mümkün değildir. ilkel finlilere kalırsa, ki kalmaz elbette, insan çıplak doğar, çıplak ölür, onun dışında hava şartlarına göre ya giyinirsin, ya da giyinmezsin.) ve üst tabakaları iktidar gösterişlerini, aynı seviyede olmayanlara gösterirken, ki yerlerini bilsinler, israil’deki günah gecesinden tutun da, avrupa birliği başkanı rambo’nun, ki amerika’nın ırak’a saldırısını savunan bir ideologtur, seçilmesinden, her gün finlandiya’nın buğday tarlalarına çalışmaya gelen çinliler sendikanın nasıl bir komada olduğunu gösterirken ya da avrupa’nın ırkçılığının çoktan utanç sınırlarını bile aşmış durumuna göz yummaktan, filan falan derken, kime sorarsan sor, **‘dünyanın alt-üst olduğunu’** herkes kabul eder. eyvallah. zamanı geldi. alt-üst derken sıra halka mı geldi? onların sesi mi, sudaki zeytinyağı gibi üste çıkmış? yani alt kim, üst kim, ne, nerede... ‘sait faik’e kalırsa, sevişme vaktidir der de o, orası başka...

millet tatil imkânlarını tararken, aynı zamanda da, her geçen gün kutuplaşır her insan, ortam, ülkeler... düşüncelere kadar girmiş ‘territor’ kaygısı. nedenleri de netleşince, aslında güzel bir yaz manzarası ortaya çıkıyor. güneşin sofrası...

kris’ten önceki avrupa’ya kulak verecek olursak eğer, yaptıkları hamle, azıcık da olsa normal olan bir insana acayip gelmelidir, yani türkiye’de *‘en çok ezilmiş ve aynı zamanda yeni tür vatandaşlık kimliği kazanmış olan müslümanlar’*a destek verilmesi kurgusu, epey şaşırtıcıydı. ateist geleneğin bunca yerleşmiş olduğu bir kültürün böyle davranması hakikaten bir ‘laz mantığı’ gibi geldi bana. keşke öyle olsaydı. sonradan, birilerinin türkiye’nin seküler devlet biçiminden çıkma gerekçesinin kararını vermiş olduğu konusundaki fikrimi netleştirirken, eski şaşkınlığımın yerini yeni bir şaşkınlık aldı, avrupa’nın da

aynı dindarlık tuzağına düştüğünü fark ettim. **ve anlaşıldı ki, emperyalizmin gayet de basit bir saptırma politikasının kurbanı olduk hepimiz, ilkin sosyalizmin yok edilme acısının yarattığı boşluğun doldurulması gerekirdi, işte din burada ortaya çıktı, ya da çıkartıldı.** ama hemen ardından, kapitalizmde ciddi yalnızlıklar doğdu. hızla, neredeyse ‘kısmetmiş’ denebilecek şekilde, patron hesapları tutmamıştır belki, kim bilir. kapitalizmin de çöküşü belirginleşti ve en azından amerikan tarzı kapitalizmin sayfası kapandı. milletler kandırılmış olmanın pis gerçeğiyle göz göze geldi. yeniden **yeni bir ideoloji boşluğu** oluştu. o boşluk, bu boşluktur, şu an elimizdeki boşluk, ceplerimizdeki de.

‘miki fare’ gibi gençler!

peki, bu arada, bu sancı ve boşluk ezgisine dayanan kapitalizmin sapık ölüm sahnesini izlerken, türkiye’deki sola ne oldu? sol derken, marksizmle doğruyu bulmuş, evlerinde oturan birtakım yazar çizer mi, ya da partilerinde sürü mantığıyla kolaylıkla kaybolanlar mı, yoksa sendikalarda çaba vermeye çalışanlar mı soldur? emekçiler solcu mu? peki emekçi olmayanların, yani sömürücülerin halka bakışı nasıl? bir ‘popüler kültür’ün bunca rezil hallere ulaşmasının nedenleri ne olabilir? çünkü biz şimdi desek ki, “sıra halka geldi...” ama şu halkın haline bakarsa korkar insan. yoksa, hâlâ aziz nesin’in ünlü sözlerinin dünyasında mıyız? halka doğru düzgün bir bilgi, ekmek ya da et, değer veriliyor mu? halk kelimesi ne zamandan beri küfür haline geldi? çeviri hatası olmasın. tabii ki durum rezalet, **kötü müzik, tıtımtıttım siteler, çöp rahatlığı, gençlerin bir ‘miki fare’ gibi konuşması, şu kumakafalı erkeklerin kapatılmış karılarının kadın plajları, kötü evlerdeki iyi insaıların mutasyona uğraması, genç olmayan kadınların mutsuzluğunun yağ torbalarına dönüşmesi ve kendilerine mutlu diyenlerin de ‘lifting’ reklamları gibi olması, aç dolaşan insanların bir araba için kalbinin deli gibi atması, televizyonun sonsuz yalanlarının hiçbir şey olmamış gibi kabul edilmesi, kıçları havada dolaşan tipleri ve neler neler...** “işte böyle, burası türkiye,” laflarıyla açıklanacak durumlar değil bunlar, ne yazık ki.

‘hepimiz katiliz’ desek?

yozlaşmış toplumunun, cennet mi desek, kültüründen ne beklersin? kültür, dediğimiz olay, bir insanın hayatının yansıması değil mi? popüler kültürse sürünün yansımasıdır. şimdi de, yaz olunca daha da yoğunlaşan malzemelerle, tatil-matil derken, popüler kültürle kuşatılmışız. rahatsız mı olduk? peki nedir bu kültürde, gerçek ‘kültürlü’ insanı rahatsız eden? kendi üstünlük baş ağrısı mı yoksa? çünkü bir üstünlük, bir ‘alt’ tabaktan beslenir.

birbirimizi ürküte ürküte sınıflaştırıyoruz ilişkilerimizi. hem mikro seviyede, hem de dünya politikasında. terör, ki amerikalıların da en sevdiği silahtır, cahilliğe yaslanan, bir yöntemdir. ama işte yan etkileri de var. korkudan felç edilmiş insanın estetik değerleri uyuşturulmuş olur. kendisini birinin kölesi olarak düşünmeye alışmış insanın karar verme mekanizması da ona göre gelişir. bir çeşit yedek sistemi çalışmaya başlar. en güzeli isteme hakkına sahip olmamanın, boyun bükmenin, bir ‘neredeyse’nin uşak mantığına indirilmenin zaafı. bu aşağılama, yok sayma alışkanlığında, ‘üst’ insanların da alt yapısı olur. yoksa burada da mı bir boşluk söz konusudur? emekçiler mi elitin boşluğunu doldurur? derken, sol nerede?.. güneş nerede?..

işte, yolda giderken, sol dediğimiz millet, bölündü. bir bölümü eski emperyalist çizgiye biat ederken, birileri aşırı ulusalcı çizgiye sarıldı, çoğunluğu da kurban rolünü kabul etmiş durumda, hatta kendilerini sahiden içtenlikle kaptırmışlar bu işe, tam kurban mantığı yürüterek, **‘hepimiz kurbanız’** der gibi **‘hepimiz kürdüz, ermeniyiz, aleviyiz, lazız, finliyiz’** diyorlar. **ki, kürdüz, ermeniyiz, aleviyiz, lazız, finliyiz de, ne olmuş, hepimiz de eşeğiz ki emperyalizmin boyunduruğu altında yaşıyoruz.** tembel adam felsefesidir, mastürbasyondur bu; böyle bir tavra sarılmanın temelinde bir pes ediş yatmıyor mu? **örneğin satre’ın cezayir’in durumuna üzüldüğünde ‘hepimiz katiliz’ demesi, gerçek suçluya, emperyalizme yönlendirilen bir tavırdır. kurban kimliğine sığınmak ise tutarsız bir kaledir.** efendisinin gölgesini doldurmak gibi bir şey. ne işine yarar ki?..

ama hakikaten bakarsak, **şu geçen yüzyılda soğuk savaştan sonra gelen ve daha da korkunç, hepimizi birer birer korkuluklara dönüştürmeyi başarmış buz çağının yanında soğuk savaş çocuk kalır.** ki kolay olmadı o günleri de atlatmak, üç maymun gibi yaşamak, hiçbir şey duymadan, görmeden ve asla konuşmadan... kolay olmadı, hatta halkın seneler süren ölü numarası, patronu mutlu etmesi... de kolay olmadı. geçmiş olsun. direndik, taşıdık,

...ve şimdi alıştığımız canavarlar yaşlandı. bencilliğin atıkları bizde kaldı. ve boşluğu var. fizikçilerin aradığı higgs, miggs söz konusu değil, maalesef. daha çok neo-sosyo-kültürel manyaklık boşluğudur söz konusu olan. ve düşünebilir miyiz, ya şimdi şu vahşi kapitalistlerin yarattığı boşluğu sosyalizmle doldursak, bunu özellikle de türkiye için düşünsek... tam zamanıdır. her tür siyaset denendi, salt doğru düzgün bir sola hareket alanı tanınmadı.

şöyle ya da böyle, zaten duvarla karşı karşıyayız. ya geri, ya ileri...

ben ne bileyim ki, ama diyorum, şu insan kardeşimize biraz da iyi davransak, dost gibi, elimizde olanı paylaşsak...

çok da üşüdük, kardeşler, güneşin sofrası da her zaman hazır.

ama aç ayı oynamaz...

marx hepinize kolaylık versin...

MUSTAFA AKÇAÖZ

'O' EKSEN...

Ortadoğu'da para tüccarlarının ve onların çıkarını kollayan siyasi erklerin varlığından ve gücünden bahsetmek gülünç kaçacaktır, eminim. Toplumsal bir bütünlüğü olmayan ve halkların sınırlar içinde ve ötesinde birbirinden kopuk olduğu bir coğrafya burası. Ve bütün bu kopuk parçacıklar emperyalizmin bizzat kendisinin bu hale getirdiği satranç tahtasının üzerindeki taşlar... Dolayısıyla varyasyonları herhangi bir konuda öngörecek olan da bu güç... Bu oyunda emperyalizmin varyasyonlarının dışına çıkmaya çalışacak olan emperyalizmin kendi taşlarından birinin, riskleri göze alması gerektiği ise tarihsel örneklerle öngörülebilecek bir şey. Ki emperyalizmin taşlarının, burjuva siyasetçilerinin, emperyalizmin işine çomak soktuğu da pek görülmüş şey değil...

Tarihsel süreç ve kendilerine göre üst düzey olan bu inanılmaz donanımlı siyasetçilerin abuk sabuk açıklamaları her şeyi bu denli gözler önüne sererken; Türkiye'nin ve mevcut hükümetin emperyalizmin taşlarından biri olmadığını iddia etmek, hiç şüphesiz en büyük ahmaklıktır. Çünkü bir başbakan kendini sağır sultana kanıtlama amacı güdercesine çıkıp ABD güdümünde, **"Ben büyük Ortadoğu'nun eşbaşkanıyım,"** derken, diğer yanlardan da Ortadoğu topraklarında kıyım ve yıkım politikaları uygulayanlara kendi topraklarında üs açıyorsa, Avrupa güdümlü ticari anlaşmalar yapıyorsa, ABD' den destur almadan tek söz etmiyorsa, burada ne eksen kaymasından söz etmeye gerek vardır, ne de emperyalizme sırt çevrilmesinden. Hatta emperyalizme 'trip atmak' bile söz konusu değildir. Hani oluyor arada, **"Emperyalizm, neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?", "Ama biz takas anlaşması yaparken her bir şeyi anında aktardık, sonra bizi yarı yolda bıraktılar,"** gibisinden. Olmuyor demeyin...

'Eksen kayması' demişken, son dönemlerde en fazla gündem meşgul eden konulardan biri bu eksen meselesi... Bırakalım 'üst düzey' siyasetçileri, sokaklarda dahi feryat figan haykırılan, üzerinden kulisler yapılan bir konu oldu: "Türkiye Batı'ya sırtını mı çevirdi? Emperyalizme artık arkamızı mı döndük?"

İki soru da aynı kapıya çıkıyor esasen, çünkü emperyalizmin vücut bulmuş hali bugün 'Batı'. Ne AB, ne NATO, ne de BM emperyalizmden ayrı ele alınabilecek kurumlar değil.

Bu Batı'ya 'arkayı dönme' muhabbeti de ayrı bir konu tabii. Bizim ve birçoklarının sömürge idarecileri, ezilen halklar yıllar boyunca dibine kadar sömürülsün diye emperyalizme arkayı döndürtmediler mi zaten? -Ki aynı durum bugün de güncelliğini koruyor. Bırakalım bu sahtekar fırıldakları da işimize bakalım...

Kuşkusuz CIA en iyi bilendir!

Ortadoğu'nun unutulduğu, Filistin toraklarındaki bu geniş çaplı katliamın ve sömürünün perde arkasına atıldığı bir süreçte gerçekleşen bir gemi baskını bütün gözleri yine o topraklara çevirdi. **Yıllar boyunca o topraklarda yıkım yaşayan insanların sömürüsünü, sadece kendi ırkından ve mezhebinden bir grup vatandaşın öldürülmesi sonucu bu şiddette gündemine taşıyan bir hükümetin varlığıysa zaten acınacak ve ağız bozmayı gerektirecek bir durumun varlığını bize hissettirmektedir.**

Tartışmaların varlığını sürdürdüğü bir ortamda, bir yandan medya üzerinden içi boş konuşmalarla artistlik hareketleri hükümet tarafından gerçekleştirilirken, diğer yandan da bütün askeri politik, ticari anlaşmaların devam ettirileceği teyit ediliyordu. Milletin feryatları sokaklarda yankılanırken başbakan gaz alan konuşmalarını yapmaya devam ediyor diğer taraftan da anlaşmaların iptal edilemeyeceği vurgusunu yapmaktanda kaçınmıyordu ki emperyalizmle sıkı göbek bağları olan bir devletin böyle bir girişimde bulunması üzerinde durulacak bir konu hiç değildir. Eski Milli Eğitim Bakanı, şimdiki AKP genel başkan yardımcısı Hüseyin Çelik yaptığı bir röportajda bu gaz alma muhhabbetini onaylayıp şöyle bir yorumda bulunuyor: **"Elbette bu şekilde oluyor (yani şişede biriken gaz alınıyor), halk şöyle düşünüyor: verilmesi gereken tepkiyi benim devletim veriyor zaten."**

Halk, yıllardan beri süren bu kıyımın bitmesi için, sadece laf ebelikleri ve pratikte hiç bir değeri olmayan içi boş konuşmalar bekliyorsa orası ayrı tabii. Ayrıca kendisinin şişede biriken gaz konusunda beni teyit etmesi ya da benim onu teyit etmem hiç de hoşnut olduğum bir durum değildir ancak bazen elde kalanla yetinmek gerekmektedir. Aynı şahıs Türkiye'nin eksenine ilişkin bir konuda ise şu sözleri sarf ediyor:

"Graham Fuller'in *Yeni Türkiye Cumhuriyeti* kitabını mutlaka görmüşsünüzdür. Fuller o kitabında Türkiye'nin yeni dış politikasında hangi saiklerin esas olduğunu ifade ediyor."

Bu Fuller denilen kişi, şahıs, 'şey' her neyse artık, aynı zamanda CIA'nin eski Ortadoğu masa şefi oluyor. Kendisini emperyalizm yardakçılığı yaptıklarını dürüstçe itiraf ettiği için takdir etmek içimden gelse de, bu kuyrukçuluğu dürüstlükle dahi ortaya serenlerin cibilliyetini sorgulamak ne haddimize! Ayrıca bu konunun üzerinde fazlasıyla durup haysiyet tartışması yapmanın da lüzumu yok...

Tek eksen ABD

Tartışmalar devam ederken, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu yaptığı bir açıklamada, "Tek eksen ABD'dir," derken, diğer yandan da Tayyip Erdoğan ABD temasları sonrasında şu sözleri sarf ediyordu:

"Şu anda Amerika'nın Büyük Ortadoğu Projesi var ya, Genişletilmiş Ortadoğu, yani bu proje içerisinde Diyarbakır bir merkez, bir yıldız olabilir. Bunu başarmamız lazım".

Bütün Ortadoğu projelerini ABD endeksli uyguladıklarını ve uygulayacaklarını ortaya döken bir hükümet varken ne ekseni ne kayması kardeşim. Emperyalist yardakçıların tek değişmez ekseni vardır o da her daim emperyalizmin kendisidir.

İsrail, geniş çaplı artistik patinajlarla ağız doldurmayan laflarla topa tutulurken, ne idüğü gayet belli olan Fethullah Gülen çıkıyor, "Türkiye'nin İsrail'den izin alması gerekirdi," diyor, suratını gördüğümde hiç haz etmediğim birçok kişilikten biri olan Bülent Arınç, **"Hoca yine haklı,"** diyerekten buradan naralar atıyor ve bir anda bütün yorumlar, çıkışlar yumuşuyor ve sanki alınan gaz tekrardan ortalığa bırakılıyor, bir daha ortaya çıkmaması amaçlanarak...

Ekseni ABD olan zevatta şeref sondajı yapmak, boşa çaba harcamaktan öteye gitmeyecektir.

Sahtekarlıkların, fırıldaklıkların olmadığı eşitçe, sömürüsüz bir Ortadoğu için yapılması gereken şey bütün Ortadoğu ezilen halkların birleşip, biriken gazı şişesiyle beraber emperyalistlerin ve yardakçılarının kafasında kırmasıdır...

Tabancamı unuttum helada!..

BARAN KAYA

Dünya endüstrisinin bir süredir ciddi yaralar aldığını biliyoruz. Önce Avrupa'nın doğusu üzerine yayılan, 'soğuk savaş'ın intikamı olarak varsayılan kehanet çöküyor. Danimarka, Yunanistan, Slovenya gibi doğu ülkelerinden sonra Portekiz ve İspanya da krizin etkilerini ciddi şekilde hissetmeye başladı ve bu batıl-kehanet önemini yitirdi; az da olsa reel-iktisadi kehanetler üzerinden fikirler yürütülmeye başladı. Bu ülkelerdeki toplumsal muhalefetler -özellikle Yunanistan'da- mevcut iktidarlara kabus yaşatıyor ve yaşatmaya da devam edecek gibi görünüyor. Avrupa'nın 'kusursuz' para birimi avronun ise yılsonunda değerini çokça yitireceği öngörüleri yayılıyor.

Ortadoğu'da kısa zamanda yaşanan, Hollywood filmlerini aratmayan 'ekşin'ların sebebini yukarıdakilerden bağımsız düşünmek ahmaklık olur. Olayların inceliklerinden, hukuki ya da insani kısmından ziyade, bu sebep-sonuç ilişkisinden bir öngörüde bulunmayı yeğliyorum. Buradan bakınca nedir bu 'film'in ana fikri? Ana fikir şu: Askeri ekonomi için haberler iyi. Bu ekonomi içinden iyi bir gidişat demektir.

Silah satışları yani askeri ekonomi, korku endüstrisiyle beraber ilerliyor. Dahası birbirini tetikliyor. Birbirlerinin varlıkları için koşul durumundalar. Yaratılan İsrail-Türkiye gerilimi de bunun bir parçası olarak iki ülke arasında değil, bütün Ortadoğu, dahası bütün gezegeni ilgilendiren bir korku meselesi haline dönüşmüş vaziyette.

Irak savaşı sonrası süreçte kısmen yaşanan silah satışlarındaki gerileme, bu 'film'den sonra tırmanışa geçti; Ortadoğu'da başlayan silah ihracatı trafiği bunu gösteriyor. **Suudi Arabistan ve Mısır şimdiden milyarlarca dolarlık sipariş vermiş durumda. Türkiye, ABD'li Raytheon Company ile 13 patriot ve 72 PAC-3 bataryası içeren 7,8 milyar dolarlık bir anlaşmayı imzalamak üzere. İran ve İsrail'in durumundan ise hiç bahsetmeyelim bile…**

Böylece korku endüstrisi sorgusuz sualsiz milyarlarca doları çöpe attırabilir. Çöpe diyorum çünkü bakın, Türkiye Birinci Dünya Savaşı'ndan itibaren bir kez bile işgale uğramamış topraklarda bulunuyor. Ancak memleket kurulduğundan beri korku endüstrisi sayesinde sürekli askeri ekonomiye milyarlarca dolar aktarıldı. Ermenilerle başlayan, Yunanlarla devam eden ve Kürtlerle süren sürekli bir düşman yaratma eğiliminde egemenler. (Bakınız: İç mihrak & Dış mihrak..) Tabii bir yere kadar. Yani siz, **"Memlekette Kürtler var!" deyip PAC-3 bataryaları ya da patriot füzeler alamazsınız. "Hayırdır birader?" derler.** Bu yüzden bozulan Avrupa, ABD ya da Rusya ekonomileri için -bu korku ve şiddet tüccarları için- yeni büyük düşmanlar yaratmak zorundasınız. (Bakınız: "Yahudilerin işi abi. Masonlar her yerde!) Bu bütün Ortadoğu'nun bugünkü kaderi…

Kıyak faturalar

Bütün bu koşullarla birlikte, tahminim, dünya silah pazarı çok kıyak faturalar kesecek bu ülkelere. Ve toplumsal dinamikler de bu duruma ses çıkaramayacak. Çünkü silah endüstrisi, ölüm satışı, şiddet ihracı çalışırken, bir yandan adaletsizlik tohumu iyi mahsuller verecek, diğer yandan suç ve uyuşturucu kullanım oranı, sosyal çalkantı ve ulusal, bölgesel, yerel, kişisel nefretler beslenecek. Ülkelerdeki faşist, İslamcı ve nefret dolu hareketlerin sıçrayışını, kanın ve nefretin Ortadoğu topraklarını yeniden sulayışını izleyeceğiz. Solun etkisini yeniden kazanamaması durumunda, bunun önü sonuna kadar açıktır. Ancak olur da muhalefet büyürse, alınan silahlar boşa gitmeyecek, silah alımıyla iyice güçlenen kolluk kuvvetleri devreye girecektir…

'Barış' döneminde -ki bu 1946 ile başlayan tarihsel dönemin adıdır- savaşlarda ve sokaklarda 22 milyondan fazla insan öldürüldü, 40 milyon insan topraklarından sürüldü. Soğuk savaştı, moğuk savaştı derseniz Arabistan'a bakalım derim. Arabistan, dünyada, 12 milyar dolarlık yıllık silah ithalinde ve insan hakları ihlalinde birincidir. Bu da kafanıza uymazsa, yakında Türkiye'de ve Yunanistan'da sokak muhalefetine yapılacak baskıyı göreceğiz.

Bu savaşlar ve korkular, cellatlara silah satışından başka ödüller de veriyor. (Cellatlar derken kimi kastettiğimi birazdan anlayacaksınız.) 1989'da asker üniformalı, asker selamı veren Barbie üretildiğini hatırlayalım ve hemen yakında benzeri ürünlerle kazanılacak paraları hayal edelim. Hollywood filmlerinin kaslı-yakışıklı ABD askerlerinin gişe hasılatları ve Türkiye gibi Ortadoğu sinemalarında yayımlanacak savaş senaryolu, düşman dolu filmler şaşırtıcı olmayacak. Ortadoğu'da dönecek uyuşturucu ticaretini ve özel güvenlik satış kârlarını unutmayalım. (Kimilerinin malumudur, Uyuşturucuya Karşı Ulusal Strateji Kurumu'nun başında bir hekim değil bir asker bulunmaktadır.) Mesela şu an benim gözümün önünde, duvarlarla çevrili siteler, villalar, sokaklarda kameralar, polisler ve tehdit olduğu gerekçesiyle gözaltına alınan insanlar canlandı bile. Ne de olsa, **"En iyi reklamlarımız televizyon haberleri," diyor ve ne dediğini çok iyi biliyor ünlü bir güvenlik satış uzmanı.** Tabii ki bu sıradan vatandaşların hakkı olmayacak, parayla satın alınan bir 'hizmet', yani 'zenginlerin harcı' olacak. Biz yine sokakta olacağız. Buenos Aires'te bir güvenlik duvarı ve kameralarla örülü bir sitede gazete dağıtıcısı olan zeki bir çocuk şöyle demiş: "Burada yaşamak mı? Deli miyim ben? Gizleyecek bir şeyim olmadıktan sonra neden buraya tıkılıp kalayım?"

Hayret bir iş!..

Uluslararası Strateji Araştırmaları Enstitüsü verilerine göre dünyanın en büyük silah satıcıları, sırasıyla, ABD, İngiltere, Rusya, Fransa ve Çin. Hayret edilecek iştir ki, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde veto hakkı bulunan beş ülkeyi de saydık! Aynı zamanda dünyanın kaderini ellerinde bulunduran ülkeler BM'de 'dünya barışı adına' da çalışıyor. Aslında BM'nin dünya barışına harcadığı her bir dolara, dünyanın 2 bin dolar harcıyor olmasına çok şaşırmamak lazım. **"Celladın yüzü hep iyi gizlenmiştir,"** diyor ya Bob Dylan bir şarkısında… Ve dünya her nedense cellatlarını hep ödüllendirir… (Sanırım şimdi cellatların kim olduğunu daha iyi anlamış olduk.)

Tablonun vahameti ve tarihin deneyimleri ortada... Nefretin ve kanın yaklaştığını görmeliyiz. Bizlere, yani dünyanın bütün ilerici güçlerine düşen iş çok büyük… Sağlıklı ve gerçekçi söylemler ve eylemlilikler üretmeliyiz. Şartlar ne kadar kötü, ne kadar zorlayıcı olsa da… Ve bize BM ya da türevi egemen, sömürü kılıfı örgütlerden hayır yok. Ya kendi kendimizin kurtarıcısı olacağız ya da bizi yemelerine izin vereceğiz. Çünkü şiddetin ve köleliğin tüccarları, kırmızı giymeyen şeytanlar, planlarını kurmuş krizden çıkış faturasını bizim kanımıza dökmüş ve oynamaya başlamış halde... Şimdi planlarını bozmanın, kafamızı sudan çıkarıp derin bir nefes almanın ve onlara hep birlikte Ortadoğu ve dünyanın ezilen halkları olarak 'nah' çekmenin zamanı. Hem de tam zamanı…

Nükleer KÂR!...

NÜKLEER BELA...

Uranyum ve fotoğraf plakalarının tesadüfen yan yana durması ile nükleer enerji keşfedildi. Çok geçmeden bu keşif Japonya halkının başında bomba olarak patladı; Çernobil'deki nükleer santral kazası milyonlarca insanı etkiledi. Nükleer silahlanma ve nükleer enerji o günlerden bu yana insanlığın belası olarak kapı önünde bekliyor.

Nükleerin, tıp alanından öte hiçbir alanda insanlığa zerre kadar bir yararı yok. Eğer ki, nükleer enerji üretiminde fisyon denilen tepkime değil de, füsyon denilen bir tepkime türü kullanılırsa tehlikesiz olacağından söz ediliyor. Ancak bilim henüz bunu sağlayamıyor. Dünya ölçeğinde, araştırma konusunda çalışan bilim adamlarının yüzde ellisi öldürücü silahların geliştirmesi üzerine mesai yapıyorlar, yani piyasaya çalışıyorlar.

Dünya ölçeğinde nükleer tablo özetle şöyle; **Hiroşima'ya atılan bombanın 330 bin katı kadar tahrip gücüne sahip nükleer silahlar ve 440 nükleer santral bulunuyor yeryüzünde. 60'a yakın nükleer santral yapım halinde.** Nükleer santraller 30 ülkede bulunuyor. Birçok ülke de nükleer teknoloji edinme arifesinde. Dünya, kendini onlarca kez yok edecek nükleer tehlikeyi barındırıyor.

Nükleerin silahını, enerjisinden ayrı düşünmek mümkün değil. Nükleerden enerji üretecek durumdaysanız, nükleer silah da yapabilirsiniz. Nükleer silah edinmede nerdeyse zorunlu bir durak oluyor nükleer santraller.

Nükleer silah ve nükleer santrallerin kullanım alanları farklı olsa da yaratabilecekleri sonuçlar açısından ikiz kardeş sayılabilirler. Yaratacakları tahribat açısından elbette ki nükleer silah büyük kardeştir.

Nükleerde kullanılan uranyum kendi halinde sakin bir maden iken, çılgın bir profesörün ya da dünyayı ele geçirmeye çalışan bir psikopatın eline geçip böylesine korkunç sonuçlar doğurabilecek hale gelmedi.

Emperyalist kapitalizmin silahlanma zorunluluğunun ve ekonomik programının bir sonucudur nükleer tehlike.

Kuşkusuz, dünyayı yok edebilecek tek tehlike nükleer değil. Konvansiyonel olarak adlandırılan silahlar da tek başına büyük bir tehlike.

DELİNİN SOPASI!..

Nükleer silahların Soğuk Savaş döneminde 'caydırıcı' etkiye sahip olduklarından söz ediliyor. Tek bir bombayla koca bir kenti yok edecek silahlara sahip ülkelerin birbirleriyle savaşa girmeye cesaret edemedikleri, dolayısıyla 'barışın' sağlandığı söyleniyor. 'Deli deliyi görünce sopasını saklarmış' deyişine paralel 'tahlilleri' bir kenara bırakıp, dünyayı onlarca kez yok edecek silahlanma gerçeğine 'Yalancının Mumu' tarafından bakalım.

Yılda 1,12 trilyon dolar harcanan -iç güvenlik ve resmi olmayan harcamalar hariç- topyekûn silahlanma gerçeği, kuşkusuz emperyalizmin hem kendi güvenliğini sağlaması ile hem de ekonomik faaliyetlerine gerektiğinde savaşarak alan açma zorunluluğu ile ilgili. **Barutla çalışan silahların yerine nükleer silahların kullanabileceği ihtimaline karşın, "Nükleer savaş kesinlikle olmaz, diğer türlü dünya yok olur. Buna cesaret edemezler," demek emperyalizmi ciddiye almamak olur.**

Bu tarz düşünce bir yandan nükleer silahlanmayı meşru gören zihinler üretirken, diğer yandan emperyalizmin insanlık dışı doğasına 'insancıl' bir sınır çiziyor.

Emperyalizmin uygulamaları ve bu uygulamaların sonuçları dünyayı bal gibi nükleer savaşa sürükleyebilir. Bu konuda olasılık hesaplamaları yapmak yerine, emperyalizmin uygulamalarına bakmak yeterli. Daha dün, Irak'ta, seyreltilmiş uranyumla yapılan mermilerle öldürülenlerin sayısı ve bu mermilerin radyoaktif etkileri ile kansere yakalanan çocukların sayısı, nükleer savaş çıkma olasılıkları hesaplarından daha kesin sonuçları veriyor.

Yeri gelmişken belirtelim, **Irak'ta seyreltilmiş uranyumlu mermilerin bulunduğu silahların tetiğini çeken ve radyasyondan etkilenen yüzlerce Amerikan ve İngiliz askeri göğüslerinde kahramanlık madalyaları ile kusarak ölümü bekliyorlar.**

Sadece nükleer silahların dehşet verici sonuçlarından yola çıkarak 'Nükleere Hayır!' demek bir tavır olsa da, silahlanma ile emperyalist kapitalizm arasındaki ilişkinin ipliğini pazara çıkaran yanı eksik kaldığından yetersiz oluyor. **Nükleerin dehşet veren sonuçlarına bakarak 'Nükleere Hayır!' sloganı üretmek çevreci, otçu, böcekçi bir alana hapsoluyor.** Ulusal sınırlar içinde 'Nükleere Hayır' demenin de bir anlamı olmuyor; çünkü burnumuzun dibinde Çernobil faciası gerçekleşmişken, yanı başımızdaki Ermenistan ve Bulgaristan'da nükleer santraller hâlâ faaliyette! **İçinde bulunduğumuz coğrafyada biz dâhil birçok ülkeye yerleştirilen yüzlerce nükleer bomba ile yatıp kalkıyoruz. Özcesi, ne yaparsanız yapın, nükleer ulusalcı olamıyor.**

BEŞ KIZKARDEŞ...

Nükleer silahların azaltılması anlaşmaları tam bir palavradır. Bu palavralar Nükleer Silahların Azaltılması Anlaşması'nın (NPT) imzalandığı 1970'ten beri süregeliyor. Nükleer silah yapım teknolojisine ulaşma durumuna gelebilecek ülke sayısındaki artış olasılığı karşısında, ellerinde nükleer silah bulunan ve beş kızkardeş olarak anılan ülkelerin (Rusya, Çin, Fransa, ABD ve İngiltere) ve Birleşmiş Milletler'in baskısıyla 188 ülke NPT'yi imzaladı. Barışçıl ve insani pozlarla nükleer silahların yok edileceği gibi kimsenin itiraz edemeyeceği sahte bir görüntü yaratıldı bu anlaşmayla.

Ancak, beş kızkardeşin dışında hiçbir ülkenin nükleer silah edinmemesini amaçlayan bu anlaşmayı kız kardeşlerin bizzat kendileri deldi; hâlâ da deliyorlar. Anlaşmaya rıza üretilsin diye, zaman içinde nükleer silahların tasfiye edileceğini söyleyenlerden **ABD'nin hâlihazırda Almanya, Hollanda, Belçika, İtalya ve Türkiye'de kullanıma hazır yüzlerce nükleer bombası mevcut. Keza İsrail, ABD'nin desteğiyle tahmini 200 nükleer silaha sahip.** Dünya sularında yüzlerce savaş gemisi ve denizaltı nükleer silahlarıyla dolaşıyor.

ABD ve Rusya arasında, daha geçenlerde tazelenen START anlaşması, nükleer silahların yok edileceği şeklinde pazarlanıyor. Oysa belli sayıdaki silahlar, kaplumbağa hızıyla azaltılıyor. Ortada nükleer silahtan vazgeçme filan yok. Eski, hantal, elde kalmış, ihtiyaç dışı nükleer silahların azaltılmasıdır bu gösterinin gerçek konusu. Anlaşmaya dâhil edilmeyen nükleer silahlar şatafatlı imza törenlerinde yer almıyor.

Nükleer silahların büyük kısmı emperyalist güçlerin elinde bulunuyorken; emperyalistlerin, bu gücü edinmeye çalışan ülkelere karşı baskı ve yaptırımları elbette ikiyüzlülüktür. Ancak, "Madem onlarda var, diğerlerinde de olması gerekir" anlayışı da en başından nükleer silah meşruluğunu tesis eden başka bir yanlış oluyor. Emperyalizm ile silahlanma arasındaki ilişkiyi dikkate almadan; nükleer silahlanmayı nükleer felaket tarafından ele alarak genel silahlanmanın dışına taşıyıp, başka bir başlıkmış gibi ele almak da diğer bir yanlış oluyor. Mesele, emperyalizmin önemli tahakküm ayaklarından silahlanma olduğuna göre, esas tartışma konusu emperyalizmin kendisi olmalıdır.

İran'ın nükleer konusundaki çalışmaları etrafında gelişen son dönemdeki olaylar; nükleerin kimin hakkı olduğu noktasında değil, emperyalistlerin böylesi bir silahlanmaya ve kimi ülkeleri silahsızlandırmaya neden gerek duydukları, bölge çıkarlarına uygun nükleer bahane üretme ikiyüzlülükleri ve bu kayıkçı kavgasında İran'ın hangi tezlerle bölge gücü olma hevesine kapıldığı üzerinden değerlendirilmelidir.

Silahlanma, emperyalist kapitalizm için hem egemenliğini pekiştirmede ve tıkanan ekonomik alanların savaş yolu ile açılmasında hem de yarattığı ekonomik değer açısından vazgeçilmezdir. Düşman, öcü, haydut, terörist korkutmaları üzerinden tesis edilen algılar ve şiddetin olağanlaştırılmasına yönelik kültürel biçimlendirmeler sağlanırken, diğer yandan 'barışçıl' 'insani' kılığa girilerek nükleer silahların azaltılması anlaşmaları imzalanıyor.

ABD ve Rusya'nın imzaladığı anlaşmalar ya da düzenlenen 'Nükleer enerji herkese, nükleer silah hiç kimseye' konferanslarının, nükleerden vazgeçme gibi niyetleri barındırmadığı çok açıktır. İmza ve konferanslar, eski teknolojiye sahip nükleer silahların imhasını sağlıyor ama aynı zamanda 'mikro nükleer silah' çalışmaları yürütülüyor taraflarca. Kaldı ki, taraflar taahhüt ettikleri silahları imha etseler bile anlaşmalar ile mevcudiyeti süren ve sürecek nükleer silahlar yeryüzünü onlarca kez yok edecek güce sahip. Bu **kalıcı nükleer silahlardan hiç söz edilmiyor.**

Bölgesel güç olma ve emperyalist lig içinde yukarı tırmanma hevesindeki ülkeler de kendilerince nükleer güç olma gayreti içinde. "Nükleer enerjiden yararlanmak istiyoruz," gibi 'naif' ve 'masum' söylemlerin ardında nükleer silah edinme istekleri gizlenemiyor. Hele ki boğazına kadar petrol yüklü İran'ın bu söylemi doğal olarak havada kalıyor. İran-Irak savaşında onlarca petrol kuyusunun yanarak zehirli dumanların atmosfere karışmasına neden olan bu ülkenin çevreci ayaklarına yatarak inandırıcılık sağlaması mümkün değildir.

NOBEL YALAN ÖDÜLÜ!

Kuşkusuz emperyalistlerin düz bir çizgide ilerleyen ortak çıkarları bulunmuyor. Emperyalist kapitalistlerin, her konuda olduğu gibi, pazar kaynakları üzerindeki soygunlarının getirisi götürüsü ve dönemsel çıkarları belirliyor politikalarındaki zigzagı.

Nükleer silah ve enerji bu zigzaglara uygun olarak biçimlendiriliyor. Görüntüde çizilmeye çalışılan barışçıl ve insani manzaralar bu yanıyla koca bir aldatmacadır.

Emperyalistlerin kendi aralarında imzaladıkları anlaşmalar ikiyüzlülüklerinin tescilidir. Görüntüde verdikleri manzaralar ile barıştan, dünyadan, çevreden, insanlığın geleceğinden söz ederlerken, anlaşma metinlerindeki maddelerde bu çığırtkanlıkların hiçbir karşılığı yok.

Obama'ya verilen Nobel Barış ödülü, cafcaflı imza törenleri, 'barış' söylevleri emperyalizmin dünya emekçileri üzerinde meşruluk sağlama çabalarından başka bir şey olmadığı gibi, diğer yandan çok iyi biliniyor ki emperyalistler kendi ihtiyaçlarına ters düştüğü anda imza attıkları tüm anlaşmaları bir çırpıda kanla çizebiliyorlar.

Nükleer tahribin dehşet verici boyutlarda olmasından kaynaklı olarak silahına ve enerjisine karşı duyulan öfkenin çevreci, ulusalcı bir karakterde olması hiçbir bir çözüm sağlayamaz. Çünkü emperyalist kapitalizm hiçbir zaman nükleerden vazgeçmeyecektir. Kendisi var oldukça sürecek bir sorundur.

Varlıklarını başka ülkelere duyulan düşmanlığa, soyundan sopundan gelen 'olağanüstü yetenek ve özelliklere' borçlu şovenistlerin nükleer silahlanmasına en iyi örnek **Pakistan** ve **Hindistan**'dır. **Sömürü ve yoksulluğun en yoğun yaşandığı bu ülkelerde onlarca nükleer silah bulunuyor.**

Nükleer silahlar için milyonlarca dolar para ödeyen bu ülkelerin hâkim sınıfları; yoksulluğu şovenizmle, şovenizmi yoksullukla besliyorlar. Bu iki ülkenin nükleer bir savaşa girmesi halinde yirmi milyon kişinin hayatını kaybedeceği ve nükleer serpintinin bütün dünyada geri dönülmez büyük bir tahribat yapacağı bilindiği halde, birbirleri aleyhine kışkırtılan yoksul emekçilerin, ülkelerindeki nükleer silahlardan milli gurur duymaları emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından özenle inşa ediliyor.

Bugüne değin dünya üzerinde 2 binden fazla test amaçlı nükleer patlama gerçekleştirilmiş. Kuşkusuz bu testler yüzünden, doğa gördüğünden başka göreceği felaketler yaşıyor, yaşayacak. Bu nükleer testler, gerçekleştirildikleri bölgelerdeki halkı onlarca yıl olumsuz etkiliyor. Radyoaktif serpintinin sonuçları iki, üç kuşak sonra dahi görülüyor. Bu hali de emperyalistler kendi lehlerine çeviriyorlar. Örneğin nükleer konusunda kantarın topuzunu kaçıran ülkelerden olan Fransa, 1960'lı yıllardan başlayarak Cezayir'de gerçekleştirdiği nükleer denemeler için göğsünü gere gere utanmazca tazminat veriyor ve bu 'lütfundan' dolayı aymazca övünüyor.

NÜKLEER SANTRALLER...

500 gram kömürden 1,5 kw enerji elde edilebiliyorken, aynı miktardaki uranyum madeninden 82 bin kw enerji elde ediliyor. Daha da açarsak, 3 milyon kg kömürden elde edeceğiniz enerji sadece 1 kg uranyumdan elde edilebiliyor.

Kömüre göre yaklaşık 55 bin kat fazla enerji elde edilebilen nükleer enerjinin yanına, fosil yakıtlardan salınan gazların yol açtığı doğa felaketini simgeleyen kutup ayısının resmi konuluyor ve 'ucuz ve zararsız' nükleer enerji masalları üfleniyor kulaklarımıza.

Nükleer santral kurulmasıyla doğayı tahrip eden fosil yakıtların zararlı etkilerinden kurtulacağımız ilan ediliyor. Ulusal ölçeklerde de ucuz enerji, dışa bağımlılıktan kurtulma gibi milli menfaatler öne sürülerek nükleer santraller sevimli hale getirilmeye çalışılıyor.

Nükleer santraller ucuza mal olmuyor. Bakım, güvenlik, atık depolama, söküm ve çevresel maliyetler toplamı kurulum masrafından yüksek.

Nükleer enerjide 'bağımsızlık', ancak teknolojiyi elinde bulundurursanız ve uranyum zenginleştirmeyi becerebilirseniz mümkün. Uranyumun zenginleştirilmesi, sayısı 10'u bulmayan firmalar tarafından yapılabiliyor sadece.

Nükleer santrallerin devam eden enerji programları dâhilinde fosil yakıtların yerini alması teknik olarak mümkün değil; çünkü dünyadaki uranyum rezervleri buna olanak tanımıyor. Otuz dört yıl sonra mevcut rezervler tükenecek.

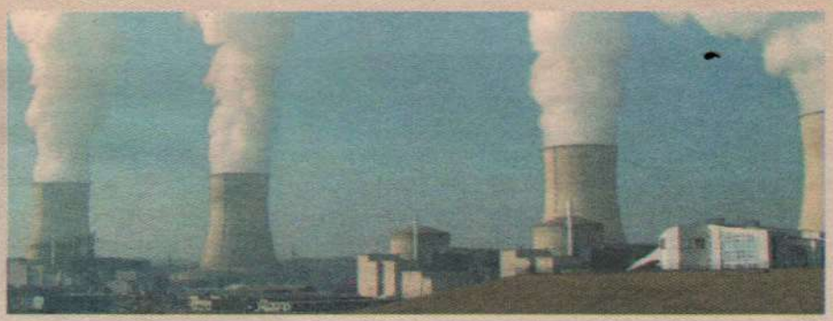
Nükleer santrallerin sayısı iki katına çıkartılsa dahi sera gazı salımı ancak %5 oranında azalabiliyor. Çünkü nükleer enerjiden elektrik üretimi sağlayabiliyor sadece. Oysa ulaşım ve ısınmada, yerine başka bir şey konulmadığında, fosil yakıtlar kullanılmak durumunda.

Nükleer santraller güvenli değil. Yukarda da söz edildiği gibi füzyon adı verilen bir tepkime kullanılırsa tehlikesiz olacağından söz edilse de böyle bir teknoloji en azından şimdilik mümkün değil. Nükleer santraller üç bakımdan büyük tehlike içeriyor.

Birincisi, santral üretim halindeyken sürekli bir radyoaktif salımı söz konusu. Gelişmiş ülkelerde bulunan ve güvenli olduğu söylenen santrallerin bulunduğu yörelerde kanser vakaları normalin birkaç misli üstünde rastlanılıyor.

İkincisi, atık sorunu. Santralin radyoaktif atıklarını güvenli depolayabilecek hiçbir yöntem yok. Bu atıkların etkisiz hale gelmesi için binlerce yılın geçmesi gerekiyor. Şu anda dünya ölçeğinde 40 bin ton atık insanlığı ciddi bir şekilde tehdit ediyor. 2035 yılında 105.000 ton atık olacağı hesaplanıyor. Yoksul ülkelerin kıyılarına bırakılan, ya da bu ülkelerde ucuza depolanan gayrı resmi atıkların miktarıysa bilinmiyor.

Üçüncüsü, güvenlik sorunu. Kaza, saldırı, deprem, afet, savaş gibi durumlar için tam bir güvenlikten kesinlikle söz edilemiyor.

YENİLENEBİLİR YA DA YENEBİLİR KAYNAKLAR...

Yenilebilir kaynaklar (rüzgar, güneş, bio...) enerji sorununu büyük oranda çözülebilecekken, enerji konusunda 'kırk satır mı, kırk katır mı' problemi dayatılarak nükleer enerjiye yer açılmaya çalışılıyor.

Nükleer santralleri kullanan ülkeler dünya nüfusunun yüzde 13'ünü oluşturuyorlarken kirletici gazların yüzde 45'ini üretiyorlar. Dünya nüfusunun yüzde 4'ünü oluşturan ABD kirletici gazların yüzde 25'ini salıyor atmosfere. Bu ülkelerin nükleerden ürettikleri elektrik enerjisi dünya ölçeğinde sadece yüzde 14 gibi bir paya sahip. Bu rakamlar, nükleer enerjiyi doğa dostu ilan edenlerin yanıldıklarını özetliyor.

Kapitalizm, enerji politikalarına, elde edeceği kâr- zarar üzerinden yön veriyor; hangi yakıtın çevreye ne kadar zarar vereceğine aldırmadan kârlılığın ne kadar olacağına bakarak. Nükleer santrallerin ucuz ve güvenilir olduğu masalı, çevre felaketini engelleme kaygısıyla değil, kârlılığı esas alan politikaları gereği anlatılıyor. Enerji programları, politikaları, kararları enerji firmalarının çıkarlarına göre düzenleniyor.

Yenilenebilir enerji kaynakları da, özellikle son yıllarda, kapitalizmin ilgi alanında. Emperyalist kapitalizm orta ve uzun vadeli enerji programında yer alıyor. Fosil yakıt rezervlerinin azalması, ekonomik daralmalar, temiz kaynaklara artan ilgi gibi nedenlerle güneş, rüzgar, bio, termal gibi enerji kaynaklarının teknolojisine yönelik yatırım ve program hazırlığı içindeler. Yakın gelecekte temiz kaynaklardan elde edilecek enerjinin satılmasından ne kadar kâr elde edeceklerini şimdiden hesaplıyorlar ve bu enerji kaynaklarına şimdiden yatırım yapıyorlar.

Ekonomisinin ihtiyacı olan enerji kaynaklarını sonuna kadar, neye mal olursa olsun kullanmak peşindedir kapitalizm. Çevre adına atıldığı söylenen adımlar ise onun ekonomik beklentisinin önüne geçen adımlar değildir. Kyoto Anlaşması'nda olduğu gibi, çevre felaketini engelleme görüntüsü altında emisyon ticaretine soyunmuşlardır. **Bir ülke kendisine tanınan kirletme hakkını kullanmıyorsa diğer ülkeye satabiliyor örneğin.**

Mevcut fosil yakıtların kullanılması durumunda dahi çevreye zararın en aza indirilmesi mümkün. Örneğin, 7,5 milyon dolara, tasarruflu ampul üreten fabrika kurup, üstelik bu ampuller ücretsiz dağıtıldığında, 4,5 milyar dolara mal olan kömür santralini yapmaya ihtiyaç kalmıyor. Çevre kirlenmiyor, gazların toplum sağlığı üzerinde olumsuz etkisi ortadan kalkıyor. Ancak bu durumda, kapitalizm bu işten kâr elde edemeyecek; özcesi bu tezgâhtan para basanların çıkarları zedelenecek. Bu son derece çıplak gerçek bilerek göz ardı ediliyor ve şu an Türkiye'de 50'yi aşkın termik santral kurulması planlanıyorken, piyasaya sürülen tasarruflu ampuller fahiş fiyattan satılıyor.

Diğer bir örnek: **Bakım, tadilat ve teknik donanım eksikliğinden dolayı enerji dağıtım hatlarındaki kayıpların engellenmesi durumunda yedi nükleer santralden elde edilecek enerji kazanılabilir.** Bunun maliyeti de bir nükleer santral yapım bedeline eşit.

İnsanlığın gereksinim duyduğu tüm kaynaklar doğada fazlasıyla mevcut. Enerji sorunu, kapitalist ekonominin doğurduğu bir sorundur. Dünya kaynaklarının adil, eşit ve doğaya zarar vermeden paylaşımının önündeki tek engel kapitalizmdir. O yok edildiğinde, yeryüzü de yok olmaktan kurtulacaktır.

Emperyalizmin 'Allah'ı yoktur!

"İktidar her yerdedir, direniş de!.."
Michel Foucault

Geçtiğimiz ay Gazze'ye gönderilen yardım gemilerine İsrail ordusunun yaptığı saldırı sonrası gündem bayağı sıcaktı, biliyorsunuz. Aynı gündem, Pensilvanya'dan gelen bir açıklamayla daha da alevlendi. Evet, açıklama **Fethullah Gülen**'den geliyordu. Türkiye'deki tüm İslamcılar, saldırının gerçekleştiği günün hemen akabinde İsrail'e tepki göstermek için sokaklara, meydanlara çıkmışken; kilometrelerce uzaktan **'hocaefendi'** diye andıkları, büyük değer verdikleri bir şahıstan gelen açıklamada, bırakın İsrail'e bir tepkiyi, tersine İsrail'i haklı çıkarma girişiminin olması, tabiri caizse cemaatin Türkiye'deki konservelerinde adeta bir soğuk duş etkisi yarattı.

ABD'nin önde gelen gazetelerinden biri olan *Wall Street Journal*'le bir söyleşi yapıyordu saldırının hemen ertesinde Gülen ve söyleşide genel olarak, İsrail'in izni olmadan Gazze'ye yardım götürülmesini eleştiriyordu. İsrail ordusunun saldırısı hakkındaki

görüşünün sorulması üzerine verdiği cevap da sadece, "Hoş değildi," oluyordu. "Suç kimde?" şeklinde yöneltilen bir soruyu da, "Ben bilmem, BM bulsun," diye cevaplıyordu.

"Otoriteye başkaldırmayın!"

Gülen'in altının çizilmesi gereken sözleriyse, Gazze'ye yardım götürenlerin, bu eylemlerinden önce İsrail'le bir tür uzlaşma yolunu seçmemelerini, **'faydalı sonuçlar doğurmayacak şekilde otoriteye başkaldırmak'** olarak tanımlamasıydı.

Yani diyor ki **Mr. Gülen**, "Otorite Allah gibi bi şeydir, onu eleştirmeyin, sorgulamayın, ona karşı ayaklanmayın. Karşı gelecekseniz de, önce büyüklerinizden izin alın. Bakın ben hep öyle yaptım, ne yaptıysam önce 'büyük'lerimden izin aldım, şimdi kuruldum Amerika'lara, keyfim gıcır. Siz de öyle yapın, biraz aklınızı çalıştırın!.."

İslamcılar ne diyor?

Gülen'in bu 'kral çıplak' mahiyetindeki açıklamalarının ardından İslamcıların içinde, Gülen'e eleştiriler getiren bir cephenin de olduğunu söylemekle beraber, büyük çoğunluğunun **Gülen'in bu açıklamalarını hasıraltı etmeye çalışırkenki gülünç, içler acısı hallerini gözlemledik.**

Örneğin haberi veren *Zaman* gazetesi, hocaefendilerinin bu söyleşisinin aslında Gazze'yle ilgili olmadığı notunu anında düşerek, olası gelecek tepkileri önceden dizginlemeye çalışıyordu. Sanırım hocaefendi, Fenerbahçe'nin son maçta kaçırdığı şampiyonlukla ilgili açıklamalarda bulunuyordu, biz yanlış anlamışız!..

Bazı İslamcı gruplardan da, **"Hocaefendi otorite derken İsrail'i değil, Türkiye Cumhuriyeti hükümetini kastetmişti,"** gibi gülünç laflar işittik. Tabii bu arada Dominik Cumhuriyeti hükümetini de kastetmiş olabilir, bilemiyoruz.

Diğer yandan İsrail'in saldırdığı Mavi Marmara gemisinde olan, İstanbul'a dönüşte de malum gruplar tarafından bir kahraman gibi karşılanan İHH temsilcisi ve *Yeni Şafak* gazetesi yazarlarından Hakan Albayrak'ın da *Hocaefendi'nin açıklaması* başlıklı yazısında yazdıkları hayli enteresandı. Albayrak şöyle diyor:

"Malum çevrelerin Müslümanlar arasında fitne çıkarmak için kullandığı bu açıklamayı unutalım gitsin. Herkes bağrına taş bassın ve konu kapansın. Birbirimizi daha fazla kırmadan, yarayı derinleştirmeden... İnşallah daha çok yol yürüyeceğiz beraber. Birbirimize bakacak yüzümüz olsun."

Nasıl ama? Hocalarından hem, "Niye İsrail'den izin almadınız bakayım?!" diye azar yiyorlar, buna karşılık, "Sen ne diyorsun hocam?!" diyeceklerine, olayı malum çevrelerin (bitmedi, bitmez bu malum çevreler)

Gelmişiyle, geçmişiyle Türkiye'deki İslami hareket

Milli mücadele döneminden bu yana, cumhuriyetin kuruluşu, DP'nin iktidarda olduğu dönem, 60'lı yıllar, 70'li yıllar, 12 Eylül dönemi, sonrası ve günümüze kadar, Türkiye'de İslamcılar emperyalizmin müttefikliği rolünü üstlenmiştir.

Kurtuluş Savaşı'nın karşısında, İngiliz mandasını savunanlar onlardır. Tüm milli mücadele döneminde, çıkardıkları isyanlarla, sömürge karşıtı cepheyi bölmeye çalışmışlardır. İsyanlarının yetmediği yerde de, Kuvayı Milliyecileri dinsizlikle, Müslüman olmamakla suçlayıp, halkı sömürgecilere direnenlere karşı ayaklanmaya çağırmışlardır.

Cumhuriyet'in kuruluşuyla birlikteyse yine emperyalizmin emrettiği şekilde ufak çapta da olsa şeriatçı ayaklanmalar çıkaranlar onlardır. (Çıkardıkları ayaklanmalar ufak çaptadır; çünkü tarikatların başı Mustafa Kemal tarafından en başında ezilmiştir. İslamcıların bu dönemdeki tarihleri, genelde güç toplamak üzerinedir.)

Bugün İnönü'yü Hitler'e benzetenler, İkinci Dünya Savaşı dönemindeyse Nazi taraftarlığı yapmaktan geri durmuyorlardı. **Doğrudur, İttihatçı gelenekten gelenler, her iki dünya savaşında da Alman hayranlığında bulunsalar da, İslamcıların Nazi taraftarlıkları, Fethullah Gülen'in bugün o bahsettiği otoriteye saygı ananesinden geliyordu.** O dönemin otoritesi de Naziler olduğundan, İslamcılarımız memlekette anti-faşist ne kadar grup varsa düşmanları oluyorlardı. (Nazizm karşıtı yayın yapan *Tan* gazetesini, **"Komünistlere ölüm!"** sloganlarıyla ateşe verip yakmaları, buna örnek gösterilebilir.)

İkinci Dünya Savaşı sonrası çok partili döneme giren ülkede iktidara oturup, memleketi yaptıkları ikili anlaşmalarla emperyalizmin kucağına iyiden iyiye oturtan ve 10 yıl boyunca iktidarda kalan DP de, tarikatların

partisiydi. Diğer yandan o dönem, İslami grupların arasında büyük önemi olan Said-i Nursi'nin ne denli büyük bir anti-komünist ve emperyalizm dostu olduğunu söylemeye gerek dahi yok, zaten geçmiş sayılarımızda değinmiştik bu konuya. Ama yine de kısaca değinirsek, Nursi'nin hareketinin amacı, soğuk savaşın başladığı bir dönemde, Türkiye'deki devrimci hareketlenmeleri durdurup, ülkedeki dengeleri emperyalizmin istediği vaziyette şekillendirmekti.

Örneğin Nursi, bir konuşmasında ABD hayranlığını bakın şöyle belli ediyor: **"Kainatın en büyük devleti olan Birleşik Devletler, aynı zamanda dini hakikatlere de sahip çıkan bir devlettir."** Bugün Yanki'nin Müslümanların kanıyla dolup taşan Ortadoğu'sunda, bu sözler Nursi'yi mezarında ters döndürür mü acaba?

60'lı ve 70'li yıllar boyunca da CIA'nin tüm direktiflerini harfiyen yerine getirenler, yine onlardır. Özellikle 60'lı yılların ikinci yarısında TİP'in kurulması ve ilk defa Meclis'te işçi sınıfını temsil ettiğini belirten bir partinin üyelerinin milletvekili olmasıyla ve dünyada da eşgüdümlü olarak büyüyen 68 gençlik dalgasıyla, İslamcıları emperyalizmin nezdinde yeni ve daha derin görevler bekliyordu. Bu dönemde kurulan Komünizmle Mücadele Dernekleri'nde devrimci, anti emperyalist gençliğe karşı, ülkücü-faşist gruplarla beraber örgütleniyorlardı İslamcılar ve hepsi de CIA'nin tezgahından geçmişlerdi. **(Gülen bu yıllarda Erzurum'da Komünizmle Mücadele Derneği'nin kurucularındandı.)**

Yine tarihe ***Kanlı Pazar*** olarak geçen katliam da ülkücü faşistlerle İslamcıların omuz omuza gerçekleştirdikleri bir katliam olmuştur. İstanbul'a topuyla tüfeğiyle, adeta bir işgal kuvveti gibi demir atan Amerikan 6. Filo'sunu protesto etmek için meydanlara dökülen devrimci gençler, Amerikan askerlerini denize dökerlerken, **onlar 6. Filo'yu kendilerine kıble edinip, namaz kılıyorlardı.** Namazları bitince de, camilerden çıkan faşist ve şeriatçı güruh, polisin de göz yummasıyla devrimci gençlere silahla, bıçakla, sopayla saldırıyor ve iki devrimciyi katledip, yüzlerce genci de yaralıyordu.

Aynı yıllarda İsrail'e karşı mücadele veren Filistin Halk Kurtuluş Örgütü'ne katılıp, Siyonizme karşı savaşırken devrimci gençler; onlar memlekette hâlâ çıktıkları devrimci avına devam ediyorlardı. Bugünse Siyonistlere karşı cihad çağrısında bulunuyorlar, bu kadar da yüzsüzler işte...

12 Eylül'e giden süreçte hizmetleri yadsınamayacak olanlar ve 12 Eylül darbesini açıkça destekleyenler, yine onlardır. 12 Eylül'den sonra cuntanın önlerini açtıkları gruplar, yine onlardır. 12 Eylül cuntasından sonra iktidara gelen hemen hemen tüm hükümetler yine onlarındır, ya tarikatlardan çıkmadırlar ya da tarikatların desteklediği isimlerdir. Ve günümüzde milyonlarca Müslüman, emperyalist katiller tarafından doğranırken, hâlâ Washington'un sözcülüğünü yapanlar, Fethullah Gülen'in son açıklamasında da görüldüğü gibi, yine onlardır...

Ama Fethullah'ı vardır!..

ONUR ÖZGEN

Müslümanları bölmek amaçlı çıkardığı bir olay diye bağlayıp, "Bağrımıza taş basalım, kalpler kırılmasın," diyerek de konuyu noktalıyorlar.

Fethullah Gülen açık açık, "Ey **ahali! Ben bir Amerikan uşağıyım!"** derken, ülkedeki İslamcılar da, "Zaten biliyoruz öyle olduğunu, neyse problem yok!" diyerek meseleyi kapatıyorlar adeta.

Peki neden kapatıyorlar böyle alelacele? Çünkü gerçekte kapatmak bir yana dursun, köklerine kadar inilmesi zorunlu bir konuyla karşı karşıyayız da onun için.

Aynı Albayrak, bir başka yazısında da şunları yazıyor:

"Özgüven sahibi başı dik bir Türkiye'ye –böyle bir Türkiye tasavvuruna bile- tahammül edemiyorlar. İstiyorlar ki Türkiye eski güzel günler(!)deki gibi ezik olsun, sünepe olsun. Vatandaşları açık denizde korsanların saldırısına uğrayıp hunharca katledilirken bile alttan alan, **'Sorun değil, olur böyle şeyler'** diyen zavallı bir Türkiye istiyorlar. Kendileri gibi Türkiye! Öyle bir Türkiye yok artık ve bir daha asla olmayacak inşallah."

İyi de sayın Albayrak, vatandaşlarımız açık denizde korsanların saldırısına uğrayıp hunharca katledilirken alttan alan ve aynen söylediğin gibi, "Sorun değil, olur böyle şeyler!" diyen hocaefendinizin zavallılığından niye bahsetmiyorsunuz? Önce bir aynaya bakın, kaç tane yüzünüz var sayın, ondan sonra başkalarını eleştirin. Kendi hayalinizde yarattığınız **'özgüven sahibi başı dik Türkiye'** gibi, hocaefendinizin karşısındaki tavrınızın da ne kadar 'özgüvenli ve başı dik' olduğunu gördük. Daha fazla söze hacet yoktur.

Emperyalizm ile İslami hareket arasındaki ilişki

Bizse Albayrak'ın ve içinde bulunduğu siyasi güruhun yapmaya çalıştığı gibi, konunun kapanması değil, daha da derinine açılması taraftarıyız. Bu yüzden Fethullah Gülen'in ve genel olarak Türkiye'deki İslamcıların geçmişlerine bakıp, bugünlerini tahlil etmenin daha doğru olacağını düşünüyoruz.

Öncelikle Fethullah Gülen'in bu açıklamalarının İslamcı cephede yarattığı yankıları ele alırken, bizim tepkimiz ne oldu dersek, elbette hiç şaşırmadık. Gülen'in bugüne kadar ne ABD ne de İsrail aleyhine dişe dokunur bir eleştirisi zaten olmamıştır, olması da mümkün değildir.Bununla birlikte, Türkiye'deki hiçbir İslamcı akımdan da emperyalist saldırganlığa karşı ciddi bir direniş beklenemez. (Siz bakmayın Dilipak'ın sanki cihad başlatacakmış gibi hallerine, CIA-MOSSAD darılmaz mı sonra? Kolay mı öyle?) Çünkü şurası çok nettir ki, bu memlekette İslamcıların kaderleri bizzat Amerikan emperyalizmi tarafından belirlenmiştir. Başta Fethullah Gülen cemaati olmak üzere, birçok cemaat, uluslararası finans kapitalin emrindedir.

Bu Fethullah Gülen 'ne'dir?..

Peki Fethullah Gülen'e gelirsek... İşte Gülen, saydığımız tüm bu örgütlenmelerin, son 40 yıldır merkezinde yer alan adamlardan yalnızca biridir ve bugün de dalında neredeyse tektir.

Kendisi, artık herkesin bildiği gibi ABD'nin soğuk savaş boyunca tüm dünyada uyguladığı anti-komünist propaganda politikasının Türkiye'deki önemli saç ayaklarından bir tanesidir.

İşe asker olarak geldiği, daha doğrusu görevlendirildiği, Erzurum'da komünizm karşıtı faaliyetler yürüterek başlar. O güne kadar sadece İzmir'de kurumuş olan **Komünizmle Mücadele Derneği**'nin ikincisi, Gülen'in gayretleriyle Erzurum'da açılır.

Daha sonra gerek Erzurum'da gerekse çevredeki diğer illerde ve bölgelerde komünizm karşıtı propaganda çalışmalarına devam eder Gülen. Sık sık camilerde verdiği vaazlarla cemaati provoke eder, kışkırtır, galeyana getirir.

Gülen'in yaptığı propagandalarda farklı olansa, söylemlerinin içeriğinde Türk-İslam çizgisinin de yoğun olarak hissedilmesidir. Bu noktada Said-i Nursi'nin Kürt kimliğini hesaba katarsak, Nursi'nin geleneğinden gelmediğini söyleyebiliriz. Çünkü Gülen bu Türk-İslamcı propagandalarıyla beraber, Kürtleri asimile eden devlet politikasının da çok önemli bir parçası halini alıyordu.

Örneğin Gülen, Malatya'da ve Diyarbakır'da konferanslar düzenler. Bu konferanslardaki başlıca hedefi, Kürt gençlerini anti komünist fikirler etrafında ve Türk-İslamcı propagandalarla birlikte bir nevi Türkleştirmektir. Bugün bile Gülen'in okullarındaki Kürt nüfusunun yoğunluğu dikkat çeker ve bunun nedeni de Gülen'in o dönemlerde gerçekleştirdiği bu faaliyetler olarak görülebilir.

Gülen'in geçmişinde önemli bir yerin de askerliğin aldığını görüyoruz. Zira **24 aylık askerliğini, hastalık gibi çeşitli mazeretlerle neredeyse 1 yılını birçok farklı şehirde camilerde verdiği vaazlarla ve buna mukabil komünizm karşıtı propaganda yapmakla geçiriyor.** Bu torpilin nereden geldiği de malum, adamın hayatı torpil keza...

Bütün geçmişi derin devletin gücüyle, gizli-saklı ilişkilerden sağladığı ayrıcalıklarla dolu olan Gülen'in bir başka önemli özelliğiyse, **kontrgerilla kamplarını kuran adam** olması. 60'lı yılların ikinci yarısı ve 70'li yıllar boyunca, CIA'nin verdiği direktiflerle ve devletin de verdiği açık destekle örgütlenen kontrgerilla kuvvetlerinin, komünizm karşıtı faaliyetlerin devamlı bir hal almasını sağlamak için adına komando kampları ve İslamcı kamplar denilen birçok yeni örgütlenme alanları tesis ettikleri malumunuz. İşte Fethullah Gülen, burada da çok önemli roller almış ve özellikle kampların oluşturulmasında öncülük görevini üstlenmiştir.

CIA'nin ve devletin desteğiyle, anti komünist faaliyetler için Türkiye'nin birçok yerinde örgütlenmeye devam eder Gülen. Ara ara tutuklanır; ama o hayatı boyunca torpillerini gördüğü **'üst düzey dostları'** sayesinde kısa sürede çıkar.

Diğer yandan Gülen'i hayatı boyunca destekleyen ve kollayanlar da askerler olmuştur. Buna mukabil Gülen de, gerek 12 Mart'ı gerekse 12 Eylül'ü net bir şekilde desteklemiştir.

İzmir'de 12 Eylül'e yakın bir tarihte bir camide verdiği vaazda şöyle seslenir cemaate örneğin: "Marx'ın bayrağı altında mitingler yapıyorlar ve bunlara müdahale eden çıkmıyor! Aslında bunlar askeri de karşılarına almışlardır. Peki ne oldu bu askere?" Yine 12 Eylül darbesi gerçekleştikten sonra vermiş olduğu bir başka camii vaazında da şöyle der: "Ümidimizin tükendiği yerde, hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, istihalerin son kertesine varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz."

Atış serbest!..

İşte Fethullah Gülen'in hayatından bazı önemli kesitler ve işte bugünkü Fethullah Gülen... Şaşırıyor muyuz? Elbette hayır. Hayatı boyunca emperyalizmin uşaklığını yapmış, derin devletle ilişkiler kurmuş, kontrgerilla faaliyetlerini örgütlemiş ve darbelere de açıkça destek vermiş birinin, bugün uşaklık ettikleri tarafından aldığı ödül, yaptıklarıyla kıyaslarsak azdır bile ve böyle birinin, ne emperyalizme-Siyonizme bir taş atmasını ne de otoriteye karşı direnilmesini salık vermesini elbette beklemiyoruz.

Ancak, **Pensilvanya'dan gönderilen mesajları ısrarla görmezden gelen**, hasıraltı etmeye çalışanlara inat da, bu adamların gerçek kimliklerini insanların gözüne gözüne sokmak zorundayız.

İşte hayatı boyunca güce, otoriteye tapmış, darbeleri desteklemiş bir adam var karşınızda. İki tane paşayla, Perinçek'i yan yana getirince kontrgerillayı temizlediğini sananlara ve her gün köşelerinde statükoyu 'güya' eleştirenlere işte gerçek bir kontrgerilla örgütleyicisi ve darbe, statüko sevdalısı Gülen'i sunuyoruz. Buyurun, afiyet serbest, sayet yiyorsa!..

MURAT KARATAĞ

ORTANIN DOĞUSU MU?

İ.Ö. 8500–7000 yılları arasında Mezopotamyalılar yerleşik hayata geçerek tarıma başladı. Dünyanın geri kalanı, beslenmek için hâlâ avcılık ve toplayıcılığa devam ederken Mezopotamyalıların yaptığı, tüm insanlık tarihini değiştirecek kadar önemli bir adımdı. Sadece tarım ve yerleşik hayat ile kalmadılar, köylerden kentlere, kentlerden krallıklara ulaşmayı denediler ve bunu ilk başaran insanlar oldular. Ayrıca yazıyı da icat ettiler ve maalesef tarih çağlarını da başlattılar.

Elbette dinsel kurumlar, sulama kanalları, hukuk, ticaret ve ahlak kavramını da icat etmekten sakınmadılar; yaptıklarının sonuçlarını tahmin edemediklerinden dünyaya 'medeniyet' olarak algılanan yaşam biçimini armağan ettiler. Mesela bu kavramlar hayata geçirilirken oralarda olsaydım, mutlaka Mezopotamyalıların kafalarını karıştırıp, düşündüklerini gerçekleştirmesinler diye tüm olanakları kullanırdım. Medeniyet kurma çabasında ısrarcı davranmaları durumunda ise yanan sigaraya ateş isteme numarasını çeker –bir Çinçin geleneğidir- böylece gözlerini korkutarak son hamlemi yapardım. Belki de bu şekilde medenileşmenin önüne geçerek hâlâ vahşi ineklerin veya yaban koyunlarının peşinde koşturuyor olmamızı sağlardım.

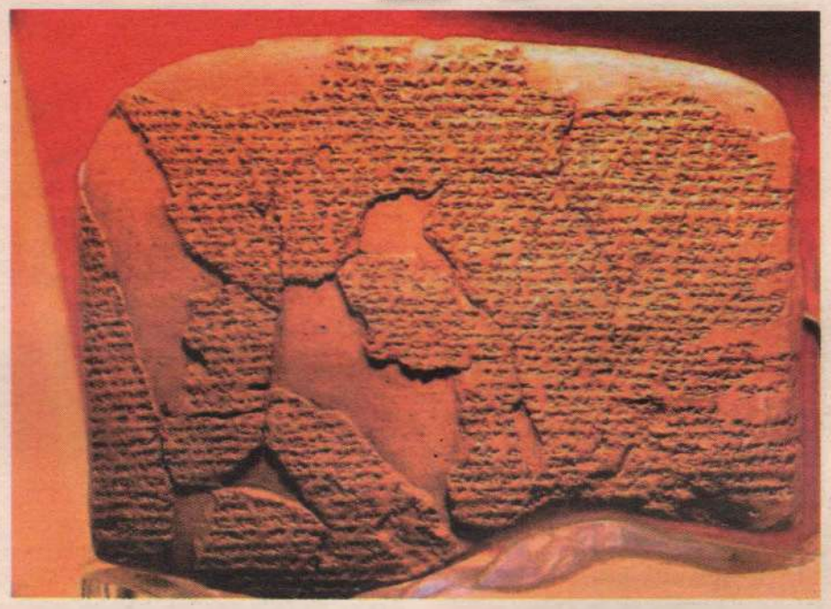
Aslan pençesi!

Neyse konuyu dağıtmayalım, bölgede Sümer, Asur, Akad, Babil, Hitit, Urartu, Mısır, Pers, Yunan, Makedonya, Roma ve yazmaktan sıkılacağınız kadar çok sayıda devlet sırasıyla, bazen ikisi üçü birden egemenlik kurdu. Topraklar o kadar bereketliydi ki, o zamanın dünya nüfusunun tamamını besleyebilecek kadar üretim yapılabiliyordu. Bu zenginlik nedeniyle olsa gerek bölgede çok nadir dönemler dışında istikrar olmadı, olamadı.

Yaratılan artı değere bağlı olarak savaşların biri bitmeden diğeri başladı. Ve genellikle bu savaşlar bir medeniyetin tamamen yok edilip, halkının köleleştirilmesiyle, kentlerinin yağmalanmasıyla sonuçlandı. Örnek vermek için Hitit Kralı Hattuşili'nin tabletlerinden birine göz atalım:

"Gelen yılda Hattuşili sefere çıktı ve Büyük Kral aslan gibi Paran (Fırat) Irmağı'nı geçti. Haşşu(va) kentini bir aslanpençesi ile eline geçirdi. Üstüne toz yığdı ve oradan aldığı mallarla Hattuşa'yı doldurdu; gümüş ve altının ne başlangıcı vardı ne sonu. Armaruk'un Fırtına Tanrısı, Halap Allatum, Adalur ve Liluri'nin fırtına tanrılarını, iki gümüş boğa, gümüş ve altından üç heykeli, iki altından heykeli, bunları Mezulla Tapınağı'na çıkardım.

Ben Büyük Kral, Tabarna, Zippaşna üzerine yürüdüm ve Hahhu Kentini bir aslan gibi yere vurdum. Zippaşna kentini yok ettim ve onların tanrılarını Arinna'nın Güneş Tanrısı'na çıkardım... Puran'ı (Fırat Irmağı'nı) kimse geçememişti. Ben Büyük Kral, Tabarna onu yayan geçtim, benim ardımdan birliklerimde yayan geçtiler. Sargon'da onu geçmişti. Ancak o (Sargon) Hahhu Şehrine bir kötülük yapmamıştı, kentin içine ateş atmamıştı ve dumanını Fırtına Tanrısı'na çıkartmamıştı. Ama ben, Büyük Kral, Tabarna, Hahhu Kralını, Hassu kralını yendim, kentlerinin içine ateş attım ve dumanını göğün güneş tanrısına ve fırtına tanrısına çıkarttım ve Hassu kralını yük arabasının önüne koştum."

Kadeş Anlaşması, tarihteki ilk yazılı anlaşma olarak biliniyor ama dahası da var. Bilinen ilk askeri işbirliği Mezopotamya'da bu anlaşma sayesinde oluşturuldu...

Bir diğer tablette ise II. Murşili şunları söyler; "Majestenin krallık sarayına götürdüğüm tutsakların sayısı 15 bin 500 kolon (yani 62 bin kişi) idi. Ancak Hattuşa beylerinin ve araba savaşçılarının getirdikleri ise sayılacak gibi değildi."

Her iki tabletin özetle bize anlattığı şey; güçlü olanın daha güçsüzü acımasızlıkla egemenliği altına aldığı ve krallıklarını yok ettiği, yani artı değere doğrudan, silah gücüyle el koyduğudur. Bu süreç yaklaşık İ.Ö. 1200'lerde bölgenin iki büyük devlet tarafından hâkimiyet altına alınmasıyla sonuçlandı. Biri Kadeş'e ve onun güneyindeki topraklara hâkim olan Mısır, diğeri Kadeş sınır olmak üzere kuzeydeki topraklara ve Mezopotamya'ya hâkim olan Hititler.

Antik dünyanın en zengin topraklarının iki ulus tarafından paylaşılmış olması bu iki ulus arasında bir çatışmanın ya da savaşın başlamasını da kaçınılmaz kılacaktır ki o savaş yaklaşık olarak İ.Ö. 1286 veya 1299'da, tam da sınırı oluşturan bölgede, yani Kadeş'de gerçekleşir. Savaş galibi belli olmayan biçimde sona erer. Fakat her iki ulus da askeri anlamda büyük zarar görür. İ.Ö. yaklaşık 1270 yılında da tarihteki ilk yazılı anlaşma olan Kadeş Anlaşması bu iki devlet tarafından imza edilir. Fakat bu bir barış anlaşmasından daha çok bölgenin paylaşılması ve askeri işbirliği anlaşmasıdır. Doğuda giderek büyüyen Asur devleti her iki ülkeyi de tehdit ettiğinden, bir askeri işbirliği yapılmasını gerekli kılmıştır demek daha doğru. Kadeş Anlaşması şu hükümleri içerir:

Suriye'nin paylaşımı

Taraflar, karşılıklı olarak birbirlerinin egemenlik haklarına saygı gösterecek, Suriye'yi iki ülke arasında bölüştüren ortak sınırın güvenliğini ve Suriye'nin savunmasını birlikte sağlayacak, dostluğu sonsuza değin koruyacak ve düşman saldırılarında ortak hareket edeceklerdi. Kuzey Suriye Hitit, Filistin ve güney Suriye ise Mısır topraklarına katılacak (daha önce buralarda uydu devletler vardı), tutsaklar ve kaçaklar isteğe bağlı olarak koşulsuz geri verilecekti.

Tekrar etmekte fayda görüyorum ki, bu anlaşma ile tarihte ilk defa olarak Ortadoğu'da bir bölge iki devlet tarafından paylaşılmış ve her iki devlet birbirleriyle askeri ve hatta siyasi işbirliği yapmış oluyordu.

Elbette Mısır ve Hititlerin askeri işbirliği Asur tehlikesini de önemsiz bir konu haline getirmişti; Asur herhangi birine saldıracak olsa iki devletin ortak kuvvetleriyle birkaç gün içinde parçalarına ayrılması kaçınılmazdı. Oysa tehdit hiç beklemedikleri bir yerden, Balkanlar üzerinden geldi. Bu Hitit devletini sona erdirirken Mısır'ın da gücünü önemli ölçüde zayıflatacak kadar büyük bir tehlikeydi. Teoriye göre Anadolu'nun balkanlardan ve Yunanistan üzerinden gelecek tehlikelere karşı güvenliğini sağlayan bir devlet ya da tampon bölge olan Troya (Truva), Kadeş Savaşı'ndan bir süre sonra Yunanlı bir boy olan Akhalar tarafından yok edildikten sonra, Balkanlar'da birikmiş olan dinamik ve kalabalık barbar kavimler karadan Hititler, denizden de Mısır üzerine akmışlar ve gücünün zirvesindeki Hitit devletini ortadan kaldırarak dengeyi bir kere daha değiştirmişlerdi. Mısır üzerindeki etkilerini yazının devamında ele almak üzere bu saldırı ile ilgili III. Ramses'in yazıtına bir göz atalım:

"Hatti, Qadi (Kizzuvatna), Kargamış, Arzava, Alasia (Kıbrıs), yakılıp yıkıldı. Amurru yakınında karargâh kurdular, insanları öldürdüler ve bu memleketi yerle bir ettiler. Ateş saçarak Mısır'a doğru geldiler. Müttefikleri olan Philistler, Zikar, Sakulus, Danu ve Vassas ile birlikte ellerini yeryüzünün son bucağındaki memleketlere değin uzattılar. Yürekleri güvençle dolu idi ve 'Planlarımız gerçekleşecektir' diyorlardı."

Hititlerin ortadan kalkması Asur'un Mezopotamya'ya, Friglerin ise Anadolu'nun büyük bir kısmına egemen olmalarını sağlamıştı. Fakat Suriye, Filistin, Lübnan bölgeleri güçlü devletlerin hâkimiyetinden kurtulan küçük krallıklar tarafından yönetilmeye başladı. İşte bu sırada Mısır beklemediği bir darbe daha yedi. Tevrat'a göre 430 yıldır Mısırlıların bütün inşaat ve tarım işlerini sürdüren, esasen yarı özgür köleler olan Yahudiler, Rabbin isteği ile hareket ettiğini söyleyen bir adamın arkasında toplanarak Mısır'dan ayrılacaklarını söylemeye başlamışlardı.

Esasen kendisinin Mısır prensi olduğu iddia edilse de, Musa daha çok Mısırlı bir ustabaşını ya da gardiyanı öldürmüş bir katil olarak hafızalara yerleşmiştir. Hikâyeyi tekrar anlatmaya gerek yok; fakat bir centilmen olarak kuyudan su çeken bir kadına yardımcı olur -bu kadın ilk karısı Sippora'dır- ve iç güveysi olarak, Rabbin kendisini bulacağı yere, kayınbabası Reuel'in evine yerleşir. Velhasıl tanrı burada Musa'ya ulaşır –yanan ve tükenmeyen çalı vasıtasıyla- ve ona görevini açıklar, soydaşlarını Mısırlıların elinden kurtarıp vaat edilmiş topraklara götürecektir. Neticede türlü şantajlarla (Musa'nın Mısır'daki mucizelerini kendi adıma şantaj olarak değerlendiriyorum) firavundan, Mısır'ı halkı ve hayvanları ile birlikte terk etme izni alır. Denizi 'yarar', firavun ve ordusu Kızıldeniz'de boğulur. İsrailliler karşıya geçer...

Çıkış: 13–5 RAB sizi Kenan, Hitit, Amor, Hiv ve Yevus topraklarına, atalarınıza vereceğine ant içtiği süt ve bal akan ülkeye götürdüğü zaman...

Burada vaat edilmiş topraklardan söz edilir... Bu topraklar, özetlenirse, bugünkü İsrail, Filistin, Lübnan, Mezopotamya,

BİLİRİM! BEN DE ORDANIM!

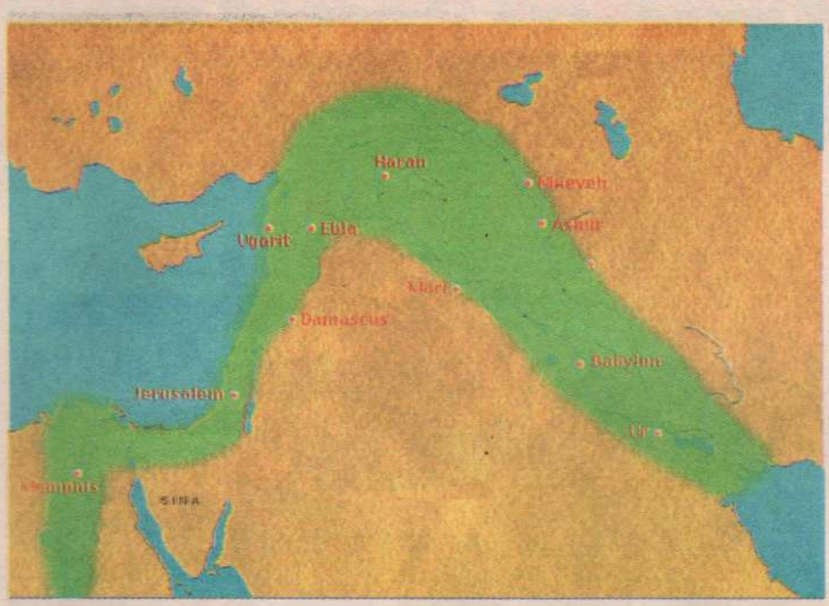
Anadolu'nun büyük bir kısmıdır. Doğrudan bal ve süt akmasa da, bu topraklar sınırlı miktarda tarım yapılan Mısır'a göre gerçekten cennetten bir parçadır ve antik dünyanın en bereketli topraklarıdır. Mesela Yunanistan dağlık yapısı nedeniyle çok geniş tarım arazilerine sahip değildir, Balkanlar ve Avrupa'nın geniş düzlükleri Musa tarafından bilinmemektedir, zaten burada yaşayan kavimler de yukarıda söz ettiğimiz gibi yağma ve talan için Mısır'a kadar gelmişlerdir. Orta Asya geniş vadilerine rağmen barbar olarak kabul edilen kavimlerin denetimindedir. Hindistan ise gerçekten bir bilinmezlik kıtası olarak kabul edilir. Doğal olarak parçalanmış bir imparatorluğun eski egemenlik sahası olan ve zayıf kent devletlerinin denetimindeki topraklar vaat edilmiş topraklar, yani yukarıda sözünü ettiğim topraklar olacaktır. Neticede dinamik ve kalabalık bir güç olan İsrailliler için güçsüz devletler kolay yutulacak birer lokmadır.

Küçük çarpışmalar yaşansa da, esas olarak yapılması gereken, Tevrat'a göre 430 yıl köle olarak yaşamış ve birden bire özgürlüğüne kavuşmuş topluluğun organize edilmesi, kurumlarının ve ordusunun oluşturularak disiplin altına alınmasıdır. Tanrı'nın emirleri sayesinde tüm bunlar gerçekleştirilir. Neticede İsrail devleti kurulur. Ne var ki, Rab sözünde durmayarak vaat ettiği toprakların çok az bir kısmını İsraillilere vermiştir. Burada da peygamber ve ardılları İsraillileri günahkâr olmakla suçlayarak sorumluluğu hükmettikleri insanların üzerine yıkmış, Rabbi temize çıkarmıştır.

İstikrar falan yok!

Toparlayalım... Pers, Makedon, Roma, Müslümanlar, Hıristiyanlar, Selçuklu, Memlük, Osmanlı sırayla bölgeye egemen oldu. Artık topların kullanılmaya başladığı modern ordularda birkaç günlük savaşlar sayesinde sorunlar daha kolay çözülebilir hale gelse de bunlar askeri anlamdaki çözümler olarak kalacak, bölgeye bir türlü istikrar gelmeyecektir. Fakat bu defa işin rengi biraz daha değişmiş, Hıristiyanlar kutsal topraklara egemen olmak için sefer üzerine sefer düzenlerken, Müslümanlar da yine aynı gerekçeyle topraklarını savunma çabasına girişmiştir. Aslında Haçlıların esas istedikleri kutsallıktan daha çok ganimetlerdir demek daha doğru olsa da, geçerli bir bahane ile 1212 yılı yazında binlerce çocuktan oluşan iki ayrı ordu kurdular ve bu çocukların tamamının ölmesine ya da köle olarak satılmasına sebep olacak bir haçlı seferi dahi düzenlediler.

Tüm bu seferlerin gerçek nedeni ise, Doğu'nun ticaret yollarının ve limanlarının Müslümanların denetiminde olması ve Hıristiyan tüccarların her gittikleri yerde ağır vergiler ödemek zorunda bırakılmalarıydı. Özetle haçlı seferlerinin temelinde de ekonomik gereçler vardı ve saf Avrupa halkları dini gerekçelerle kandırılarak, Müslüman kılıçlarının ucunda can verdi.

Siyonistlerin üzerinde hak iddia ettiği topraklar, aynı zamanda tarihte 'peygamber' diye anılan İbrahim'in Ur kentinden yola çıkıp geçtiği yerler olarak biliniyor. Kimine göre de, İbrahim Urfalıydı. Tabii Tatlıses soyadı taşımıyordu...

Osmanlı hâkimiyeti sırasında bölgede bir istikrar döneminin olduğunu söylemek mümkündür, çünkü Osmanlı'nın egemenlik kurduğu sıralarda bölge ticari anlamda önemini yitirmiş, yeni keşfedilen bir kıta olan Amerika tüm Avrupa'nın ilgisini üzerine toplamıştır. Amerika'dan zorla toplanan altın ve gümüş sayesinde Avrupa'nın devasa katedralleri inşa edilirken, görece bir refah dönemi de yaşanmıştır.

Ancak Amerikanın bir devlet olarak ortaya çıkması, kendi federatif örgütlenmesini kurması, diğer yanda Latin Amerika devletlerinin bağımsızlıklarını kazanmaya başlamaları ve Avrupalıları eğer tanımlama doğru olursa buradan uzaklaştırmaları dengeleri bir kere daha değiştirecektir.

Aslında sanayi devriminin gerçekleştirilmesinden sonra küçücük sınırları içinde sıkışıp kalmış pek çok Avrupa devleti, kendilerine göre daha zayıf bir durumda olan Osmanlı'nın uzun bir süredir sömürgesi olan bu topraklara ve daha fazlasına göz dikerek yeni sömürge alanları arayışına girdi. Bölgede uzun yıllardan beri boş yere akıp duran petrol de savaş aletlerinin nefes almasına, yürümesine olanak veren yegâne güç olarak kullanılmaya başladığından ve sanayi üretiminin temel taşlarından birisi olduğundan, bu topraklar yeni emperyalistlerin iştahını bir kere daha kabartır hale geldi.

Özellikle İkinci Dünya Savaşı sırasında bölgeye egemen olmak için çok ciddi çatışmalar yaşandı, petrole duyulan ihtiyaç nedeniyle Almanların en ünlü ve en başarılı panzer stratejisi uzmanı ve komutanı olan Rommel dahi burada görevlendirildi.

Ve İsrail kuruluyor

Savaşın bitiminden sonra ise bölgede 1848 yılında İngiltere'nin himayesinde başlatılmış olan, Birinci Dünya Savaşı sonunda, 2 Kasım 1917'de İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur Balfour'un girişimiyle Balfour Deklarasyonu olarak bilinen süreci yaşayan, BM'nin Kasım 1947'de Filistin'in biri Yahudi öteki Arap olmak üzere iki devlet arasında paylaşılmasına karar veren ve 14 Mayıs 1948'de BM paylaşım planı uyarınca David Ben-Gurion tarafından İsrail Devleti'nin kuruluşunu ilan eden süreç yaşandı.

İsrail'in kuruluşundan itibaren de bölgede İsrail ve Araplar arasında çok ciddi çatışmalar patlak verdi. İsrail'in kuruluşunun hemen ardından başlayan savaşta birleşik Arap ordularının birkaç saat içinde İsrail kuvvetlerine yenilmeleri ise bölgenin daha fazla istikrarsızlaşmasına sebep oldu ve peşinden Filistin, Lübnan, Batı Şeria, Golan tepeleri ve Gazze sorunları ortaya çıktı.

Ancak bunlar politik sorunlar olarak görülmelerine ve hâlâ İsrail ile bölgenin diğer devletlerini karşı karşıya getirmelerine ve İsrail hâlâ vaat edilmiş toprakların çok az bir kısmına hâkim olmasına rağmen, bölgedeki esas sorun, milyarlarca dolar değeri olan petrolün kimler tarafından zenginlik kaynağı olarak kullanılacağıdır.

İşte bu zenginliğe sahip olma hırsı nedeniyle birinci ve ikinci körfez savaşları yaşandı. Irak'ta görece bir istikrar sağlamış olan Saddam Hüseyin devrilerek idam edildi. Irak petrolleri binlerce insanın hayatını hiçe sayarak işgale girişen Amerikalı ve İngilizlerin petrol şirketleri tarafından paylaşıldı. Irak'ta süren iç savaş ve bağımsızlık mücadelesi sırasında 1 milyondan fazla Iraklı katledildi.

Amerika'nın modern savaş gücüne karşı el yapımı bombalarla savaşmaya devam eden Iraklıların ne yapacağı, işgalden nasıl kurtulacağı pek belli olmasa da petrollerinin denetimlerini yitirmiş oldukları bir gerçektir. Zaten Saddam Hüseyin yenildiğini anladığında ve geri çekilirken Kuveyt petrol kuyularını tam da bu nedenle ateşe vermişti. 91 yılında ortaokul talebesi olan benim aklımda o kuyulardan çıkan kapkara duman bulutları görüntüsü hâlâ tazeliğini koruyorsa, kim bilir Amerikalıları ne kadar derinden üzmüştür.

Nükleer yaygara

Şimdilerde İran petrollerine göz dikmiş olan süper emperyalistler, İran'a saldırmak için aradıkları bahaneyi nükleer kriz yaygarasıyla bulabilir mi? Pek emin değilim. Biz ise, Ortadoğu'da özlenen barış ve istikrar sürecinin ancak birleşik ve sosyalist bir Ortadoğu federasyonu ile mümkün olabileceğine inanıyoruz.

Son olarak Babil'in insanlara hukuk kavramını miras bırakan kudretli kralı Hammurabi'nin anayasasının önsözünü buraya ekleme gereği hissettim:

"Ben Hammurabi, kusursuzluğa erişmiş bir kişi olarak Enlil ve Marduk'un bana bir çobana emanet eder gibi bıraktıkları karabaşlıları asla ihmal etmedim; onlara huzurlu bir mekân sağlamak için gece gündüz demeden çalıştım. Elem ve kederleri onlardan uzak tuttum ve hayatlarına ışık getirdim. Zabaka ve İştar'ın bana sağladığı güçlü silahlarla, Enlil'in bana bahşettiği bilgelikle ve Marduk'un gücüyle kuzeydeki ve güneydeki, yukarıdaki ve aşağıdaki bütün düşmanları yok ettim, savaşlara son vererek ülkeye esenlik getirdim, insanlara huzur içinde yaşayabilecekleri bir ortam sağladım ve bu huzurumuzu bozmak isteyenleri yok ettim. Tanrılar bu görevi bana, dimdik asalı bir çobana verdiler. İnsaflı ve hoşgörülü gölgem şehrin üstüne düştü; Akadlı ve Sümerli insanlara iyilik ve refah dolu kucağımı açtım. Bilgeliğimle onları bu huzurlu yaşamdan koparabilecek her şeyden koruyorum. Artık güçlü olan güçsüzü ezmiyor; dul ve yetimlere adil davranılıyor. Anu ve Enlil'in Esanglia'da (Babil şehrindeki Marduk tapınağı) yücelttikleri ve iç dayanakları sınırsız olan Babil'in ülkesinde kanunları düzenledim ve ezilen insanlara adaletli davranılması için mahkeme kararlarını kesinleştirdim. Benim bu değerli sözlerim Kudurru-taşlarına çelik kalemlerle oyuldu ve adaleti teslim eden kral olarak benim önüme dikildi."

MEHMET ALİ YAZICI

Sahte kavga, sahte kahramanlık...

İHH Vakfı'nın Türkiye ayağını örgütlediği, İsrail kuşatması altındaki Gazze'ye gemilerle yardım götüren konvoya İsrail askerlerinin saldırması ve dokuz Türk'ün öldürülmesi, içinden geçtiğimiz dönemin en çok konuşulan ve tartışılan konularından biri oldu.

Olay, iç politika arenasında "masumane bir insani yardım kampanyasına katil İsrail devletinin saldırısı" olarak nitelendirildi ve bu eksende kamuoyu oluşturuldu. Başta Türkiye olmak üzere dünyanın birçok yerinde protesto gösterileri yapıldı ve İsrail devleti lanetlendi. On binlerce insan sokaklara döküldü. Hiç beklenmeyen bir şekilde, birçok devlet İsrail'i kınayan açıklamalar yaptı. ABD ise sadece 'üzüntü'lerini belirtti.

AKP hükümeti, ülke içinde gelişen tepkileri, yaklaşan seçimlerden dolayı oya tahvil etmek için fırsatı kaçırmadı. Yardım kampanyasının Türk hükümetiyle bir ilişkisinin olmadığı açıklaması yapılmasına rağmen hemen sahiplenildi. Başbakan İsrail'e karşı esti gürledi ve hatta HAMAS'ın avukatlığına soyundu.

AKP'nin derdi

Bu sahiplenme bir iyi niyetten ileri gelmiyordu. HAMAS'ın Filistin'de güçlü olmasından ve Türkiye'de Gazze'ye yardım kampanyasının başında bulunan Vakıf'ın, HAMAS'a yakınlığıyla tanınıyor olmasından kaynaklanıyordu.

AKP hükümeti ve İslamcı kesimlerin nasıl 'insan hak ve özgürlükleri'nden yana olduklarını, Filistin halkını nasıl düşündüklerini ve onların kurtuluşu için yanıp tutuştuklarını bu 'yardım' vesilesiyle görmüş ve anlamış olduk!

Burada sormak durumundayız, Filistin'de, içinde bulunduğumuz dönemde sol bir hareket güçlü olsaydı ve Filistin ya da Gazze halkı sola destek veriyor olsaydı, İHH Vakfı bu yardımı yine yapar mıydı ve AKP hükümeti bu desteği verir miydi?

Türkiyeli İslamcılar, FKÖ'nün güçlü olduğu dönemlerde, "FKÖ Marksist ve solcudur," diyerek Filistin davasına ve direnişine hep uzak durmuş ve hiçbir şekilde destek olmamıştı.

Filistin sorunu yeni bir sorun değil ve 1950'lerden bu yana kanayarak devam ediyor. 1948'de İsrail devletinin emperyalist güçlerin desteğiyle kurulması ve Ortadoğu halklarının göğsüne bir hançer gibi saplanması, bu sorunun başlamasına neden oldu ve bundan sonraki süreçte Ortadoğu'da savaşların, çatışmaların, katliamların ardı arkası kesilmedi.

Filistin direnişi de bu dönemlerde ortaya çıktı ve *Fedai* hareketi kuruldu. İlk kurucularından biri de, daha sonra Filistin Direnişi'ne önderlik edecek olan Yaser Arafat'tır. Böylece Fedai hareketi İsrail'e karşı ilk direnişleri başlatmış oldu.

Sonraları Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) adını alan ve Arafat'ın lideri olduğu siyasal yapılanma kendini 'sol bir eksen'e oturttu. İsrail işgaline karşı ilk direniş hareketini başlatan ve 1990'lara kadar önderlik eden örgütlerin, kişilerin hemen hemen hepsi sol ve sosyalist söylemdeydi.

1990'larda Sovyetler Birliği'nin yıkılması ve dünyada solun gerilemeye başlamasıyla birlikte, FKÖ'nün gücü de zayıfladı. Oluşan siyasi boşluğu, FKÖ'ye karşı kurulan ve içlerinde İsrail devletinin de parmağı olan HAMAS, Hizbullah gibi radikal İslamcı örgütler doldurmaya başladı.

İsrail devleti bugün, bir zamanlar FKÖ'ye karşı kullanmak için kurulmalarına göz yumduğu ve örtülü bir şekilde destek verdiği bu örgütlerle çatışıyor ve olan, kuşatma altındaki mazlum Filistin halkına oluyor.

Peki, bugüne kadar Filistin Halkı için, ister insani yardım amacıyla olsun, ister başka nedenlerden dolayı, parmağını kıpırdatmayanlara ne oldu da bir anda yardımsever kesildiler, gemilerle Gazze'ye yardım götürme sevdasına düştüler? Bunun bir sebeb-i hikmeti olmalıydı.

Yardım olayında, "İsrail katliamına uğrayanlar ve ölenler var," diye bu soruları sormadan edemeyiz. Yaşanan duruma bakarak, 'Gazze'ye insani yardım' adı altında yatan samimiyetsizliği, ikiyüzlülüğü ve yalanı görmezden gelemeyiz.

Yanlış anlaşılmamak için burada bir parantez açmak istiyorum: İsrail devleti, kuruluşu da dâhil, tarihinin hiçbir döneminde masum ve meşru olmamıştır. Dünyanın en önde gelen terörist devletidir. Yüz binlerce Filistinlinin katledilmesinden, işkence görmesinden ve yurtlarından sürgün edilmesinden sorumludur. İşgalci, imhacı ve saldırgan bir devlettir.

İslamcıların gerçek yüzü

Ancak bugün, kuşatma altındaki Gazze'ye ve dolayısıyla Filistin halkına yardım amacıyla yola çıkanlar ve buna 'insani yardım' kılıfı giydirenler, örneğin, Sivas'ta 37 kişinin diri diri yakılmasına 'Müslümanların bayramı' diyenlerdir. Temeldeki mantık aynıdır ve bu anlayışın İsrail'in anlayışından geri kalır bir yanı yoktur.

Bu 'yardım'ın Türkiye ayağını örgütleyenler, Türkiye'de kanlı katliamlara imza atmış zihniyetlerin bir uzantısı ve devamıdırlar. Elleri temiz değildir. Binlerce insanın vahşice katledilmelerinden sorumludurlar.

Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta keser ve testereyle insan boğazlayanların, Sivas Madımak Oteli'nde onlarca insanın diri diri yakılmasını bayram olarak kutlayanların, 'oruç tutmuyor' diye gencecik insanları katledenlerin mazlum Filistin halkına yardım etmek istemeleri, bir samimiyetsizlik örneğidir ve yalandır. Politik bir atraksiyondan başka bir şey değildir. Kendi insanına karşı vahşet ve zulümde sınır tanımayanlar, mazlum bir halka yardım etme niyetlerinde samimi olamazlar.

Bu yardım hareketi açık bir şekilde, ABD ve Türkiye'nin, 1990'lardan sonra güçlenen HAMAS'a İHH Vakfı'nın yakınlığından faydalanılarak, son dönemlerde bölgede pervasızlaşan İsrail'e çekidüzen verme ve dizginleme politikasıdır. Bu politikanın icra edilmesinde başta İHH Vakfı olmak üzere bu eyleme katılanlar figüran olarak kullanılmıştır.

ABD, içinde bulunduğumuz dönemde Ortadoğu'da hiçbir sorun istemiyor. Irak'tan çekilme planları yapıyor. İran üzerinde oluşturulmaya çalışılan baskı ise ABD'nin işine geliyor ve bu 'çatışmalı' süreçten, aracı müttefiklerini parlatarak çıkmaya çalışıyor.

Basında yer alan bazı yazılarda, radikal İslamcı grupların anti-emperyalist oldukları ve bu yüzden de bu tür hareketlerin solcular tarafından desteklenmesi gerektiği söyleniyor.

Bu iddialara karşı hemen şunu söylemek gerekiyor; soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği'ne karşı 'Yeşil Kuşak' projesi içerisinde yer alan İslamcı hareketlerin birçoğu ABD tarafından desteklendi. Bu destek furyasına Filistin'de İsrail de katıldı, FKÖ'ye karşı gelişen İslamcı yapılanmalar ya desteklendi ya da kurulmalarına göz yumuldu. **Ortadoğu'da tek bir İslamcı örgüt yoktur ki, CIA ve MOSSAD'ın bilgisi dışında kurulmuş olsun ve faaliyette bulunsun.** Ama evdeki hesap çarşıya uymadı, Doğu Bloğu çöktükten sonra İslamcı hareketler denetlenemez hale geldi, tabiri caizse çizmeyi aştılar.

Yardım gemilerine saldırı olayının gerçekleşmesiyle birlikte bir 'it dalaşı' yaşanmaya başladı. Saldıranlar da, Türkiye'den yardım organizasyonunu gerçekleştirip saldırıya uğrayanlar da geçmişleri itibariyle asla masum değildir ve aşağı yukarı aynı mantığa sahiptir.

Biz, emperyalizmin Ortadoğu'da döşediği taşları sağlamlaştıran, sahte gösterilerle ve sahte kahramanlıklarla bir halkın esaretten kurtulamayacağını çok iyi biliyoruz. Bundan dolayı, önümüze konan resmi iyi okumalıyız ve **1970'lerde Filistin direnişi saflarında can veren Türkiyeli devrimcilerin geleneğini sürdürmekte ısrarcı olmalıyız.**

ALİ OSMAN COŞKUN

Çakallar çakalların çakalıdır!

"Ne ağlayın ne de gülün, sadece anlayın."
Spinoza

İnsan türünün bütün 'din'leri bir yana, 'insan türü' bir yana...Mağaranın kapısındaki mızrak, o mızrağı kavrayan elin gerisindeki ruhun bütün çaresizliğiyle bir başka gövdede 'yuva' arayacak... 'Hayatını' arayacak, hayatıyla ne yapacağını 'bilmeyen', ama 'yapan' ruh: Mızrağı soktuğu yaban gövdede çözülen hayata bakarak, 'hayatını' arayacak...

*

İnsan, günümüzün kepazeliğine bakıp, Hegelci bir dinin müridi olmak; kendi kendinin bokunu çıkararak yolunu (önünde sonunda) bulan bir 'tarih' dinine iman etmek isteyecek, neredeyse...

'İsteyecek' ve 'neredeyse', fazla oldu: Bugün, ezici çoğunluğuyla aydın ve 'orta sınıf'ın ezici çoğunluğu bu dinin kanatları altında, zaten... Gerçi, iman Hegel'inki kadar sağlam değil: 'Önünde sonunda' selâmetin garantisinin olmadığı biliniyor... Kapılar her an cehenneme açılabilir ve, 'bugün', hemen hemen bir cehennemdir de...

*

Hegel'in imanı Hegel'e, 'orta sınıf'ınki 'orta sınıf'a...

Bu paragraf bir 'sigorta' paragrafı olsun: İnsan türünün bütün 'din'leri bir yanda, 'insan türü' öbür yanda durmuyor, tabiî... Tek tanrılı dinlerin en incelmiş ve felsefeyle beslenmiş, ve de kapitalizmle nikâhlanmış halleri olsun, en 'kıyam'cı halleri olsun, 'sınıf'lara göre servis'in renklerini taşımaktadırlar...

Yeryüzünün 'parya'larına 'mızrak dini'; 'orta sınıf'a 'gölge dini' (: Kapitalizme itirazı olmayan 'ılımlı islam'; Tek tanrıdan bıkanlara daha da doğudan daha çok tanrı; batıya koşturanlara "Sex and the City" dini; evrim yoluyla yolda varılacak demokrasinin zuhuru/huzuru ve AB hukuk standartları dini; BM gözetiminde 'mübarek' uluslararası hukuk dini; bilumum 'ama onlar da...' dini...)

*

İnsan soyu kasvet saçtıkça, mızraklı adamın 'mızrak dini', 'esas din' olarak yerini sağlamlaştırıyor: Yok ederek hayat alanı açarsın... Yeter ki proleterin mızrağı proleter kardeşinin kalbinden çıkmasın!..

Filmin ana 'sponsor'u kapitalizm, bir de 'rejisör' olarak herkesi yatağından geçiriyor!

Netice: 'Muhteşem' bir kakafoni, lânet bir 'vuvuzela' uğultusu... "İnsanlığa borcu olduğuna" değil de, insanlığın ve de bütün tanrıların kendisine borçlu olduğuna inanan iğfal edilmiş ruhlar...

'Heves'i, insanlar arasında ve 'burada'ki adaleti; şapkadan tavşan çıkarmaktan ibaret olmayan bir gerçek hakkaniyetin 'hukuk'unu unutmuşların, tefeci tanrılarından kredi koparmaya çalışan harîs esnaf ruhlarıyla kokuşturduğu zavallı yeryüzü...

Netice: Emperyalizmin en kanlı 'başçavuş'u İsrail'in tarihini, sicilini, tînetini unutuverip, "şeriatçı/terörist" Hamas ve Hamasgiller üstünden İsrail'i aklayıveren kara kodlu bir 'laiklik ve milli çıkar'ın kilisesinde donup kalmış sözümona 'solcu' ruhlar...

Bu 'Hacivat'ların 'Karagöz'leriyse; "kara kamu"nun karanlık Yahudi düşmanlığını istismarı siyasî zanaat belleyip açtıkları karanlık dükkânlarında, o kanlı 'başçavuş'un generalleriyle iyi geçinerek 'çavuş'luk kapmaktan başka bir derdi olmayanlar...

Dünyaya her itiraz edişte bir 'ahmaklık' bulmanın ihtisasına fazlasıyla kapılanların karşısında; ABD pasaportunun sağlayacağı güvenlikle- 'şehadet', 'şehadet'le- anacığı arasında gidip gelirken İsrail kurşunlarına hedef olan çocuklar...

*

Yazı 'demini' almıştı...

Derken, Derviş Şentekin'in bir yazısı geçti elime... Şentekin, yazısında, "80'lerle birlikte, 60'larda ve 70'lerde bayrağı dalgalandıran 'evrensellik' hakkın rahmetine kavuşmuştu" tesbitini yaptıktan sonra, "bu dönemde muhalif zihinlerin bir bir karanlığa gömüldüğünü" söyleyen Eagleton'dan şu alıntıyı yapıyordu:

"Foucault, Marksist iktidar kavramlarının sınırlı olduğunu ve çatışmanın fiilen her yerde olduğunu düşünüyordu; buna mukabil, postmodern filozof Jean Baudrillard, Körfez Savaşı'nın gerçekte vuku bulduğundan bile şüphe ediyordu. Bu arada, eski sosyalist militan Jean-François Lyotard, galaksiler arası seyahat, kozmik entropi ve dört milyon yıl sonra güneşin enerjisinin bitişinden sonra insanlığın yeryüzünden kitlesel kaçışı gibi konularda yaptığı araştırmalarına devam ediyordu."

Bu alıntıdan sonra, konuyu şöyle kapatmıştı, Şentekin: "Entelektüelin durumu bu... Peki sıradan insan? Ya da bugün çok sevilen haliyle söylersek 'birey' ne durumda? Bunun için şahit olarak Eagleton'ı çağırmaya gerek yok. Şöyle bir etrafınıza bakın, 'işini bilen' ne çok 'birey'le karşılaşacaksınız..."

*

Gönlü kararmış Hobbes, vaktiyle, "insan insanın kurdudur", buyurmuştu...

Dünyanın karanlık zamanlarına bakarak, diyorum ki: Çakallar çakalların çakalıdır!..

İsrail'e karşı boykotu büyütelim!

İsrail silahlı kuvvetlerinin, Gazze Şeridi'ne insani yardım taşıyan uluslararası yardım filosuna yaptığı saldırı, İsrail devletinin gerçek karakterini bir kez daha ortaya koydu. Dokuz yardım gönüllüsünün öldürülmesi, yıllardır Filistin halkına, özellikle de Gazzelilere yönelen gündelik soykırım siyasetinin nasıl sürdüğünü açıkça gösterdi.

Ve sadece Gazze'nin mustarip olduğu sürekli askeri saldırılardan söz etmiyoruz, aynı zamanda İsrail'in Gazze halkının direnişini kırmak için yıllardır sürdürdüğü ablukadan kaynaklanan kıtlığın ölümcül etkilerini görmek gerektiğini de vurguluyoruz.

Birleşmiş Milletler ve Dünya Sağlık Örgütü raporlarına göre, Gazzeli çocuklar arasında, geleceklerini etkileyecek ve ortalama yaşam sürelerini azaltacak hastalıklar giderek artıyor. "Pek çok İsrailli yönetici, tam bir alçaklık sergileyerek, tüm bunların Filistinlilere diyet yaptırmak için olduğuna dair espriler yapıyor." (Alıntı, ABD / Ortadoğu Projesi Yöneticisi Henry Siegman'ın günlük Haaretz gazetesi için yazdığı makaledendir. 16.06.2010 tarihli Rebellion'da yayımlanmıştır.)

Bir grup insan hakları savunucusunun ve örgütün Özgür Gazze Hareketi'ni oluşturarak Gazze'ye yönelik ablukanın ortadan kaldırılması için bir uluslararası kampanya başlatmasının ve bölgeye ilk uluslararası yardım filosunu yollamasının nedeni de, Gazze'de yaşayan Filistinli nüfusa yönelik bu sistematik ve sürekli katliam siyasetiydi. İsrail'in saldırdığı filo da bu kampanyanın bir parçasıydı ve vahşice saldırıya uğramasının sebebi de ablukayı kırma hedefiyle hareket ediyor olmasıydı. Verilmek istenen mesaj, Gazze'ye yardım etmek isteyen herkesin İsrail tarafından düşman olarak algılanacağı ve imha edileceğiydi.

İsrail'in uluslararası tecrit olmuşluğu giderek artıyor

Bu katliam İsrail'in yanına kalmayacak. İsrail'in gerçek niteliğini gizlemek için kullandığı 'diktatörlük rejimleriyle yönetilen Arap ülkeleri' tarafından çevrelenmiş 'demokratik bir ülke' olduğu yönündeki saçmalık, artık uluslararası düzeyde daha fazla teşhir olmaya başladı ve İsrail'in tecrit durumu da derinleşiyor.

Yardım filosuna yönelik saldırının ardından, Türkiye, İslam ülkeleri ve Avrupa'da dev gösteriler gerçekleştirildi. Tüm dünyada protesto gösterilerinde artış olduğu gibi, İsrail devletinin gerçekte ne olduğu konusundaki farkındalık da arttı.

İsrail'in Müslüman dünyadaki temel müttefiki olan Türkiye hükümetinin İsrail'le arasının açılması, yardım filosuna yönelik saldırının doğrudan bir sonucuydu. Saldırıya uğrayan gemiler arasında Türkiye bayraklıların olması ve bu ülkeden pek çok gönüllünün filoya katılması, böylesi bir sonucu pratik olarak kaçınılmaz kıldı. Ölenlerin çoğu da Türkiye'dendi.

İsrail'in bir diğer müttefiki olan Mısır diktatörü Mübarek'in yönetimi, ablukayı geçici olarak zayıflatacak tedbirleri uygulamak zorunda kaldı; İsrail'le işbirliği halinde de olsa Gazze sınırına ürün yolladı, İsrail bile, uluslararası tecrit durumunun etkisiyle yasak ürünler listesini azaltmaya zorlandı.

İsrail dışındaki en kalabalık Yahudi toplumu ve Siyonist devletin güçlü bir destekçisi olan ABD'deki Yahudi cemaati içinde bile, kimi kesimler İsrail'i sorgulamaya başladı. Amerikalı bir Yahudi olan Henry Siegman, yukarıda alıntı yaptığımız makalesinde, "Tüm dünyada İsrail'e yönelik kınama dalgası, pek çok kişiye Hitler döneminin en karanlık dönemlerini yeniden hatırlattı," diye yazıyordu. Siegman, bu kez Siyonist devletin Nazi rolünü rolünü oynadığını ve Gazzeli Filistinlilerin kurbanlar olduğunu açık bir biçimde ortaya koyuyordu: "1.5 milyon sivil, üç yıldan fazladır bir açık hava hapishanesinde ve insanlık dışı koşullarda yaşamaya zorlanıyor."

Emperyalist yardakçılık

Ne İsrail'in Filistinlilere yönelik soykırımcı politikası, ne de uluslararası yardım gönüllülerinin öldürülmesi, emperyalist ülke hükümetlerini (ABD ve Avrupa) ya da Birleşmiş Milletler'i İsrail'e yardakçılık yapmaktan alıkoymaya yetmedi. Bu hükümetler ve uluslararası kuruluşlar İsrail'i ve onun soykırımcı politikalarını kınamayı reddediyor. Bunun derin gerekçeleri var: İsrail 1948'de Birleşmiş Milletler kararıyla, Filistin halkı ve Arap halklarının mücadelelerine karşı bir 'jandarma' gibi hareket etmesi için emperyalist bir üs olarak kuruldu. Buradan bakıldığında, bölgede ABD'nin en açık ve koşulsuz müttefiki İsrail devletidir. (Bu Obama tarafından da açıkça ortaya konmuştur.) Bu nedenle emperyalizm İsrail'in varlığını sonuna kadar savunacaktır.

İsrailliler soykırımı destekliyor

Son yaşanan olaylar İsraillilerin devlet politikasına olan desteğini perçinledi. İsrail Hayom adlı bir derginin araştırmasına göre, İsraillilerin yüzde 92'si yardım filosuna düzenlenen saldırıyı desteklerken, yüzde 78'i Gazze Şeridi üzerindeki ablukayı savunuyor.

Bu tamamen mantıklı bir durum: İsrail'in Yahudi vatandaşları, sömürgeci-askeri bir üssün vatandaşları olarak, askeri bir bütçe ve silah üretiminden gelen ayrıcalıklarını ve yaşam standartlarını savunmak için, o devletin varlığını savunmak zorunda olduklarını biliyor; çünkü bu ayrıcalıklar ancak o devletin varlığının sürmesiyle mümkün. Bu hedefe hizmet ettiği sürece, en acımasız ve en gayri insani olanlar da dahil olmak üzere her türlü politikayı destekleyeceklerini söylemek mümkün.

Nazi toplama kamplarından kurtulanlar ya da gösterileri sürekli faşistlerce saldırıya uğrayan az sayıdaki barış eylemcisi gibi küçük kesimler bu politikalara karşı ses çıkarabiliyor. Ancak Siegman'ın da belirttiği üzere, hissiyatını paylaşıyor.

Her geçen gün daha da belirginleşen şudur ki, varlığı ve doğası meselenin temel nedeni olan İsrail devleti ortadan kaldırılmadığı sürece, gerçek bir çözüm imkanı yoktur; gerçek bir çözüm için, İsrail devleti yok edilmeli ve yerinden yurdundan edilmiş Filistinlilerin geri dönüş hakkının tanındığı, istedikleri takdirde Yahudi vatandaşlarla barış içinde bir arada yaşayacakları, laik, demokratik, ırkçı olmayan bir Filistin devleti kurulmalıdır.

İsrail'i boykot kampanyası büyüyor

Öte yandan, Sendikal hareket içinde, aydın ve halk çevreleri arasında İsrail her geçen gün daha fazla teşhir ve tecrit oluyor. Tüm dünyada sanatçılar bu dalgaya katılıyor. Örneğin, Amerikalı müzisyen Carlos Santana, İngiliz şarkıcı Elvis Costello ve Pixies adlı rock grubu İsrail'deki konserlerini iptal etti.

biri, Gazze'deki El A
öğretim üyesi Hayd
yapılan söyleşi, İspa
//www.litci.org/dec
medioriente/808-
bulunabilir.

Söz konusu kamp
kuruluşların oluştu
tarafından başlatıld
pratikte bir araya g
Boykot, Yatırımları
Yaptırım Platformu
bu inisiyatif tarafın
İsrail'in uluslararas
sportif, ticari alanla
itibarıyla boykot ed
bir ivme kazandırd
ulusal komitelerden
bir koordinasyonu
zamanda İsveç'te F
İrlanda, İskoçya, İta
olarak da Katalonya
İsveç, Norveç ve Gü
kişinin katıldığı bir

bilir mi? Tarihsel deneyim, bunun tek mümkün alternatif olduğunu gösteriyor; bunun için de Siyonizmin yenilmesi gerekiyor...

yütelim! Gazze ablukasını kıralım!

ıyor.
daha da belirginleşen
ve doğası meselenin
n İsrail devleti ortadan
ırece, gerçek bir çözüm
erçek bir çözüm için,
edilmeli ve yerinden
niş Filistinlilerin geri
anındığı, istedikleri
vatandaşlarla barış
yaşayacakları, laik,
ı olmayan bir Filistin
ıdır.

kot kampanyası

ndikal hareket içinde,
rreleri arasında İsrail
ıha fazla teşhir ve tecrit
yada sanatçılar bu
Örneğin, Amerikalı
Santana, İngiliz şarkıcı
Pixies adlı rock grubu
lerini iptal etti.

biri, Gazze'deki El Aksa Üniversitesi öğretim üyesi Haydar Eyd'di. (Kendisiyle yapılan söyleşi, İspanyolca olarak **http://www.litci.org/declaraciones/94/medioriente/808-artigos808** adresinde bulunabilir.

Söz konusu kampanya Filistinli kuruluşların oluşturduğu bir platform tarafından başlatıldı ve bütün eğilimleri pratikte bir araya getirmeyi başardı. Boykot, Yatırımları Geri Çekme ve Yaptırım Platformu (BYY Platformu) bu inisiyatif tarafından geliştirildi ve İsrail'in uluslararası, sendikal, akademik, sportif, ticari alanlarda ve ürünleri itibarıyla boykot edilmesine büyük bir ivme kazandırdı. Bu kampanyanın ulusal komitelerden oluşan uluslararası bir koordinasyonu bulunuyor; yakın zamanda İsveç'te Fransa, İngiltere, İrlanda, İskoçya, İtalya, İspanya (esas olarak da Katalonya ve Bask), Portekiz, İsveç, Norveç ve Güney Afrika'dan 120 kişinin katıldığı bir toplantı gerçekleştirdi.

için son derece önemliydi.

İşçi dayanışması

Bu kampanya başlı başına son derece önemlidir ama eğer İsrail'i tecrit etmek ve yenilgisini sağlamak istiyorsak, işçi dayanışmasının önemine dikkat çekmeliyiz; çünkü böylelikle İsrail'i uluslararası ticaret alanında vurmak, emperyalistlerle İsrail'de yatırım yapan şirketleri zor durumda bırakmak mümkün olacaktır. İşçi sınıfında, proleter enternasyonalizmini inşa etmek için çok önemli olan bir dayanışma duygusu vardır ve İspanya İç Savaşı sırasında, ardından Güney Afrika'daki ırkçı rejim döneminde dayanışma açısından çok önemli rol oynamıştır. Bu anlamda bazı çok önemli gelişmelere dikkat çekmek istiyoruz:

- İsveç ve Norveç'teki liman işçilerinin kampanyaya katılma kararı. İsveç'te, liman işçileri İsrail malları taşıyan konteynerleri bir hafta süreyle yüklemedi Mayıs'ta Manchester'da gerçekleştirdiği ve İngiltere'de yaklaşık 12 bin öğretim üyesi ve üniversite çalışanını temsil eden kongresinde, İsrail'e karşı BYY Platformu'na katılma kararı aldı.

- Güney Afrika'daki belediye işçileri sendikası SAMWU'nun yönetim kurulu, İsrail'le girişilecek herhangi bir akademik, kültürel ya da sportif etkinliği engelleme kararı alarak, kamuoyuna Filistin halkıyla dayanışma içinde olduklarını ilan etti. Geçtiğimiz ay sonunda yine bu ülkedeki liman işçileri, İsrail gemilerinde yükleme ve boşaltma işlemi yapmayı reddetti.

- 11 Mayıs'ta Avustralya'daki inşaat, maden ve enerji işçileri sendikası CFMEU, BYY Platformu'na katılma kararı aldı.

- ABD'de ANSWER adlı örgütlenmenin çağrısıyla toplanan 800 eylemci, Kaliforniya San Francisco'da bulunan Oakland Limanı'nın girişini kapatarak, liman işçilerinin İsrail'den gelen gemilerde yükleme ve boşaltma yapmasını engelledi. Uluslararası Liman ve Ambar İşçileri Sendikası (ILWU) üyesi işçiler de çağrıyı destekleyerek kurulan barikatta yerlerini aldı.

Kampanyayı destekliyor ve yaygınlaştırıyoruz

Uluslararası İşçi Birliği – Dördüncü Enternasyonal de kampanyaya katılmıştır. Tüm sendikaları, toplumsal hareketleri, öğrenci ve halk hareketlerini, tüm dünyada İsrail'e karşı boykotu örgütlemeye ve eylemliliğe çağırıyoruz. Tam da bu dönemde, İsrail'in uluslararası tecrit olmuşluğunu derinleştirecek ve Siyonist devleti zayıflatacak eylemlilikler örgütlememiz mümkündür. Böylelikle Filistin halkının mücadelesine de katkıda bulunup güç verebiliriz. Bu, kampanyanın hedeflerini kabul eden herkesin eylem birliğini savunmak anlamına geliyor.

Bu hedef doğrultusunda Arap ve Filistin toplumları ile kampanyayı desteklemeye niyetli tüm akımların birliğini sağlamak esastır. Gazze'deki ablukayı kıracak güçlü bir kampanya örgütlemenin ve boykotu İsrail'i sarsar hale getirmenin son derece önemli olduğunu biliyoruz. Ancak kampanyayı İsrail'in mutlak yenilgisi gibi çok daha güç bir göreve yönlendirmemiz zorunludur.

Bunun için Ortadoğu'da ve tüm dünyada kitlesel eylemlere ihtiyaç var; ırkçı ve soykırımcı İsrail devleti ancak böylelikle alt edilebilir ve kurtarılmış Filistin topraklarında laik, demokratik ve ırka dayanmayan bir Filistin devleti ancak böyle kurulabilir. Bunu akılda tutarak, boykotun kitle eylemlerini ve bu stratejik ihtiyaca olan farkındalığı artıracağını, bu yönde daha radikal eylemlerin önünü açacağını söyleyebiliriz.

Arap ve Müslüman kitleleri harekete geçirerek hükümetlerinden İsrail'le ilişkiyi kesmelerini talep etmelerini sağlamak gerekiyor; Mısır'ı ablukayı sona erdirmeye zorlamalı, Arap ülkelerinin tamamını İsrail'le tüm ilişkilerini kesmeye zorlamalıyız.

Avrupa'da AB'nin ve emperyalist hükümetlerin İsrail'e olan desteğini kırmamız gerekiyor. İnsan hakları meselesinde mangalda kül bırakmayan bu hükümetler, iş İsrail'e gelince sürekli desteklerini sunmaktan geri duymuyor ve soykırımcı siyasetleri görmezden geliyor; ya da kimileri İsrail'den hiçbir zaman gerçekleşmeyecek ricalarda bulunmakla yetiniyor ve takibini yapmıyor; İsrail yaptırımları reddettiğinde ise, Gazze'nin işgalinde Güney Afrikalı Hakim Richard Goldstone vakasında görüldüğü üzere, hiçbir pratik yaptırım hayata geçirilmiyor.

Güney Amerika'da medya Brezilya'yı hesapta 'bağımsız' gibi göstermeye çalışıyor ve hatta Lula İsrail'e bir çeşit 'barış' politikası önermek için gittiğinde bu iyice abartılmaya başladı. Fakat gerçek şu ki, İsrail Mercosur ülkeleriyle (Arjantin, Brezilya, Paraguay ve Uruguay) Serbest Ticaret Anlaşması imzalayan tek Ortadoğu ülkesidir. Böylelikle, Mercosur hükümetleri, ki kimisi 'sol' diye adlandırılmaktadır, her ne kadar barış nutukları atsalar da, İsrail'e siyasi ve ticari soluklanma fırsatı tanıyorlar ve neticede uluslararası tecrit durumunu zayıflatıp İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırganlığına kuvvet katıyorlar. Lula, Kirchner, Lugo ve Mujica yönetimlerinden İsrail'le diplomatik ilişkilerin derhal kesilmesini ve imzalanan Mercosur anlaşmasının iptalini talep eden bir kampanyanın yükseltilmesi için çağrıda bulunuyoruz.

Bir kez daha vurgulamak istiyoruz ki, İsrail devletinin zayıf konuma düştüğü şu tarihsel an güçlü bir uluslararası eylemin tam da zamanıdır. Hep beraber, ileri!

Filistin halkının mücadelesine tam destek ve dayanışmaya!

Gazze'deki hukuksuz ablukaya derhal son verilmelidir!

Hükümetlerimizi İsrail'le tüm diplomatik ve ticari ilişkileri kesmeye zorlayalım!

İsrail'e karşı dünya ölçeğinde büyük bir boykot kampanyasını destekleyelim!

Kahrolsun İsrail devleti! Yaşasın laik, demokratik ve ırk esasına dayanmayan özgür Filistin!

HÖST!..

15 sefer sayılı Sidney uçağı esrarengiz bir adanın çekimi nedeniyle havada infilak ettiği için o adaya düştü. Orada hikâye öylece başladı. Bizim maceramızı da bir yerden şöyle başlatalım. Menderes liderliğindeki DP demokrasi vaat ettiği için çok çok oy alarak iktidara geldi. İktidara geldiği için de kendini gerçekten iktidar sandı. Türkiye'de demokrasi, hükümetlerin ve garnitürlerinin faydalandığı bir şey olduğu için lokal ışıkta kaldı. Öyle olduğu için kimseler demokrasiyi göremedi. Böyle olmasına rağmen Adnan Menderes 'demokrasi yıldızı' oldu...

Ada'da kaza sonrası bir kaos yaşandığı için daha güçlü olanlar iradeyi ve idareyi kontrol eder oldu. Bu arada Jack ve Kate birbirinden hoşlandı. Ülke gerici sarmaldan kurtulamadığı için, Menderes de iktidarını devam ettirebilmek için o gericiliğe yaslandı. Başbakan o gericiliğe yaslandığı için o gericilik de o başbakana yaslandı. Bunlar birbirine hazin bir şekilde yasladığı için ortaya ucube ikizler çıkar oldu.

Halkın iradesi 'höt' diyene bağlı olduğu için Sait de ada'daki iktidar mücadelesinde sessiz sedasız bir egemenlik kurdu. Kendisi vaktiyle bir işkenceci olduğu için bu incelikleriyle gücünü süsledi. Adnan Menderes o arada, "Bu millet isterse hilafeti de getirir," gibi bir şeyler dedi.

Ada'da başka birilerinin de olduğu anlaşıldı. Aynı zamanda büyük bir milliyetçi olduğu için, ama öte tarafta Said-i Nursi'nin İslam mücahidi olduğu için ezanı Türkçeden Arapçaya çevirdi, bu enstantanede din derslerini okullara soktu. Hem İslamcı hem de Türkçü olduğu için, "Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız," dedi. Bunun için Kore'ye Amerikan askerine siper olup ölsün diye asker gönderdi.

Ada'da da Koreli bayan kazazedenin İngilizceyi çok iyi bildiğine tanık olundu. İlerleyen sahnelerde kazazedeler ada'da, ötekilerin tazyiklerine maruz kalmaya başladı. Ötekilerin kim olduğu, neci olduğu pek anlaşılamadığı için orada bir süre anlaşılmaz işler oldu. Menderes fakir babası olduğu için her mahallede bir zengin olacak dedi. Böylece fakr-ü zarurete deva olacaktı. Öyle olmadı.

Ama Hugo'nun lanetli sayılarla piyangoda en büyük ikramiyeyi kazandığı için deli bir zenginliğe ulaştığı anlaşıldı. Her mahallede değilse de en azından ada'da bir zengin vardı. Antikomünist bir 'ideoloji'ye hizmet etmeyi kendine şiar edindiği için, DP hükümeti kredilerle coşturuldu, bu kredilere yaslanan bir ekonomi oluşturuldu. Bu kredileri babasının parası sandığı için DP parayı kendi fikriyatına akıttı.

Ada'da yer altında bir üs olduğu görüldü. Orada bir sürü yiyecek olduğu için varlık içinde yokluk çeken Hugo bu işe çok sevindi. Üste bir düğme, o düğmede adanın kaderi, o kaderde J. Lock'un bir hevesi olduğu için bizi, "Lan oğlum şimdi ne olacak?" diye bir merak sardı. E, sömürgeci strateji gereği Türkiye'de üsler kuruldu ve egemenlik zaten kayıtsız şartsız milletindi. Menderes de Vatan Cephesi'ni kuruverdi, ölüleri bile bu cepheye kaydetti. Ölüler de zaten ölü oldukları için bu kayda itiraz edemedi.

Ada'da da ölenlerin aslında ölmediğine dair bir şüphe belirdi. Derken, Benjamin Linus adlı gizemli bir muhterem arz-ı endam ettiği için macera yine kendi içinde bir macera kazandı. Menderes, vatanperver bir vatan cephecisi olduğu için, "Odunu bile mebus yaparım," dedi. Devrin başbakanı öyle dediği için, bu mesele de bir başka meşruiyet kazandığı için meclis kereste deposuna döner oldu. Tabii o arada 6-7 Eylül olayları da oldu ve de olması gerektiği gibi oldu. O demokrasi yıldızı oy alamadığı Kırşehir'i ilçe yaptı. Yine en büyük demokrat olduğu için 'Tahkikat Komisyonu'yla muhalefet ve basının faaliyetlerini mercek altına aldı.

Fakat ada'da Lüküs Nermin'e ihtiyaç duyulmadı. Ada'da vaziyet çetrefil bir hal aldığı için öteki kral Benjamin Linus olaya balıklama daldı. Sawyer, Jack, Kate gibi ağır toplar Benjamin'in eline düştü. Derken Türkiye ilk 'demokrasi şehitleri'ni verdi...

1961'de DP'nin devamı olması için AP kuruldu. Demirkırat 'efsane'si bir lanet gibi devam etme zemini buldu.

Ada'da sisli puslu bir 'duman' garip işler çeviriyordu ve bu dumanın neci olduğu bir türlü anlaşılmıyordu.

Yumuşak bir geçiş için İnönü liderliğinde CHP-AP koalisyonuyla bir hükümet kuruldu.

Kral öldü, yaşasın kral. Darbelerle hız alan ve darbelerden haz alan Demirel şapkadan çıktığı için o şapkayı hiç kaptırmadı.

Ada'da bir de Jakop diye bir başka tanrı ve bu tanrının da adeta bir Zeus hükmünde olduğu anlaşılıyordu.

İrili ufaklı darbe girişimlerinin devamında Ragıp Gümüşpala'nın

Ada'nın en sinsi ve en tehlikeli adamı olan Benjamin Linus'u kimileri 'iyi adam' zannediyordu. Ya da o B .öyle kurnazca işler yapıyordu ki, insanlara hakkında iyi şeyler düşündürtüyordu. Deniz, Yusuf, Hüseyin... öldürülüyordu...

ölümünden sonra DSİ Genel Müdürü Süleyman Demirel AP'nin başına geçti ve o da antikomünist bir Amerikancı demokrasi yıldızı olduğu için yüzde 53 oyla 1965'te tek başına iktidar oldu. ***Ada'da aslında başka idarecilerin olduğu sezildi.***

1966'dan itibaren dünyada bir toplumsal muhalefet dalgası Türkiye'yi de etkisi altına alır oldu. Asıl zeminini işçi hareketinden alan bu muhalefet dalgası bir sınıf mücadelesi kimliğinden soyutlansın diye, efendilerin daha çok ürkmemesi için 'bir gençlik hareketi' olarak isimlendirildi. Bunun için de 'bireysel özgürlükler için başkaldırı' olarak nitelendi. Belki de o yüzden 68 menşeli bir kamyon dönek her dönemin adamı oldu. ***Ada'da herkes birbirine âşık oldu.***

Süleyman Demirel patentini ABD'den aldığı için, sırtını abiye vermenin güveniyle önündeki hareket alanını 'ülke menfaatleri' doğrultusunda değerlendirir oldu. Üç senede 200 küsur imam hatip okulu açıldı. Kıratlı Kuran'lar dağıtıldı. İmam hatip mezunları ilkokul öğretmeni oldu. Ve 6. Filo'yu protesto edenlerin üzerine, dinciler hakikatte Amerikancı olduğu için, "ABD bizim Kâbe'miz, cihada hazır olun!" diyerek saldırdı. ***Olaylar gelişirken o ada hikâyesinde, bir paralel evren olduğu anlaşıldı.***

9 Mart 1971'de bir başka darbe girişimi 'Milli Demokrat Devrim' adıyla 'emir komuta' zinciri dışında gelişmiş olduğu için başarısız oldu. ***J. Lock'u ele geçirip onun bedenine sahip olan 'duman', Benjamin Linus'a adanın ölümsüz kralı Jakop'u öldürttü.***

20 Temmuz 1974'de Ecevit, aslında ipine en güzel ve en hızlı cevabı verebilen kukla olduğu için, Ecevit'in hükümeti Kıbrıs 'Barış' Harekâtı'nı başlattı. Hakikatte Ecevit; antikomünist bir Amerikancı olduğu için ve Kıbrıs'ta, "Sovyetlerle ilişkileri iyi olan Makarios önderliğinde EOKA'nın tasfiyesi" Amerikancılarca istenir bir şey olmadığı için, devreye sokuldu. Burada bir taşla birkaç

kuş vuruldu: Akdeniz Amerikan gölü haline geldi, Makarios'un bağlantısızlık siyaseti alaşağı edildi ve Türkiye'de güçlenen sol, fırsat ganimettir dendiği için ve savaşlar müsait ortamlar yarattığı için milliyetçi-militer bir dalganın saldırısına maruz kaldı. ***Ada'nın en sinsi ve en tehlikeli adamı olan Benjamin Linus'u kimileri 'iyi adam' zannediyordu. Ya da o B .öyle kurnazca işler yapıyordu ki insanlara hakkında iyi şeyler düşündürtüyordu.***

Deniz, Yusuf, Hüseyin... öldürülüyordu...

En özet ifadesiyle işçi sınıfının yükselişini kırmak ve devamındaki 'faşist' tezgâhların binası için 1 Mayıs, 1977'de meydan 34 ölü ile geçildi.

"Allah için savaş, Müslüman Türkiye!" naralarıyla Maraş'ta 1978'de, 21-25 Aralık'ta 111 kişi -resmi rakamlara göre- öldürüldü. Süleyman Demirel de iyi bir Müslüman milliyetçi ABD'ci olduğu için, "Bana sağcılar, milliyetçiler cinayet işliyor, dedirtemezsiniz!" dedi. Çeşitli şehirlerde hassas mahallelerde halk barikatlar kurdu. 4 Temmuz 1980'de Çorum'da yine 'resmen' 58 kişi öldü. Demokrasi yıldızlarının ikincisi olan Demirel Süleyman bu kez, "Çorum'u bırakın, Fatsa'ya bakın," dedi. ***Ada'daki hikâyenin sonu nereye varacak diye bir takım sorular beliriyordu. Dr. Jack da iktidarını Bazen Sawyer ile bazen de Sait ile paylaşıyordu.***

Derken efendime söyleyeyim, Amerika'nın 'bizim oğlanlar'ı darbeyi nihayet 12 Eylül 1980'de gerçekleştirdi. Böylece o katliamlar da daha bir 'anlaşılır' oldu. Darbeyi en nihayetinde gerçekleştiren 'oğlan' da böyle bir başarının mükâfatı için cumhurbaşkanı oldu. Yol haritası çizildiği, konuşma metni hazır olduğu için 'Bizim Oğlan' Kenan Evren, "Muhterem din adamlarının elini öpeceğiz," dedi. Ne zannettiniz, "Emekçi kardeşlerimin nasırlı ellerini sıkacağız," mı diyecekti? ***Ada'dan kurtulup dünyaya savrulmak isteyen 'duman' ipleri tamamen ele alır oluyordu. Zaten içine girdiği bir beden vardı (öyle bir beden hep olacaktı) ve bu beden de ona meşru bir hareket imkânı tanıyordu.***

Nakşî Turgut da, Nakşî olduğu için ve önünde duracak bir erk zaten olmadığı için ve zaten o malum erkin yerel erki olduğu için yine deli bir oyla başbakan oldu. Böylece hazin bir şekilde bir Özal ve Papatya devri hâsıl oldu. Türkiye'nin 'önünü açmak' o devirde adeta memleketin g.tünü açmak gibi olduğu için ülke, tarihinin en büyük yozlaşmasına tanık ve haddizatında bu yozlaşmayı yaşar oldu. Süleyman Demirel bu 'Üçüncü Demokrasi Yıldızı'na meydanı fazlaca boş bırakmamak için kafayı şapkadan ara ara uzatır oldu. Şapadanak, "Siyaset dine hizmet edecek," dedi. Bilmem ki o adamlar zırt pırt öyle şeyler dedikleri ve dediklerini de icra ettikleri için midir nedir, bir süre sonra, 2 Temmuz 1993'te Sivas Katliamı oldu.

Amerika'dan vizeyi alamayan başbakan olamadığı için o zaman 'vatandaş Çiller' başbakan oldu. O kadar evrak kürek işine ne gerek vardı?.. Çiller başbakan olduğu için basiretsizlik meşrulaştı. Ortada zaten atanmış bir başbakan olduğu için, memleket atanmışların at oynattığı bir cinnet dönemi geçirdi. Devlet terörü terörden sayılmadığı için, kurşun atan da yiyen de muteber olduğu için, memleket ambale olduğu için, Süleyman bir daha şapkadan çıktığı için... ***Ada'da gizemli duman ortalığı toz duman etti.***

Hikâye karışıktır vesselam. Bu mevzunun da sonu yoktur. ***Ada'dakiler anlarlar ki kendi kaderlerini kendileri tayin edemedikçe, örneğin 'duman'ın onlara çizdiği kaderi yaşamak zorunda kalacaklardır. Zaten o 'kara duman' için de kendine bir beden bulmak meseleden filan değildi, birilerini kendi karanlık saflarına türlü vaatlerle çekip... Ki bu sebepten de kazazedeler kendilerine hep mukayyet olmak zorunda kalacaklardı.***

Bu arada unutmadan, 2000'lerin başında ülkemiz kendine son demokrasi yıldızını da bulur oluyordu, defalarca uygulanmış olan taktik programlar üzre...

Bu olay örgüsü de, kendi neden-sonuç ilişkileriyle günümüze kadar geldi. Eh, kalanı da tüm aktörleri ve figüranları ile malumunuz olan işlerdi. Devamını anlatmaya lüzum yoktur, haddizatında **RED** sayfalarında bu kısımlar yıllardır pek güzel anlatılmaktadır...

ENTERNASYONAL kitap dizisi ilk sayıya devam...

Kitap dizisinin 'enternasyonalizm ve enternasyonaller' temalı ilk sayısı, Eylül ayına kadar büyük kentlerdeki kitapçılarda ve www.imge.com.tr adresinde. (Detaylı adres: http://imge.com.tr/product_info.php?products_id=101338)

136 sayfa... Fiyatı 5 lira... (İkinci ve üçüncü sayı Eylül'de bir arada yayınlanacak...)

Aslında hayat nedir ki?!

Geçen gün eve gitmek üzere otobüse bindim. Genelde yürümeyi tercih ederim ama o gün güneşin yakıcılığı benim açımdan caydırıcıydı. En arkada cam kenarında ki boş koltuğa oturdum. Başladım yolu seyretmeye... Derken, gözüm yol kenarında sıralı halde bulunan reklam tabelalarının üzerindeki eskimeye yüz tutmuş kocaman bir afişe takıldı. Afişte bir bardak ve bir şişeden bardağa doldurulan bira resmedilmiş. Slogan ise aynen şöyleydi: ASLINDA HAYATI DOLDURUYORUZ!!! EFES...

İşte böyle...

Bir işçi düşünün ki, evine ekmek parası götürecek diye gün boyu kölelik koşullarında çalıştıktan sonra yorgun argın bir halde evine dönerken, uğrayacak bir tekel büfesine ve bir bira satın alacak. Açacak ve başlayacak birayı yudumlamaya. Bir oh çekecek. Zihninde ve bedeninde o ana kadar taşıdığı tüm yorgunluğu uçup gidecek...

İşsiz bir insan düşünün. Gün boyu arşınlamış sokakları, bir iş bulabilmek umuduyla. Çalınmadık kapı bırakmamış. Yine eli boş dönerken evine, uğrayacak bir markete yol üzerinde. Alacak bir bira ve dolduracak işsizliğinin boşluğunu. Ama efkârla ama umutsuzlukla...

İnsanlar düşünün. Sayısız çatlak/tahribat ruhlarında ve hayatlarında oluşmuş amansız boşluklar...

Unutmak için dertlerini ve doldurmak için hayatlarını, ellerinde birer şişe bira, yudum yudum yudumluyorlar, yaşamlarıyla beraber. Her biri farklı tonlarda çekiyorlar 'oh'larını. Ve unutuyorlar onca zaman olanları ve dolduruluyor hayatları hazreti efes'in kutsal şerbetiyle.

Öfkemin anaforunda sürüklenirken diğer reklamlar geldi bir bir aklıma. Bu sistem hayatı sözde dolduruyor doldurmasına da, bir de hayatın keyfine vardıracak bir ab-ı hayat'ı, olmazsa olur mu? Cennetin kevseri varsa dünyanın koka kolası var değil mi ama?!

Maç mı izleyeceksin? Aç bir kola, futbolun keyfine var.

İçin mi yandı susuzluktan? Aç bir kola, var hayatın keyfine.

Tüm bunlardan sonra hayata boş vermek için bir de hayatı fantalamak kalıyor geriye...

Söz konusu reklamlar veya gündelik hayatlarımızın her alanında sıkça karşımıza çıkan diğer reklamlar bu sistemin aynası aslında. Bu sistem bir yandan bütün insanlığın hayatlarını sözde dolduruyorken, diğer yandan zenginliklerinin kaynağını yaratmaya devam ediyor.

Sorgulamayan, üretmeyen, hakkına razı olan, bir biraya, kolaya tav olan, bilumum sistemin mahsulleriyle hayatını tıka basa dolduran, celladına âşık olmuş tüketen yığınlar...

İşte kapitalizmin zenginlik kaynağı için ideal insan profili...

Ne kadar güzel değil mi?

YOOOK ARKADAŞ! YOK ÖYLE YAĞMA!!!

Yaptıklarınızı, dolaylı ya da dolaysız olarak yaşattıklarınızı unutturamazsınız! Sahip olduğunuz hiç bir araç, geliştirdiğiniz hiç bir yöntem, uyduruk bira ve kolalarınızın gücü yetmeyecek insanları/toplumu uyutmaya, kandırmaya.

Hayatın sizden ve mahsullerinizden ibaret olmadığını, dünyanın sadece sizin etrafınızda dönmediğini biz sınıf bilinçli insanlar, sosyalistler, devrimciler sizlere göstereceğiz!

Fabrika fabrika, kent kent, sokak sokak, meydan meydan ve bulunduğumuz her platformda sizleri ve pisliklerinizi teşhir ederek o süslü maskelerinizi düşüreceğiz bir gün. Ta ki özlemini duyduğumuz sosyalizmi sadece bu ülkede değil dünya topraklarında inşa edene kadar. Biliyoruz! Belki zor olacak ama sizin 'doldurduğunuz' hayatın yerine insanca yaşanabilecek bir hayatı yaratmaktan başka çaremiz yok...

Kimlerin kıçının

20 Nisan'da Meksika Körfezi'nde korkunç bir patlama oldu. BP'nin işlettiği petrol platformu patladı ve kazada 11 işçi hayatını kaybetti. 'It's your problem' zihniyetiyle işine gelmeyen her olaya gözlerini kapayan, kulaklarını tıkayan Beyaz Saray bu sefer bu sesi duymaktan kaçamadı.

BP bu krizden önce, bir zamanların üzerinde güneş batmayan imparatorluğunun üzerinde güneş batmayan şirketiydi. Patlamadan sonra borsa değeri neredeyse yüzde 50 oranında düştü. BP'nin batacağına dair spekülasyonların etkisi elbette büyüktü. Şirketin CEO'su Tony Hayward'ın ısrarla istifa etmemesi, "Herhalde adamların işe yarayacak bir çözümleri var, günde en az 60 bin ham petrolün denize karışmasını önlemek için," algısını yarattı. Ama günler geçtikçe insanoğlu her fırsatta övündüğü yüksek teknolojinin bu kez onu kurtarmaya yetmediğini anladı. BP'nin kazadan dolayı çevreye ve halka verdiği zararı karşılamak adına şimdilik 20 milyar dolar vermeyi kabul etmesi, şirketin iflas edeceğine dair söylentileri ayyuka çıkardı. Şirketin 2009'daki cirosunun 246 milyar dolar olduğunu göz önüne aldığımızda, bütçelerinin kaç devletin bütçesine denk geldiğini hesaplamaya benim matematiğim yetmiyor. Bu sebeple Meksika Körfezi için harcanacak 20 milyar doların lafı bile olmaz. Elde edilen kârlara şirketin petrol rezervlerini ve diğer mülklerini kattığımızda ortaya çıkan tablo, şirket tarafından yapılan, "BP bu krizle yüzleşecek kadar güçlü bir şirket," açıklamasını haklı çıkarıyor. Hem borsa değeri dediğin nedir ki? Yapay krizlerle beş yılda bir halkın cebinde kalan son kuruşları da cebe indirme konusunda ihtisas yapmış global tefeciler, BP'yi kurtarmanın bir yolunu bulur nasılsa.

Öte yandan 20 milyar doların kazanın etkilerini gidermeye yetmeyeceğini, BP'nin masrafının 100 milyar doları bulacağını söyleyenler aslında BP'nin zedelenen kurumsal itibarını tamir etmek için zemin hazırlıyor aslında. Eminim ki, kriz çözülünce iletişim fakültelerinin kriz derslerinde ve bilumum ekonomi dergilerinde BP'nin iflas etmeyi göze alacak kadar doğaya ve insana duyarlı bir şirket olduğunun edebiyatı yapılacak. Buna ek olarak, medyada yer alan 'BP'ye hapis yolu göründü' haberleri de petrol şirketlerinin icraatlarını gündeme taşıyan sivil toplum örgütlerini ve öfkeli kamuoyunu yatıştırmak için mazlum ve biçare şirket imajı yaratma çalışmalarının bir bölümü olsa gerek. Zira bu ve benzer olaylardan dolayı hapse girilseydi, istisnasız tüm çok uluslu şirketlerin yönetim kurulu üyelerinin hepsinin hapiste olması gerekirdi.

BP'nin bu krizle nasıl başa çıkacağına dair tartışmalar da sonuç verdi: Ekonomistler, pazarlamacılar ve iletişimciler silah yahut sigara şirketlerinde çalışan üst düzey yöneticileri, BP'nin hemen bünyesine dahil etmesi gerektiğini dahiyane bir çözüm olarak sundular piyasaya. O şirketlerin pisliğini aklayanlar, BP'yi de aklar nasılsa!.. Yine tüm iletişim-ekonomi-pazarlama tayfasını kara kara düşündüren şirket itibarı sorunu da BP'nin geliştireceği 'doğaya duyarlı' birkaç ürün sayesinde toparlanacaktır. Sonrasında hatırı sayılır fonlara sahip, medya tarafından bolca şişirilmiş bir sosyal sorumluluk projesi de patlatıldı mı, BP'den itibarlısı yok!.. Kurumsal sitelerinde yer alan vizyon-misyon zırvalarındaki doğa ve insan sevgisine dair şirket politikalarının vurgusunu da biraz daha keskinleştirdiler mi, iş tamamdır. Adım kadar eminim, siz bu yazıyı okurken, ortalık durulur durulmaz şirket çalışanlarıyla birlikte ağaç dikme, çöp toplama, en olmadı hayvanat bahçesi gezme günleri falan düzenleyip, üst düzey yöneticilerinin çiçek sulayan fotoğraflarını basına vermenin planlarını yapıyor BP'nin iletişimcileri. Ve içlerinden bir 'Oh!' çekiyorlar, bu kargaşa arasında kazada yaşamını kaybeden 11 işçinin

tekmeleneceğini iyi biliyoruz!

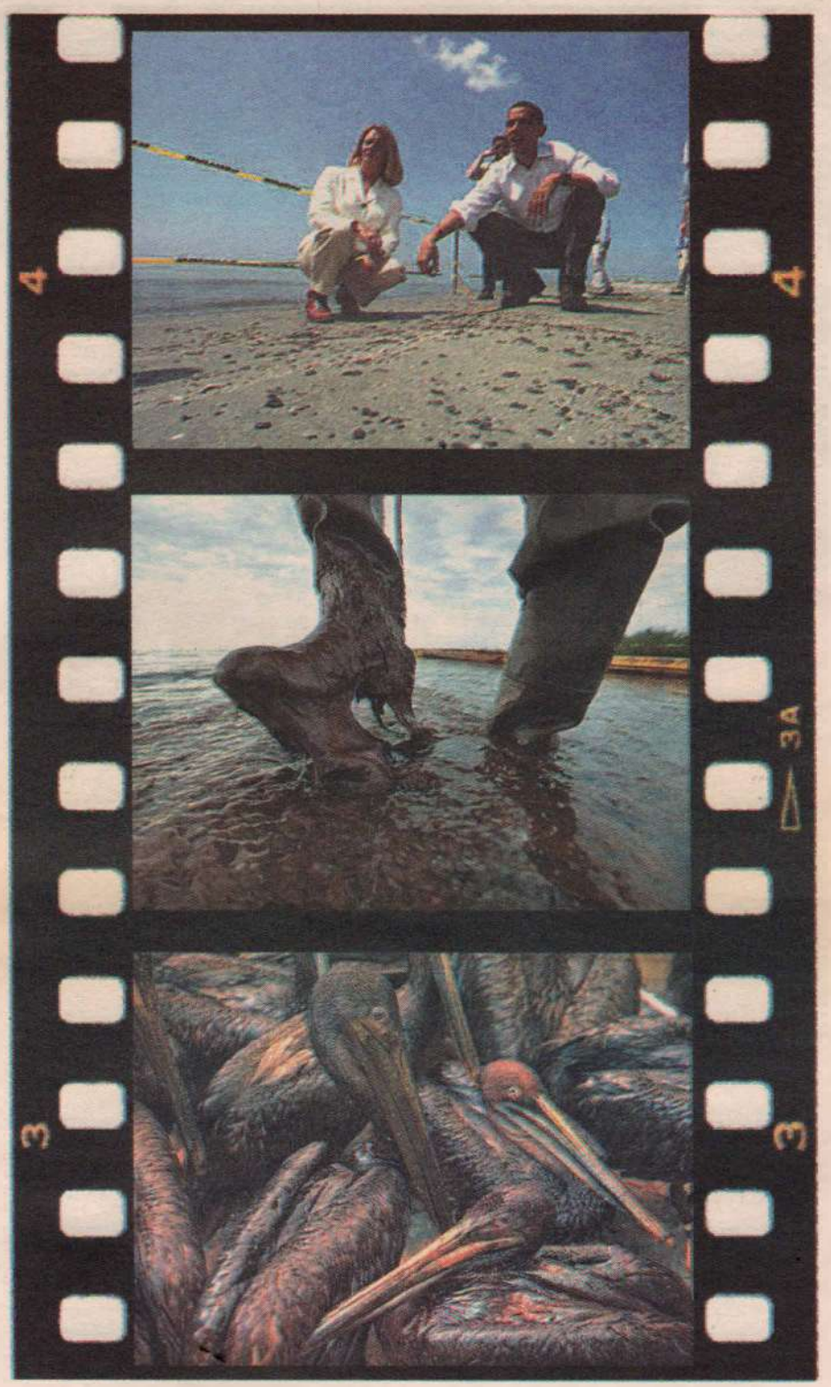
MELEK KÜÇÜKUZUN

üzerinde pek durulmadığı için. Ha bir de BP'nin Yönetim Kurulu Başkanı Carl- Henric Svanberg'in, "Küçük insanların ne dediğine önem vermiyor değiliz," cümlesinin üzerine yenilerinin eklenmesini önlemek için Mistır Svanberg için de en yapışkanından bir koli bandı hazırlamaları gerekecek sanırım. Öfkeli halkı, dev şirketlerinin yanında ne denli küçük ve önemsiz oldukları konusunda uyandırmanın anlamı yok, değil mi ama?

Dedikodu kazanları kaynıyor, söylentiler bitmek bilmiyor. İşte alın size bir başka spekülasyon: Diğer petrol şirketleri BP'yi Amerikan hükümetinin yaptırımları karşısında yalnız bırakacakmış. Duy da inanma!.. Afrika'da ve Ortadoğu'da el ele verip işledikleri cinayetlerden sonra tüm petrol kartelleri kan kardeşi sayılır!.. Meksika Körfezi gibi kritik alanlarda denizde petrol arama çalışmalarının durdurulması gündemdeyken, kan kardeşliği unutulsa bile kendi çıkarlarından vazgeçemez diğer şirketler. Lobiler devreye sokulup bürokratlara 'bir miktar fon' ayrıldı mı, işler yoluna giriverir. Bu arada ihmal olmasa kazanın yaşanmayacağı konusunda BP'yi eleştiren diğer şirketler, petrol arama ve çıkarmanın potansiyel tehlikesi meselesine odaklanan kamuoyunu BP gibi olmadıklarına ikna etme telaşındalar. Buraya kadar tamam da, bu şirketlerin arasında Shell'in de olması akıllara zarar. Nijer Deltası'nı 50 yıldır mahveden, orada yaşayan halkın geçim kaynaklarını yok eden, Shell'e karşı halkı bilinçlendirmeye çalışan sivil toplum örgütü liderlerini idam ettiren Shell'in ta kendisi değil mi? Dahası, Shell'in Nijerya'daki faaliyetlerine dair iddialar iddia olarak kalmadı ve şirketin ülkeyi onlara peşkeş çeken diktatörlükle işbirliği yapıp bu zulme karşı ayaklanan Ogoni halkını devletten kiraladığı askerlerle öldürttüğü kanıtlandı! Shell ceza aldı. Demem o ki, BP hiç dert etmesin. Deyim yerindeyse herkesinin kıçının birbirinden kara olduğu bir piyasada, rakip şirketler rekabeti çevresel ve toplumsal duyarlılık çizgisine taşımazlar, taşıyamazlar.

Gelelim bu olaydaki diğer aktör Amerika'ya... BP için iletişim stratejileri, mali kaynaklar vs. tamam da, bazılarının kader bazılarınınsa karma diyeceği o garip şey devreye giriyor sanırım bazen. Mesela Amerika'da kasımda yapılacak Temsilciler Heyeti seçimlerinden önce yaşanmasaydı bu kaza ve ön seçimlerde Demokrat Parti'nin oy kaybetmeye

başladığı ortaya çıkmasaydı, Obama'nın çiçek çocuğu oynadığı bu filmi izliyor olmazdık. En azından söylemleri bu denli sert olmazdı. Obama'nın ışıltısını yitirmeye başlayan liderliği ve DP'nin acilen cilalanması gereken popülaritesi 'doğa' için aniden şaha kalkan Obama ile toparlanmaya çalışılıyor. Bu arada elbette birilerinin aklına, "Madem bu denli doğaseversin, başkanlık seçimleri sırasında imzalayacağını söylediğin Kyoto Protokolü'ne ne oldu?" sorusu geliyor. Ancak yine de özgürlükler ülkesinin son model demokrasi ilahı Obama'nın ve partisinin selameti BP'nin çıkarlarından ağır basıyor. Hele bir başarıyla atlatılsın bu seçim, Obama ne yapar eder BP'nin gönlünü alır nasılsa. Şirketin milli kimliği Meksika Körfezi'nde yaşananları kurumsal bir kriz olmaktan çıkarıp İngiltere ve Amerika arasındaki politik bir mesele haline getirdi. İngiltere Başbakanı David Cameron'ın Obama'yı aramasının hemen ardından, kesinlikle iki ülke arasında politik bir kriz olmadığı ve görüşmenin epey olumlu geçtiği basına duyuruldu. İyi geçecek tabii, bu iki ülke de tarihten bu yana petrol için kan kardeşliği ittifakı kurmadı mı?!..

Karl Marx 'Kapitalizm gölgesini satamadığı ağacı keser.' diyor ya, post-kapitalist devirlerde görüyoruz ki; sömürü ve yok etme işini gölgesini satabilecekleri ağaçları dahi kesmeye kadar götürdüler. Ey dolar yeşili, sen nelere kadirsin!.. Öyle ki; kendi topraklarındaki petrolü kullanmayıp dünyanın geri kalanında nerede petrol varsa son damlasına kadar almak için elinden geleni ardına koymayan Amerika, Meksika Körfezi açıklarında çok tehlikeli olmasına rağmen çıkarılmasına göz yumduğu petrolün gün olup da onu vuracağını öngöremedi. Şimdi de çare bulmanın yollarını arıyor, aynı felaket bir daha yaşanmasın diye ağır yasal yaptırımlardan bahsediyor. İyi de sormazlar mı adama, "Nedir Meksika Körfezi'ni kritik alan kılan özellik? Amerika'ya yakın olması mı? Louisiana, Alabama ve Florida sahillerine ham petrol vurunca mı fark ettiniz petrol şirketlerinin doğaya zarar verdiğini? Nijerya'daki doğa katliamı da oradan aldığınız çeşitli gıda ürünleriyle vatandaşlarınızın sağlığına yansımıyor mu ki 50 yıldır bu konuda sesini çıkaran tek bürokratınız yok?" diye. Her soruya verecekleri sosyal sorumluluk ve duyarlılık konusunda göz yaşartan cevapları vardır eminim. Fakat sistemin apaçık ortaya çıkmış ikiyüzlülüğünü beylik laflarla süslemek halkın sorunlarını çözmekten ziyade, en basit ifadeyle mide bulandırıyor.

Evet, halkın sorunları çözümsüz. BP'nin verdiği 20 milyar dolar dudak uçuklatacak cinsten olsa da, körfezde yaşanan kirliliğin doğaya verdiği zarar rakamlara dökülemez. Al-sat mantığından başkasını bilmeyen kapitalist efendileri şaşırtan bir başka nokta da bu sanırım: Uğruna türlü ahlaksızlığı yaptıkları para, her şeyi satın almaya yetmiyor! Üzerine koca bir sistem inşa ettikleri ve korumak için her yolu mubah saydıkları sermayeleri bu sefer onları kurtaramıyor! Katlettikleri binlerce deniz canlısı ve mahvettikleri eşsiz doğal güzellikler için onlardan hesap soracak torunlarına, dolar göstermeleri paçayı kurtarmaları için kafi gelmeyecek, artık biliyorlar. Obama hazretleri şöyle buyurdular: "Uzmanlarla sorun hakkında konuşmak istemiyorum. Biz o bölgedeki insanlarla temasa geçiyoruz çünkü o insanlar bu konuda kimin kıçının tekmelenmesi gerektiğini biliyor."

Aynen öyle!.. Endişelenmekte haklısınız. Artık halk, siz dahil diğer tüm kan emicilerin kıçının tekmelenme vaktinin geldiğini biliyor. Ve kötü haber: Bunu yapmak için sabırsızlanıyorlar!..

BAHADIR KUNDAKÇI

Aynı tavanın balıklarıyız!..

Savunduğumuz derelere karışmaya, beraber çağlamaya geliyoruz... Karadeniz'den yükselen isyan seslerini duymazdan gelemezdik. Fındıklı'da vadileri başında nöbet tutan köylüleri, Senoz'da taş atan kadınları, sarı yazmalarıyla eylem alanlarını şenlik eyleyen Loçluları, termik santral istemeyen Bartın'lıları, bir Çemobil daha olmasın diyen Sinopluları bilmezden gelemezdik. Karadeniz, sahil yolu ile denizinden koparıldı, Çemobil ile ölüme terk edildi. Şimdi ise HES (hidroelektirik santralleri) projeleri ile dereleri şirketlere satılmak, nükleer santral projesi ile Karadeniz atık çöplüğüne döndürülmek isteniyor.

Tüm bunların bilinciyle sırt çantalarımızı, kara-mavi bayraklarımızı, yolluklarımızı hazırladık, Karadeniz'e, direnen insanların yanına gidiyoruz. Bu toprakların tek yağmur ormanları, dereleri ve kültürleri için herkesin söyleyecek bir sözü var, biliyoruz. Dünyanın her yerinden yaşama sahip çıkan insanlar bir araya geliyoruz. Yeryüzünün herhangi bir coğrafyasındaki tükenmeye yüz tutmuş bir kültüre sahip çıkma hakkımız varken, yerel yöneticiler aynı coğrafyadan yükselen birliktelik çığlıklarına dahi itiraz edebiliyor. Yerelin doğrudan, şehrin dolaylı direnişini artık iç içe geçirmeli ve dayanışmayı büyütmeliyiz. Enerji politikaları adı altında bizleri kandırarak, yaşam alanlarımıza saldıran şirketlere karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Sermayenin doğrudan bizleri ölüme ittiği her yerde, şehirde, köyde, yaylada ya da dünyanın farklı bir coğrafyasında ses çıkarma zorunluluğumuz var. Karadeniz için sadece Karadenizliler değil, dünyanın her yerinden, insanlar yaşam hakkına sahip çıkmalı. Bizler Karadeniz'e bir ağ atmak istiyoruz. Bu ağ isyanla büyüyecek bir dayanışma ağıdır. **Hepimiz aynı tavanın balıkları olduğumuza inanıyorsak, beraber mücadele etmek kaçınılmazdır.**

Günümüz ekonomilerinde sermaye kendine varlığını sürdüreceği yeni bedenler arıyor. Ülkemizde yasaların boşluk yaratmadaki profesyonelliği, gözü dönmüş şirketlere tüm rant kapılarını aralamakta yardımcı oluyor. Sermayenin sömürmek istediği yeni damarlardan biri de HES'lerdir. Suyun enerji politikaları ile hiç alakası yok, yaşam veren her şeyin metalaşma sürecidir yaşanan. Karadeniz'in denizden görünümü son 10 yıl içinde tamamen değişti. Dik kayalıklarla kıyıların birleştiği, denizin içine kadar giren taşların üzerinde yaşam bulan martılara rastlamak mümkün değil. Bir küçük taşın üstünde istiflenmişçesine tutunmaya çalışan kuş türlerinin bir çoğu tamamen göç etmiş durumda. Denizin 50 metre içine giren Karadeniz otobanının bir gün öcünü alacağını biliyoruz. İnsanların hızlı ulaşım isteği, denizden maliyetsiz ulaşım seçeneğini yok ederken doğanın da geri dönülemez yok oluşuna neden oluyor. Enerji üretim teknolojilerinin ve inşaat şekillerinin yeterli ar-ge sağlandıktan sonra yaşamı yok edici unsurlarının önüne geçileceği aşikârdır. Fakat yok olan yaşam geri gelmeyecektir.

Akıl Tutulması

Enerji, insanın yaşamını sürdürebilmesi içindir. Oysa insanın yaşamsal ihtiyacı olan su, toprak, hatta soluduğumuz hava, şirketlerin daha çok kâr elde etmeleri uğruna birer enerji politikasına dönüştürülerek metalaştırılıyor. Bize ait olanlar bize satılıyor. Bölge halklarının ise kültürel değerleri yok oluyor. Bu enerji politikaları geri dönülmesi mümkün olmayan ekolojik ve sosyolojik yıkımlara neden oluyor. Bölge plansız–programsız, çevre etkileri değerlendirmeleri gerçekçi olmayan projelerle ciddi tehdit altında. Buna karşılık bölge halkının onayını almak için yanlış bilgiler aktarılıyor, uydurma kalkınma öyküleri ile kandırılıyor. Karadeniz vadilerinin hemen hemen hepsini geri dönüşü olmayacak şekilde yok edecek projelere karşı açılar davalar, süren mahkemeler yapımına başlananları yavaşlatmak, başlanması düşünülenleri durdurmak için önemli bir mücadele olmakla birlikte, yeterli olamadı. Durdurma kararlarına rağmen, şirketler bu kararları uygulamıyor, usulsüz davranıyorlar. Mahkeme kararları hiçe sayılıyor, şirketler vadilerde çalışmaya devam ediyor, santral yapımından sonra kazanacakları paranın yanında devede kulak sayılacak miktarda paraları halka dağıtarak halkın fakirliğinden yararlanarak vadilerin kalbine hançeri iş makineleri ile saplıyorlar. Gidilebilen her noktada kamuoyu oluşturmak, şirketlerin amaçlarını ve şirketlerin bu doğrultuda yaptığı manipülasyonları deşifre ederek farkındalığı arttırmak, Karadeniz bölgesinde mücadeleyi yayarak insanların yaşamlarına, geleceklerine sahip çıkmalarını sağlamak amacıyla yola çıkıyoruz.

Bölgedeki isyanları, şehirlere duyurmak için **Karadeniz İsyandadır Platformu** olarak bir araya geldik. Amacımız Karadenizli olsun olmasın, herkeste yaşamı savunma direncini oluşturabilmek, bölgedeki halkların direnişini her yerde örgütlemek ve yaşamı yok eden politikaları durdurmaktır.

İktidarlar, zamanında yaptıklarının bugün yanlış olduğunu kendi ağızları ile söyledi. Karadeniz sahil yolunun bir hata olduğunu, Çemobil faciasının, yetkililerin ekranda çay içmesinin yanlış olduğunu itiraf ettiler. **İktidarların aklı ikiyüzlü ve geç çalışıyor.** Bizler artık geç kalmayacağız. Dün Fırtına Vadisi'nde HES yapımına karşı direndik ve kazandık. Yuvarlakçay'da çadırlarımızla şirketlere karşı direndik ve kazandık. Ordu'da Karadeniz sahil yoluna karşı direndik ve kazandık.

Yerelin Gücü

Kastamonu-Loç Vadisi'nde yaşananlar birlikteliğin gücünün ispatıdır. Karadeniz İsyandadır Platformu, Derelerin Kardeşliği Platformu ve sayısız destekçi insan, şehirlerden ve köylerden yerel direnişe bir kıvılcım çakmak için oradaydı. 20 Haziranda önde iş makineleri arkada köylü dostlarımız sermayeye büyük bir şamar indirdik. İş makinelerinin vadiden çıkarılması tarihe mücadelenin zaferlerinden biri olarak geçti. Neye uğradığını anlayamayan firma sahipleri, derin bağlantılarını kullanarak dava üstüne dava açıyor, şahısları alenen tehdit ediyor. Bugün Fındıklı, direnenlerin zafer bayrağı niteliğindedir. Yerel için gerekli olan, çoğu kez bir kıvılcım. İş, yatırım, yol, okul gibi vaatlerle (ki bunlar kamunun işleri) yerini yurdunu satan vatandaş bugün içine düştüğü çıkmazdan kurtulmanın türlü yollarını arıyor. Sadece Doğu Karadeniz'de 100'ü aşkın dava açıldı, çok sayıda yürütmeyi durdurma ve iptal kararı çıktı. Fakat bu yıkımın önüne ancak kısa süreli bir set olabiliyor. Asıl çare halkın iş makinelerini vadilerinden çıkarması, gerekirse nöbet tutması ve topraklarının satılık olmadığını ispat etmesindedir.

Geliyoruz!...

Karadeniz İsyandadır Platformu yerele kavuşuyor. Gücümüz yettiğince, dilimiz döndüğünce yaşamı yok eden politikaları afişe etmeye gidiyoruz. Pazar'da, İspir'de, Fındıklı'da, Sinop'ta, Yusufeli'nde ve daha bir çok bölgede tüm yerel direniş ve örgütlenmelerle dayanışmayı amaçlıyoruz. Birlikte olmanın gücünü bilen yerel yönetimler ve şirketler yandaş vatandaş yaratmanın çabasındalar, biz bu tekere çomak sokuyoruz. Hiçbirinden çekinmiyor, üstlerine gidiyoruz. Halkların birlikteliğinin örülmesine bir tuğla da biz koymak için İstanbul'dan 10 Temmuzda yola çıkıyoruz.

Bekle bizi Karadeniz, bir olmaya geliyoruz!...

ALİ ŞAHİN

Uzaylılar Türkçe konuşuyor, Merkür'de İslam sancağı var, biz açlığımıza kına yakalım...

Geçen hafta gazetelerin baş sayfalarında yayınlanan **'Uzaylılar Türkçe konuşuyor'** haberinin şaka olmasını umarak takvime baktım, ama ne o gün 1 Nisan'dı ne de bu gazetelerin bu denli mizahi anlayışları vardı. Gazetecilik eğitimi almış, yıllarca gazetecilik yapmış bu insanlar oturup şefleriyle böyle bir haber yayınlamışlardı. Bu da yetmezmiş gibi toplumun aklı başında sayılan sivil toplum örgütlerinin dernek başkanları, Beyoğlu liboşları, Hitler'i yanlarında melek kılan ırkçılarımız oturup bu haberi tartıştılar, yorumladılar, kavga ettiler. Çok zeki olmadıklarından emin olduğumuz ama bu habere inanacak kadar da aptal olmadığını bildiğimiz bu zatı muhteremler neden bu haberi yayınladılar ve neden bu haberi ciddiye aldılar?

Gazeteci güruhu aldığı eğitim doğrultusunda hareket ediyor amenna. Yanlış anlaşılmasın, gazetecilik eğitimleriyle değil Amerika'dan aldıkları eğitimleriyle. Diğer zatı muhteremler ise derinliğinden sual olunmaz bir kuyunun dibindeki kurbağalardan aldıkları direktifleriyle dillerini, ellerini, hünerlerini sergiliyorlar. Bu meselenin bu denli güldürüklü bir hal alması bir yana bu teknik, sömürü düzeninin ebedi ve ezeli kullandığı tanrısal bir hikmet olarak halkın aklını bulandırmaya halkı kişiliksizleştirmeye ve öfkesini doğru yere kanalize etmemesine neden oluyor.

Bu tekniğin formülünü kısaca şöyle açıklamak mümkün: Öncelikle, hem hassasiyetleri, hem de varlıkları sömürülecek bir halk yığını hedef alınır. Bu halk yığınının hassasiyetleri itinayla incelenir. Tabii bunu incelemek ve tespit etmek için Soros gibi dümbüklerden finanse edilen sol kırması liberal projelerin başında koşturan sol artığı entelektüeller gerekmektedir. Daha sonra, sol mastürbasyon yapmak ve cebini doldurmak için proje dosyalarına boğulmuş bu sol artığı bireylerden alınan raporlar bir merkeze toplanır, analiz edilir ve sömürünün biçimi tespit edilir. Daha sonra bu halkın

hassasiyetleri üzerinde sürekli bir kaşıma ve provoke etme eylemi başlar; küçük hayatlara mahkum edilmiş, küçük hayatı içinde doyasıya hissettiği tek şey açlık ve adaletsizlik olan bu halk yığınlarına büyük idealler verip asla yaşayamayacağı bir düşe mahkum edilir.

Gezegen misyonerliği

Eğer bir maden işçisi daha güvenli bir iş hayatı yerine, kavgasını inandığı dinin sancağını keşfedilmemiş gezegenlere misyoner çalışmalarla yaymak olarak veriyorsa ne açlığın anlamı kalır ne tokluğun. Yaşamdaki en belirgin yanları insan ve emekçi olan kitleleri sistemin uydurduğu büyük ideallerle bölen, kavgaya tutuşturan bu düzen sadece ve sadece emekçilerin birleşmesine ve birlikte dünyayı yönetmesine engel olmak için çabalamaktadır. Dönüp yaşadığımız hayatın tüm zaman evrelerine baktığımızda bu büyük düşlerin nasıl hayatımızı çaldığını ve nasıl tüm hücrelerimize kadar işlediğini görürüz.

Üniversiteye hazırlanan gençleri bir kumarbaz gibi ÖSS masasına oturtan ve asla kazanamayacakları, daha doğduklarında kaybettikleri bir gelecek adına barbut attıran; sadece kadın olduğu için ataerkil bir hayata köle olarak yetiştirilen genç kızları *Pamuk Prenses, Külkedisi* gibi yosmaca hayallere sürükleyen kendi bedenine yabancılaştıran; işçileri ulus-ulus din-din ayıran ve sanki gökyüzünde dalgalanan bayrağın rengi ya da ibadethanelerde söylenen ilahilerin türü işçinin daha güzel bir dünyada yaşamasını sağlayacakmış yalanına inandıran bu düzen, emin olun hiçbiriyle ilgilenmiyor. **Büyük ekonomist Tayyip'in dediği gibi paranın dini imanı olmaz.**

Halkı kendi öz sorunundan uzaklaştıran çok ciddi çalışan gazetecilerimiz olduğu gibi, bu işi magazinsel yapan işi sulandıran ne idüğü belirsiz gazetecilerimizde yok değil. Mesela Serdar Turgut, muhterem, hayatı algıladığı yerden ülke siyasetini yorumlayıp yazılar yazıyor; en son Kürt mücadelesini yorumlarken belden aşağı vurma çabası kendisinin tıynetini ortaya koymuştu. On binlerce kişinin ölümüne sebep olan 3 bin 500 köyün yakılması ve binlerce insanın işkence görmesiyle artarak devam eden çatışmalara yaptığı seksüel yorumlar onun ve onun gibi yazarların bu denli büyük meselelerdeki büyüklük algısını gösteriyor. Malum, bu ülkede işlevsiz olan her şey bağır çağır dillendiriliyor ve içi boş simgelere dönüştürülüyor, olmayan adalet, parti isimlerinde bir nostaljiye dönüştürülüp, aslında karşı olduğu demokrasi sokak isimlerinde yaşatılıp halka 'mış gibi' politikalarla yutturuluyor. İşte tam da Serdar Turgut borazanlığını yaptığı bu sistem gibi, aslında hiç anlamadığı, zayıf olduğu yerlerden vurmaya çalışıyor. Tıpkı aklen yeterli olmayan kişilerin (terör uzmanı, siyaset bilimci, toplum inşacı gibi sıfatlarla televizyonda maymunluk yapıp, çözümü halklar arasında barış ve uzlaşma olan bir meseleyi teorilere ve büyük organizasyonlara havale etmek gibi) acze düşen üç maymun aydınları görevlerini yerine getirmeye çalışıyor. Ama bu üç maymun aydınları emekçi gençleri birbirlerine kışkırtacağına, madem bu sistem için insanları kavgaya çağırıyorlar, kendileri bir Kandil'e gitmeyi denesinler bakalım. Televizyon ve gazete köşelerinden ahkam keseceklerine, buyursunlar 'öncülük' yapsınlar.

Madem istiyorlar...

Emekçi halklar artık gerçeği görmeli. **Hiçbir ten rengi, hiçbir dil, hiçbir inanç bizi bir diğerinden ayırmak için yeterli değildir.** Çizilmiş herhangi bir yol bizi düşman kılmamalıdır. Uzaylıların hangi dilde konuştuğu tartışmaları, Bizans çökerken meleklerin cinsiyetini tartışan din adamlarının ahmaklığıyla yarışmaktadır. Ve bu saçma yaygaralar arasında kan siyaseti yükseltilmektedir.

Madem büyükbaş siyasetçilerimiz bizim savaşmamızı bekliyor o zaman onlara istediklerini verelim ve bu bozuk düzeni yıkmak için tüm emekçi halkları birleştirip savaşalım..."ve ant olsun ki, hiçbir kurşun, hiçbir çelik hiçbir toprak ve hiçbir vatan daha kutsal değildir insandan..." (Yılmaz Odabaşı)

MUZAFFER ARSLAN

Adının önünde kalabalık bir unvan kümesi olan akademisyenden, işi soyunup giyinmekten ibaret olan mankene, bu mankenlerle gününü gün etmek için baba parası yiyen haramzadeye -'çapkın' deniyor bu türe- kadar herkesin medyada bir yeri ve başarı kıstası var...

Düzenin 'başarı' efsanesi...

Günümüzde içeriği ile en çok oynanan kavramlardan biridir 'başarı'. Ülkemizi etkisi altına alan vahşi kapitalizmin değerleri nasıl her şeyle oynuyorsa, kavramlarla da oynuyor, içeriğini değiştirip, koflaştırıyor...

Hiçbir kıstası olmayan ve fakat zenginlik, şan, şöhret, gibi özelliklerle anılan başarı kavramı, insanüstü, zor ve elitlerin ulaşabileceği bir statü olarak dayatılıyor. Kimin başarılı, kimin başarısız olacağına vahşi kapitalizmin piyasa tanrısı karar veriyor. Kullandığı medya ise ikonlar yaratarak, prototipler sunma görevini üstleniyor.

O medya ki, yarattığı ikonlara tapmamızı istiyor.

Gerçi bu medyanın doğrudan isteği yerine onun sahibi olan sistemin isteğidir; medyaya o isteğe evet demekten başka yol kalmadığından, onlar da verilen görevi yerine getirmek için canhıraş bir çaba gösteriyorlar. Başarıyorlar...

John Swinton, **"Amerika'da bağımsız basın diye bir şey yoktur. Aranızda dürüstçe fikirlerini açıklamaya cesaret edecek bir adam bulunmuyor. New York gazetecilerinin görevi yalan söylemek, paranın önünde diz çökmek ve ülkesini, milletini günlük ekmek parası için satmaktır. Bizler sahne gerisindeki zenginlerin maşaları ve köleleriyiz. Bizler birer kuklayız. Bu adamlar iplerimizi çekiyor, biz de dans ediyoruz. Zamanımız, yeteneklerimiz, yasanlarımız ve tüm kapasitemiz bu adamların mülkü haline gelmiş. Bizler entelektüel fahişeleriz,"** derken çok haklıdır.

O halde, piyasa denilen bu gayya kuyusunda en tehlikeli kurumların başında medya geliyor. Habercilik ilkesini çoktan denize atan medya artık 'dizayn' işi ile meşgul.

En iyi kuran, en usturuplu sunan ve yalanı süsleyen dizayn etme hakkını da kendinde görüyor. Medyanın tanımını da değiştirmek gerek. Artık bu güç bir iletişim gücü değil, yanı sıra bir dizayn gücüdür. İkon üretim merkezidir. Tapınılmasını istediği ikonlara tapmayanları infaz etme merciidir.

Kapitalizmin kuralları gereği her türlü insani özelliği bir kenara iterek, kendi tapıncını yaratan bir güçle karşı karşıyayız. Akı kara, karayı ak diye sunup ikna etmek az buz bir şey olmasa gerek.

Beynimiz, gözlerimiz, aklımız,

düşüncemiz, müthiş bir bombardıman altında. Artık medya ikon yaratarak bizleri o ikonlara tapındırmaya çalışıyor. 'Başarı' da bu ikonlardan sadece biri, ama önemli biri...

Kapitalist piyasa tanrısı medyaya yarattırdığı ikonları halka sunma ve benimsetme işini de bir dizi yöntem kullanarak kusursuz gerçekleştiriyor.

Adının önünde kalabalık bir unvan kümesi olan akademisyenden, işi soyunup giyinmekten ibaret olan mankene, bu mankenlerle gününü gün etmek için baba parası yiyen haramzadeye -'çapkın' deniyor bu türe- kadar herkesin medyada bir yeri ve başarı kıstası var.

Yaratılan her sektörde işine yarayan ve bol paranın döndüğü alanlar bu ikonlarla doldurularak, kast yaratılıyor. Geriye kalan herkesin sınıf atlama umudu diri tutulmak kaydıyla layık olduğu asıl alan gösteriliyor ve dışına çıkılmasına izin verilmiyor. Diyelim aynı okulu bitiren iki insan var; biri ikon, öteki 'halktan'... İki üç yıl içinde ikon olan muazzam başarılıdır, halktan olanın ise esamisi okunmamakta, geçim derdinden saçları ağarmış, beli bükülmüştür.

Bunlar tüm ülkeyi, tüm toplumu dizayn ederken 'başarı' gibi sihirli sözcükler kullanarak, insanlara uyguladıkları haksızlık ve ahlaksızlığı da onaylatabilme gücüne sahipler. Sıradan ve ezilen emekçi kitlelerin kafasında oluşan yanılsama,medyanın sunduğu ikonları onaylama ve kabullenme durumunu yaratıyor.

Hani bazı kamyonların arkasında arabesk bir yazı vardır, **'Nazar etme ne olur, çalış senin de olur'** diye. Borç harç bir kamyon almıştır, zanneder ki herkes kıskanıyor, nazar ediyor. Oysa rakibinin filosu var ama kamyonlarında yazı filan yok. Bu inanmış, alınteri döküyor, aslında ömrünü, sağlığını veriyor... Yazıyı yazdığı anda artık sorgulama melekeleri ölüdür. Ondan daha az iş bilen filancanın bin kamyonluk filosu nasıl oldu, kendisi neden borçlarını düzenli ödeyemiyor, sorgulamaz...

Politikaya girer, her şeyinden fedakarlık yapar, kar, çamur demez inandığı partisi için koşturur, artık olgunlaşmıştır, bir yerlere aday olur, bir bakar sıralamaya bile girememiş. Yerinde medyanın tartışma figürlerinden kimi isimler çoktan atanmıştır. Sorgulayamaz. Emeğinin çalındığını haykıramaz. Çünkü medya ikonları başarılıdır, o başarısız...

Kendi konumunu unutur, medya ikonunun savunmasına girişir. Onu daha da yükseltmeye çalışır. Eleştiriyi, gerçekliği unutur, övgüde sınır tanımaz olur. Çünkü medya öyle istemektedir.

Hiç sorgulamaz, bir ön seçim olsa, her insanın eşit katılım hakkı olsa, acaba 20 yıl emek veren mi seçilir, paraşütle inen mi?

En demokratı, temsilde adaleti ağzına bile almaz. Seçim sisteminin antidemokratik olduğuna değinenler, "Seçim barajı kalksın," bile diyemez. 'Baraj düşsün'cüdür en demokratı. Bu anlayış mı demokratik?

Kafalarına baraj kuranların hayatı barajsız algılama olasılığı yoktur. Çünkü sistem öyle istiyor. 'İstikrar' adına, 'başarı' adına birilerinin tercihi yok sayılarak, güçlü olanın tercihi öne çıkarılıyor. Oysa tüm insanlar eşit. Oysa herkeste başarı potansiyeli var. Ama onu harekete geçirecek sistem yok. Olanak yok.

Tüm bunlara karşın kabuğunu kıranlar yok mu? Elbette var fakat bir kez o kabuğu kırdı mı piyasa tanrısının kollarında buluyor kendini ve tosbağanın kabuğundan çıkınca, onu küçümseyen, "Kabuğa bak kabuğa" söylemi gibi küçümsüyor geldiği yeri. Kendini kandırıyor, geldiği yere paraşütle gelmiş gibi bir mizansen kuruyor.

Aydınsan, kafan çalışıyorsa, dobraysan, haklıya haklı, haksıza haksız diyorsan, düzenden memnun değilsen, daha adil ve halktan yana bir düzen istiyorsan, dünyayı yalayıp yutmuş olsan, zekan tavan yapsa, eğitimin doruğa çıksa, sistemin nezdinde başarısızsın. Asla başarılı kategorisine ulaşamazsın. Peki yolu yok mu? Elbette var. "Sen istisnasın, yürü önün açık," demeleri için istedikleri tavizleri paşa paşa vereceksin. O zaman seni de ikon yapacak bir sistemle halvet olursun, aksi halde isyankarlık alnında onur olarak kalacaktır; kalsın, zira daha değerli de bir başka icat yok yeryüzünde.

O onur ki, **'yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek'** kalacaktır asi alınlarda.

Başarı sistem tanrılarının atayacağı büyük şahsiyetlerin olsun. Biz alnımızda taşıdığımızla başarısız addedilmeye razıyız.

Ne onu taşımaktan sıkılırız, ne de onu taşımamıza engel olanlara izin veririz...

ONUR DALAR

Hiç bitmeyen sınav...

SİSTEMİN DEĞERLERİ:

Üstüne emek harcanmazsa bütün yetenekler körelir. Ama emek harcamak için önce nasıl yeteneklere sahip olduğumuzu bilmemiz, yani kendimizi tanımamız gerekir. Bu da özgürlük gerektirir. Doğru bir meslek seçiminin ve mutlu bir hayatın anahtarı olarak gösterebileceğimiz bu formülün, ne yazık ki, kapitalist sistemde pek geçerliliği yok. Kapitalist sistem, ne emeğe, ne yeteneklere hak ettiği değeri verir. Ve tabii, iddia edilenin aksine, özgürlük de sunmaz. Kapitalist sistemin savunucuları bunun böyle olmadığını iddia ederler ve onlara göre mevcut sistemde yetenekli insanlar hak ettiklerini fazlasıyla alır. Bundan dolayı, **"Fakirler yeteneksiz ve beceriksiz oldukları için fakirlerdir, zenginlerse üstün yeteneklere ve zekâya sahip oldukları için zengindirler,"** derler.

Peki, bu gerçekten böyle mi? **Büyük bir mobilya şirketinin reklam kampanyalarının başında bulunan müdürün, o mobilyaları üreten mobilya ustalarından kat kat daha fazla para kazanması onlardan daha yetenekli olduğu için mi?** Hayır, reklam müdürleri mobilya ustalarından daha yetenekli değildir. Ama o mobilya şirketinin başındaki patrona daha fazla para kazandırırlar, mobilyayı üreten ustadan daha yetenekli kabul edilmelerinin ve daha fazla para almalarının tek sebebi budur. Ustalar tahtanın tozunu yutar, emeğini katar ve sonunda mobilyayı üretir. Ama elinde o büyük şirket gibi ürettiği malın reklamını her dakika televizyonlarda döndürecek parası, elinin altında o reklamları düzenleyecek reklamcıları yoktur, yani kısacası mallarını allayıp pullayacak zamanı, parası olmadığı için malını pazara sunacak imkanı yoktur. Malı satamamasının en büyük nedeni ise büyük mobilya şirketinde bu saydıklarımdan fazlası ile olmasıdır. Büyük mobilya şirketinin reklamcıları o mobilyaları allar pullar, reklam kampanyaları üretir, tüketicinin gözünü boyar ve en sonunda mobilya ustasının 10 liraya satamadığı malın aynısını, kendi şirketinin 100 liraya satmasını sağlar. Mal, aynı maldır. Çünkü mobilya ustası kendi ürettiği malı o büyük mobilya şirketindeki reklam imkânları olmadığı için satamamıştır ve tüketici yerine fiyatının altında da olsa büyük mobilya şirketine vermek zorunda kalmıştır.

Malı üreten, tozunu yutan, emeğini ortaya koyan mobilya ustası ama karşılığını kat kat alan büyük mobilya şirketi olmuştur. Ve bu reklam kandırmacası sonunda mobilya ustasının emeğinin karşılığı elinden alınır, tasarladığı reklamlardan dolayı büyük pay sahibi olan reklamcı da, dediğimiz gibi, mobilya ustasının gelirinden kat kat daha fazla maaş alarak patronu tarafından ödüllendirilir. Çünkü o parayı mobilyacının cebinden alıp patronunun cebine koymuştur.

Sadece para ile değil, sosyal statü bakımından da ödüllendirilir. O patronu ve kapitalist sistem için yaptığı bu işten dolayı mobilya ustasından daha yeteneklidir. Yoksa tüketici aynı mobilyayı daha ucuza mobilya ustasından almak varken neden 10 kat daha fazla para ödeyip büyük mobilya şirketinden alsın ki? İşte kapitalist sistemin emek ve yetenek üzerine verdiği değer böyledir.

Kapitalistler için yetenek kendine para kazandıran şeydir, emeğin ise hiçbir önemi yoktur. Başka türlü olması da mümkün değildir. Mantıksız ve adaletsiz bir değerlendirmedir bu... Usta üretmiştir, topluma maddi bir yarar sunmuştur. Reklamcı ise gerçekte bir şey üretmemiştir, dediğimiz gibi sadece parayı ustanın elinden alıp patronunun cebine koymuştur. Emek harcayan usta olmuştur, parayı yiyen ise reklamcı ve patronu olmuştur. Kapitalistler için ustanın verdiği emeğin hiçbir değeri yoktur, ustanın yeteneğinin de...

Birilerinin hep daha fazla kâr etmesi üzerine kurulu bir sistemde bundan başka türlü de olamaz. Yani sistemin savunucularının 'fakirsen, yeteneksizsindir' demeleri taraflı bir söylemden ve saçmalıktan başka bir şey değildir. Çünkü kapitalizmin yücelttiği yetenekler yapaydır, kapitalist için ise yetenek kendisine para kazandıran şey demektir. Kimsenin diğerlerinden fakir olmasının sebebi aslında yeteneksizlik falan değildir.

SİSTEMİN SINAVLARI:

Malum haziranı, yani sınav ayını geçtik. Binlerce öğrenci kaderlerini belirleyecek sınavlara girdi. Peki, yetenek ve emek konusunda mobilya ustası-reklam müdürü örneğinde belirttiğimiz gibi **yetenek diye kendine para kazandıran şeyleri önümüze sunan sistem, öğrencilerin yeteneklerini adaletli bir şekilde sınayabilir mi?** Onlara bir gelecek sunabilir mi? Hayır, istese de yapamaz. İşin doğası gereği eğitim sistemi de sistemin genelinden ayrı düşünülemeyeceği için her şey aynı kıstaslarda olur.

Emeğin ve yeteneğin özgür olmadığı ve karşılığının verilmediği bir sistemde öğrencilerin büyük çoğunluğu da yeteneklerini göz önünde bulundurarak değil, geleceklerini kurtarmak adına meslek seçiyor ve sınavlara giriyor tabii ki. Aslında bu sınavlara giren öğrencilerin çoğunun o sınavdan çıkıp bir diğerine girerken, bırakın yeteneklerinin üstüne eğilerek meslek seçmesini, bunu aklına bile getireceğini düşünmek biraz saflık olur. Ben üniversiteye girdiğimde, ortaokulda ve lisede birer tane olmak üzere toplam iki yerleştirme sınavına giriliyordu. Şimdi ise sınav sayısı altıncı, yedinci ve sekizinci sınıflarda birer tane ve lise son sınıfta iki tane olmak üzere toplam beşe çıkmış. Kim bilir bu arada sınav sistemi kaç defa daha değişti?

Her sene öğrencilerin önüne farklı bir şey konuyor, okulda doğru düzgün kendilerine gösterilmeyen şeyler dershaneler aracığı ile çok kısıtlı sürelerde çeşitli yöntemlerle öğrencilerin beynine sokulmaya çalışılıyor. (Dershanelere akıtılan paralar ve sistemin yarattığı fırsat eşitsizliği ise olayın farklı bir yansıması.)

Öğrencilerin çoğu bu sınavlara artık ne istediklerini bilmeden, **'daha fazla matematik çözeyim de hayatımı kurtarayım'** mantığı bilinçaltlarına yerleşmiş olarak giriyor. Bu özeliği ile sınavların eskiden televizyonlarda insanları basketbol topu üzerinde yürütüp, bilmem nerenin başkentlerini ezberletip karşılığında ev, araba ödülleri vaat eden **'şans kapıyı çalınca'** türünde programlardan pek farkı kalmadı.

Hadi, diyelim o öğrencilerden bir tanesi aradan sıyrıldı ve bahsettiğimiz 'reklamcılardan' birisi olmak için bir üniversitenin reklamcılık bölümünü kazandı. Hayatını kurtardı mı? Hayır... Başbakan'ın dediği gibi, **"Her üniversite mezunu iş bulacak diye bir şey yok!"** İş bulduğu takdirde de hayatı kurtulmuş demek değil. Çünkü kapitalizmin hep daha fazlasını istemek üzerine kurulu rekabet olgusu sadece mobilya ustasının aleyhine değildir, reklamcı aleyhine de işleyebilir. Başka bir mobilya şirketinin reklam müdürü çıkar, kendi firmasının malının reklamını daha iyi yapar ve o bahsettiğimiz reklamcı da ekmeğinden olabilir. Yani, diyeceğim kapitalizmin daha okul yıllarında bizi soktuğu acımasız, dur durak bilmeyen, kendimize yabancılaştıran bu sınav yarışı hiç bir zaman bitmez. Bu öyle bir yarış ki, düşenin vay haline! **Neredeyse her ay televizyonlarda gördüğümüz, operasyonlarla toplanan Rus fahişelerin çoğu topluma gerçekten yarar sağlayan mühendislik, doktorluk, mimarlık mesleklerinden değil mi? Evet, öyle... Daha geçenlerde haberlerde internet üzerinden striptiz şovu yapan kızların çoğu üniversite mezunu çıkmadı mı? Evet, öyle...** Sistem bu kadar bozuk!

SONUÇ:

Bu yarış öyle bir yarış ki, **ne emek** tanır, ne de yetenek... Bu yarış insanı yok sayan bir yarış! Eğitim sistemi de, sistemin genelinden ayrı düşünülemez. Elbette mutlu yaşamak için çalışmak lazım ama bu sistem buna pek izin vermiyor. Bunun için sınava girmiş arkadaşların, bu yarışta arkalarına dönüp bir bakmalarında yarar var. Sınavı kazanacağım derken kendilerinden neleri kaybedeceklerini görmeleri çok daha hayırlı olabilir...

CAFER KARATEPE

Daha çoook kurtarıcı bekleriz!

Bizim gibi toplumlarda lider Allah'tan sonra gelen varlıktır; hatta geçmiş zamanlarda yarı tanrı yaratıklardır. Bunu görmek için Antik Çağ'a ve gerilerine gitmeye gerek yok; birkaç yüzyıl öncesinin Osmanlı toplumuna bakmak yeterli. Bugün bile ülkemizde bunun izlerine her yerde rastlıyoruz. Dinlerin hiyerarşik ve otoriter yapıları, diktatörlükler, liderlere olağanüstü güçler vermemizde etken oldu. Birey ve kitle olarak kendimize güvenimiz yok; liderin her şeyi bizden daha iyi düşünüp, daha iyi yapacağına inandırılmışız. "Atatürk gibi bir lider olacak ki..." türünden sözleri çok duymuşuzdur. Her türlü sorunumuzun çözümünü lidere bırakırız. Onun her dediği, her yaptığı doğrudur. Zihin tembelliği ile lidere tapınma arasında eytişimsel bir ilişki olmalı. İşin bu yanını sosyal bilimcilere bırakarak konumuza geçelim...

Kemal Kılıçdaroğlu CHP Genel Başkanı olunca her kesimden farklı tepkiler gelmeye başladı. Aslında ülkenin ikinci büyük partisinin genel başkanının değişmesi Batı ülkelerinde o kadar önemli değildir ve parti politikalarında köklü değişimlerin olmayacağını herkes bilir. Ama bizde parti politikası genel başkanın kafasının içinde olduğu için, lider değişimi önem kazanıyor. Birçok eski partilinin CHP'ye geri dönmesi, toplumun kimi demokrat kesimlerinin partiye geçmeye başlaması, CHP'den değil de onun genel başkanının kaynaklanıyor. Parti içi demokrasisi olmayan partilerde bu tür tavırlar olağandır.

Şimdi toplumumuzun sol kesimlerinde, hatta kimi dindar kesimlerinde bir umut doğdu. Çoğu insan birbirine soruyor: **"Kılıçdaroğlu'nu nasıl buluyorsun?"**

Size de bu tür sorular sorulmuştur çevreden. Kimileri de hemen kararını vermiştir: **"Yeni genel başkan bu işi götürür."** Ya da tam tersi: **"Ondan da bir şey çıkmaz."**

Çoğu kişi süreci izleyerek kararını verecek.

Kılıçdaroğlu'nun neyi yapıp yapamayacağı konusuna daha bilimsel bir tavırla yaklaşalım isterseniz ve bunun için gerilere gidip toplumun kendisinden çok şeyler beklediği liderlere bir göz atalım.

Daha uzaklara gitmeyelim, Süleyman Demirel'den başlayalım.

27 Mayıs 1960 askeri darbesinin ortaya sürdüğü yeni lider Süleyman Demirel'di ve on yılı aşkın sürede ülkede başbakanlık yaptı. Toplumun en alttakilerinin umudu olan Adalet Partisi'nin Genel başkanı oldu. Genel başkanlığa gelmesinde Koç Grubunun belirleyici katkısı olmuştur. Demirel 'alttakilerin' dilini kullanıyordu ve onları 'nurlu ufuklara' götüreceğini vaat ediyordu. Kitleler ona tek başına iktidar olanağı verdi ama o devletin tüm olanaklarını başta Koç Gurubu olmak üzere birkaç sermaye gurubuna sundu. Daha önce Batı'nın birer acentesi durumundaki yerli sermaye onun döneminde sanayici olmaya başladı. Askeri darbenin gerçek amacı aslında buydu. Demirel'in ağzından 'fakir-fukara' lafı hiç eksik olmazdı ama gözü hep Koç'u birkaç benzerini görürdü. Bugün ülkemizdeki toplam kamyon ve otobüs sayısı tüm Avrupa'dakilerden daha fazla. Batı'da insanlar trenle yolculuk yapıyor ve çoğu ülkede şehirlerarası otobüsle yolculuk yok. Yükler de trenle taşınıyor. Salt Koç montaj malı otobüs, kamyon satsın diye bizde demiryolu ve deniz yolu taşımacılığı baltalandı. Bunu eleştirenlere de **'Gominis'** damgası vuruldu. Üç tarafı denizle çevrili ülkemizde ithal mallar İstanbul'dan Anadolu'ya hâlâ kamyonlarla taşınıyor. Güneyin tarım ürünleri de öyle. Yollarda can veren insanlar bazılarımız zengin olsun diye kurban edildi anlayacağınız. Günümüz iktisatçıları Koç ve benzerlerinin Demirel döneminde kaç bin kat zenginleştiğini bize neden anlatmaz ki?

Kitleler geç de olsa Demirel'in kendilerine yar olmayacağını anladı ve Bülent Ecevit'e (CHP) yöneldi. Ecevit seçim gezilerinde 'yolsuzluklardan hesap soracaklarını' sık sık yineleyerek 'Toprak işleyenin, su kullananın' gibi radikal sözler söylüyordu. 1977'deki seçimlerde yüzde 42 dolayında oy almasına karşın seçim yasalarının daha demokratik olmasından dolayı tek başına iktidar olamadı ve kendi deyimiyle **'kumar borcu olmayan' 11 milletvekilini Adalet Partisi'nden -10'nuna bakanlık vererek- transfer edip hükümet kurdu.** Bu bakanlardan kimilerinin yolsuzluklarına -ip üstünde duran hükümetini düşürtmemek için- göz yumdu.

Radikal söylemleri Ecevit'e pahalıya ödettiler. Daha iktidarının üçüncü ayında 16 mart 1978 de İstanbul Üniversitesinden çıkan öğrencilerin üzerine bomba atılarak altı öğrenci öldürüldü, onlarca öğrenci yaralandı. 9 Ekim 1978'de Türkiye İşçi Partili yedi öğrenci hunharca katledildi. 23-24 aralıkta Maraş'ta büyük bir katliam gerçekleştirildi. 28-30 mayıs1980'de benzer senaryo Çorum'da oynandı.

İşverenler bir yandan, onların yurtiçi ve yurtdışı bağlantıları diğer yandan Ecevit'e iktidar olanağı bırakmadı ve daha iki yıl dolmadan iktidardan uzaklaştırdılar.

12 Eylül sonrasının 'umut adam'ı Turgut Özal'dı. 12 Eylül darbesinin gerçek nedenlerinden habersiz geniş kitleler biraz da çaresizlikten Özal'a yöneldi. Özal'ın da taktiği aynen Demirel gibi kitleleri uyutmaktı. Demirel'in 'Nurlu Ufuklar' ninnisine karşılık Özal hep şunu derdi: "Bir yıl sonra rahatlayacağız", "18 aya kalmaz düzlüğe çıkarız", "İki yıl daha dişinizi sıkın"... Diş sıkmaktan halkta diş kalmadı; ama Özal da çare olmamıştı. Tam tersine emekçilerin eskiden gelen kazanımlarını yontarak, sermaye guruplarını biraz daha zenginleştirerek, ülkenin en güzel koylarını 49 yıllığına kiraya veriyorum diye destekçilerine, yandaşlarına peşkeş çekerek ve kendi zenginlerini üreterek bu dünyadan göçtü.

Yeni kurtarıcımız R.T. Erdoğan'dı artık. AKP dönemine tanık olduğunuz için bu konuda bir şey yazmayı gereksiz buluyorum aslında. Ancak şunları söylemeden geçmem yanlış olur: Hiçbir dönemde ülkenin yeraltı ve yerüstü kaynakları böylesine talan edilmemiş, insanların eğitim, sağlık ve konut hakları böylesine yok edilmemiştir. **Kurumlar vergisi yüzde 33'ten yüzde 20'ye, gelir vergisi üst dilimi yüzde 45'ten yüzde 35'e indirilmiş ama buna karşılık dolaylı vergiler bu dönemde yüzde 70'leri aşarak ülke tarihinde tavan yapmıştır.** Dolar milyarderleri sayısı hızla yükselirken yoksulluk yaygınlaştı. Tüm bunlar yapılırken Başbakanın ağzından düşürmediği tümce şuydu: "Tüyü bitmemiş yetimin hakkını kimseye yedirmem..." Yetim, babası olmayan çocuktur. Ama günümüzde annesi babası olduğu halde yeterince beslenemeyen, sağlık, eğitim ve barınma hakları olmayan çocuklar da yetim sayılır. Başbakanın sözü ettiği 'yetimler' bunlar olmasa gerek.

Şimdi gelelim yeni umudumuz Kılıçdaroğlu'na. İyimser bir tablo çizelim. Önümüzdeki ilk seçimlerde kıl payı da olsa tek başına iktidar gelsin. Seçimlerde parti içi demokrasiyi işleterek halkın istediği milletvekilleri Meclis'e girsin. Kılıçdaroğlu'nun kendisi en dürüst, en vicdanlı, en adaletli, en emek yanlısı, en yolsuzluk düşmanı, en yurtsever, en... olsun.

Daha hükümet kurulur kurulmaz Başbakan ve hükümet kat kat çembere alınacak. En içteki çemberde yandaş olmayan sermaye kesimleri olacak büyük olasılıkla. Seçimlerde Kılıçdaroğlu'na destek vereceklerini düşünüyorum. Diyecekler ki, "AKP döneminde üvey evlat muamelesi gördük. Şimdi artık has evlat olmak istiyoruz. Şunları, şunları istiyoruz..."

İkici halkada AKP döneminde palazlanan sermaye yer alacak, "Yandık, bittik!" nidalarıyla hem karalamalara başlayacak, hem de pastadan yeni paylar koparmaya çalışacak.

Üçüncü halkayı uluslararası büyük sermayenin temsilcileri IMF, Dünya Bankası gibi kuruluşlar alacak. Suratlarını asarak AKP döneminde yapılan reformlara (işçi, emekçi düşmanı yasa ve uygulamalar) dokunulmamasını isteyecek. Hatta bu reformların daha ileri götürülmelerini talep edecek.

Dördüncü sırada TOBB yer alacak, yeni tavizler ve ayrıcalıklar isteyecek.

Arada örgütlenmiş başkaca çıkar gruplarından sonra en son halkada memurlar, emekçiler ve fakir köylüler olacak. Üstüne üstlük tüm kadroları ele geçirilmiş bürokratik bir yapı...

Diken üzerinde kurulmuş, her an birkaç milletvekilinin transferiyle düşürülebilecek bir Kılıçdaroğlu hükümeti bu koşullarda ne yapabilir? Toplumun açlık sınırındaki kesimleri bu kadar çok çemberi aşarak hükümete nasıl ulaşabilirler ya da başbakan bu kadar çemberi yararak o kesimlere nasıl ulaşır? Ben size söyleyeyim, ancak seçimden seçime buluşurlar; geçmişte hep olduğu gibi.

Bu kadar karamsar bir tablodan çıkış yolu yok mu? Kuşkusuz var. Tüm emekçi kesimlerin, kapitalizmden çıkarı olmayan tüm halkın örgütlenerek hükümet etrafında ilk çemberi oluşturmaları. Böyle çembere alınan bir hükümet AKP hükümeti de olsa şimdiki yaptıklarının çoğunu yapamaz.

Başbakan'ın ve parti politikalarının hiç önemi yoktur demek değil bu ama partinin de liderin de dizginleri toplumda örgütlü kesimlerin elindedir her zaman. Örgütsüz kesimler figürandır sadece; seçimden seçime sandığa giderek örgütlü toplum kesimlerinin -ki egemen sınıftır bu her zaman- iktidarının yasallığını oylarıyla onaylayan figüranlar.

Emekçiler ve kapitalizmden çıkarı olamayan diğer toplum kesimleri örgütlenip sahneye çıkmadıkça ve haklarının birkaç bin kişi tarafından gasp edildiği masaya yumruklarını vurmadıkça daha çok kurtarıcı bekleyeceğiz...

Sivas'ın katilleri şimdi ne yapıyor?

Sivas katliamının aktörlerinden 10 tanesi Avrupa'ya kaçmıştı... Bunlardan biri Mannheim'da dönerci-pideci açmış, elinde fırıncı küreğiyle poz veriyordu. Dükkanının adı Big Brother'dı... Dönemin Adalet Bakanı Cemil Çiçek, tepkiler üzerine Almanya'ya bir iade talebinde bulundu; ne var ki, Berlin'e yollanan iade dosyasında, 7,5 yıl ağır hapis kararı bulunmuyordu.

Bir diğer katil, Sivas Belediyesi'nde Meclis Üyesi olan Cafer Erçakmak'tı. Aziz Nesin itfaiye merdiveninden indirilirken, gözü dönmüş kalabalığa tekbir çektirten, Aziz Nesin'i yumruklayan adam... O da Avrupa'da. Ludwigshafen- Manneim kentleri ile Strasbourg arasında mekik dokuduğu söyleniyor. Kendisini tanıyan ve yerini bilen bir sürü kişinin varlığı bile, AKP hükümetini harekete geçirmeye ve iade talebi yapmasına yetmiyor.

Bu arada bu Red Kit başlığı da kendisi bir karikatüre dönüşen Salih Memecan stili olmuş. Karikatür karikatür olalı böyle zulüm görmedi be kardeşim! Bir kral soytarısı ne kadar tiyatrocuysa o da o kadar karikatürist işte. Ne yapacaksınız? Her zulmün bir sonu vardır...

Faşist her yerde faşisttir!..

Almanya'da iktidar partisi Hristiyan Demokrat Birlik Partisi (CDU) Berlin eyalet teşkilatı sözcüsü Peter Trapp, göçmenlerin zeka testine tabi tutulmasını istedi. Geçtiğimiz aylarda Alman Merkez Bankası Yönetim Kurulu üyesi Sarrazin de, göçmenlerin Almanya'yı 'aptallaştırdığını' söylemişti.

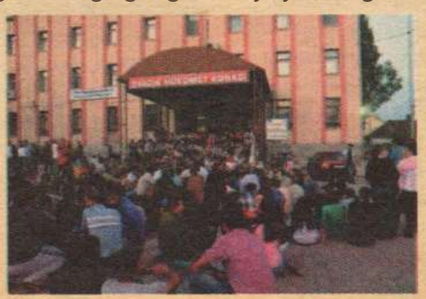
Trapp, Bild gazetesine yaptığı açıklamada, göç konusunda ülkeye faydalı olacak bazı kriterlerin belirlenmesi, zekanın da bir ölçüt olması gerektiğini belirterek, "Göçmenlere zeka testi uygulanmasından yanayım. Bu konuyu daha fazla tabulaştırmamak lazım," diye konuştu.

Hristiyan Sosyal Birlik Partisi (CSU) Avrupa politikaları uzmanı Markus Ferber de, göç konusunda Avrupa'da ortak bir uygulamanın olması gerektiğini ifade ederek, aile birleşimi gibi insani nedenlerin, göç için tek neden olamayacağını söyledi. Ferber, bu konuda Kanada'yı örnek göstererek, bu ülkenin, göçmen çocuklardan Kanadalı çocuklara göre daha yüksek bir zeka düzeyi istediğini vurguladı.

Sömürgelerindeki 'insan hakları'na 'çok duyarlı' emperyalistlerin, mevzu kendi memleketlerindeki göçmenler olunca gerçek yüzlerini göstermeleri de, bir zeka testini hak ettiklerini gösteriyor tabii...

AKP'li tecavüzcü!..

Tunceli Ovacık'ta AKP'nin eski ilçe başkanı Rıza Çolak, bir kıza tecavüze kalkıştığı iddiasıyla linç edilmek istendi. Silahını çekerek kalabalığın arasından kurtulan Rıza Çolak, otomobiliyle Emniyet Müdürlüğü'ne sığınırken, gerginliğin arttığı ilçede polis jandarmadan destek istedi.

Ovacık'ta AKP eski ilçe başkanı Rıza Çolak, zihinsel engelli bir kıza tecavüz etmeye kalkışırken, çevredekiler tarafından görüldü. Kısa sürede olay yerinde toplananlar müdahale edince Çolak, silah çekerek kalabalığın yaklaşmasını engelledi. Bir anda gruptakilerin sayısı artınca, linç edilmekten korkan Çolak, silah tehdidiyle kalabalığı yarıp otomobiline bindi. Telaş içinde olay yerinden kaçmaya başlayan Çolak, otomobiliyle bir kişiye de çarptı ve hızla Ovacık Emniyet Müdürlüğü'ne giderek can güvenliğinin olmadığını söyleyerek sığındı. Olayın tüm ilçede duyulması üzerine yüzlerce kişi Emniyet Müdürlüğü önünde birikmeye başlayınca polis jandarmadan destek istedi. Polisle birlikte jandarma Emniyet Müdürlüğü önünde önlem alırken, gerginliğin tırmandığı Ovacık'ta esnaf işyerlerini kapattı.

60 yaşındaki Rıza Çolak'ın halihazırda üç eşi bulunuyor!..

Gazozun gazı, armudun lafı...

Aslında medyayı iyi takip ederek, kimi haber, yazı ve söyleşileri yorumsuz biçimde alt alta ekleyerek, pek çok meseleyi aydınlatmak mümkün. İsrail-Türkiye gerginliği konusu da böyle anlaşılabilir pekala. İşte iki ayrı yazıdan, üstelik iki ayrı İslamcı cenahtan ifşaatlar... İlki Hüseyin Çelik'in Milliyet'le yaptığı söyleşi...

Hüseyin Çelik: Türkiye'de antisemitizmin bir geçmişi var. Fakat bizimle birlikte antisemitizm falan yok. Aksine bakın Sayın Başbakan'ın bu çıkışları olmasa Türkiye'de antisemitizm daha çok artar.

Milliyet: Yani bir anlamda şişede biriken gaz mı kaçırılmış oluyor bu sayede?

Hüseyin Çelik: Elbette, halk şöyle düşünüyor: "Verilmesi gereken tepkiyi benim devletim veriyor zaten.

Milliyet: Ve sakinleşiyor, öyle mi?

Hüseyin Çelik: Ve sakinleşiyor, çünkü, "Benim adıma Tayyip Erdoğan konuşuyor" diyor. One minute çıkışı bundan dolayı insanların uzun yıllar bastırılmış bazı haykırmalarının bir manada temsilciliğini yaptı.

Ve **Milli Gazete**'de Ankara Kulisi köşesini hazırlayan M. Kurdaş ve M. Yılmaz'dan enteresan bir yazı:

"BM'deki İran oylaması ve İsrail'in Mavi Marmara saldırısından sonra AKP heyetinin apar topar ABD'ye gitmesi geçtiğimiz haftanın en önemli gelişmesiydi belki de. AKP'nin Dış İlişkilerden Sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Ömer Çelik heyete başkanlık yapmıştı. Başbakan Başdanışmanı İbrahim Kalın ile TBMM Dışişleri Komisyonu Başkanı Murat Mercan da heyette yer almıştı.

Washinton'da neler konuşuldu? İsrail-Türkiye ilişkilerinin hangi boyutları masaya yatırıldı? Heyet Amerika'ya neden gitti? Güvenlik Konseyi'ndeki İran oylaması dolayısıyla ABD'den özür mü dilendi? Sorulacak, izi sürülecek soru çok fazla. Ama biz Yahudi Lobisi ile temaslara dair detaylar aktaralım istiyoruz. Yine mi Yahudi lobisi demeyin. AKP ya da Hükümetten hangi yetkili Amerika'ya gitmiş de Yahudi Lobisi'nin kapısını çalmadan geri gelmiş ki...

Amerikan Yahudi Komitesi (AJC) de ağırlamış AKP heyetini. Malum AJC, Tayyip Bey'e 'cesaret ödülü' veren kuruluş. Hani Mavi Marmara ve dokuz şehidimizden sonra herkesin Başbakan'a 'o ödülü iade et' çağrısı yaptığı ödülden bahsediyoruz. Ödül iade edilmedi; ama heyet AJC'yi ziyaret etti. Biline!

Bir başka detay da AKP heyetinin bir araya gelmek istediği, ancak kapıların heyete açılmadığı Yahudi kuruluşlarıyla ilgili verelim. Öğreniyoruz ki, AKP heyeti Yahudi Lobisi'nin en önemli kuruluşlarının başında gelen ADL, AIPAC, ve B'nai B'rith'e de görüşme talebinde bulunmuş. Ancak bu kuruluşlar AKP heyetine bu kez kapılarını açmamış! Çok şahsiyetli (!) bir dış politika değil mi?

Son ilginç bilgiyi ise fotoğrafıyla birlikte aktaralım. AKP temsilcileri Haham Menahem M. Schneerson için düzenlenen anma törenine de katılmışlar. Fotoğrafta (soldan sağa) İstanbul Aşkenaz Cemaati Hahamı Rav Mendy Chitrik, Nobel Ödüllü ünlü yazar Elie Wiesel, Habad Uluslararası Başkanı Rav Avraham Shemtov ve TBMM Dışişleri Komisyonu Başkanı Murat Mercan görülüyor. Fotoğraf Haham Menahem M. Schneerson için ABD'nin başkenti Washington DC'de düzenlenen anma töreni sonrasında çekilmiş. Kim bu haham diye biz merak ettik doğrusu. Bu New York'lu haham kimmiş biliyor musunuz; Ortodoks Yahudileri'nin (en radikal grup) 'mesih' olduğuna inandığı haham! İsrail'de şiddet yanlısı büyük kitlelere de hükmeden ve yönlendiren grup bu! Tuhaf değil mi sizce de bu fotoğraf karesi!"

Testere kalemden keskindir!

Değerli dostlar, siz bu satırları okurken GHK kardeşiniz artık çalışma hayatına başlamış olacak. Birkaç aydır yıllık izninin küçük bir bölümünü kullandığı için ne Red'de ne Leman'da karşılaşma şansı bulamadık. Doğrusunu isterseniz öyle aman aman bir tatil yapmadım. Tam tersine 'full-time' bir işin içindeydim. Aylarca iş aradım. İş aramanın bir iş olduğunu bilmeye biliyordum ama böylesi ilk defa başıma geldi. Aslında birçok işe kabul edildim. Sağ olsunlar, GHK'yı şirketlerinde çalıştırmak isteyen çok değerli patronlar tanıdım. Lakin son anda önerilen iş tekliflerini geri çevirdim. Bunların renkli hikayelerini ileride anlatacağım. Kimse merak etmesin. Öte yandan birkaç şirket de beni kabul etmedi. Hayır, işe uygun olmamakla ilgisi yoktu gerekçelerinin. Tam iş teklifinde bulunacakları sırada 'senede birkaç ölümlü kaza yapan trenlerden sorumlu Ulaştırma Bakanı'nın yeni manipülasyon oyuncağı Google hazretlerine GHK'yı soran soruşturan bazı patronlar ve müdürler, "Bundan böyle okur olarak takipçin olacağız," demelerine rağmen her nedense bir daha beni aramadı. Okur olarak takipçim olacak kadar beni sevmişlerdi ama şirketlerinde en azından acil durumlarda kullanmak üzere bir adet GHK bulunmasından huylanmışlardı. Yazarlığı 'full-time' bir iş sanıp, başvurduğum işe konsantre olup olamayacağım endişesi değildi onları çekindiren şey. Başbakana bile 'hat hut' eden bir yazarın kendi şirketlerinde kendilerine 'hat hut' etmesinden korktuklarını sanıyorum. Zaten birisi açıkça söyledi bile. Yoksa yazmak dediğin nedir ki? En uzun GHK yazısı bile yazılırken 2-3 saati aşmadı ki! Hatta bir işte çalışırken yazdıklarım çalışmadığım bir zaman yazdığımdan daha iyi olduğu gibi, periyodik olarak yazarken bir işte çalışıyorsam yaptığım iş de pek daha bereketli oluyor. Çünkü yazmak çalışmaktır. Yazan adamın hiçbir yeri çalışması en azından kafası çalışır. Parmakları yorulsa, kafası zinde kalır.

Kendisine güvenen bir şirket, patron veya müdür bulmak kolay değil dostlarım. Benim iş arayışım bu nedenle bir hayli uzun sürdü. Öyle bir şirkette çalışmalıydım ki, müdürüm ve patronum 'yazar' olduğumu bilmeliydi. Yazar olmamdan korkmamalıydı. Aylar süren bu arayıştan sonra en nihayetinde böyle bir iş buldum. Çünkü yazar olduğum bilindiği halde iş teklifi aldım. Eğer her şey yolunda giderse aylar süren tatil sona ermiş olacak, GHK kardeşiniz yeniden iş dünyasına atılacak, artık okurlardan para istemeyecek ve hatta belki de hem daha çok çalışacak hem de daha çok yazacak. Çünkü gerçek hayatın içinde olmayan yazarlığın ne bana ne de sizlere bir faydası yok dostlarım. Bu kadar yazı tatilinden sonra bunu anladım.

İş teklifi

Nasıl bir işe, hangi işe başladığımı soracak olursanız işte burada garip bir durum karşımıza çıkıyor. Aylar önce yazılarımın birinde, "GHK'ya iş teklifi yapacak kendine güvenen, akıllı ve zeki bir medya patronu veya çalışanı yok mu bu dünyada?" diye sormuştum. Hatta bu teklifi medyanın tüm taraflarına iletmiş, gerekirse yandaş ve yalak medyadan gelecek cömert tekliflere de açık olduğumu yazmıştım. Söz konusu iş teklifi, tahmin edebileceğiniz gibi yandaş ve yalak medyadan gelmedi. Zaten onlarda GHK'ya iş teklif edecek sivrisinek yüreği bile olmadığını biliyorduk. Fakat şaşırtıcı bir şekilde Doğan Holding'e ait bir şirketten iş teklifi aldım. Yani anlayacağınız özellikle 2-3 sene öncesine ait Medyalog yazılarında GHK sillesini, tokat ve tekmelerini sıklıkla yemiş olan kimi Doğan medyası yazarları ve çalışanları ile aynı kaynaktan beslenmek gibi bir karar almış durumdayım. Bu durum, yepyeni bir süreci başlatacak sanıyorum.

Doğan Yayın Holding içerisinde çalışmaya devam ettiğim sürece başta Hürriyet, Milliyet, Vatan, Radikal gibi gazeteler, Kanal D, CNN Türk, Star gibi TV'ler olmak üzere Doğan medyası çalışanları artık çok rahat bir nefes alacaklar. Hatta Taha Akyol, Hasan Cemal, Cengiz Çandar bile kendilerini rahat hissedebilecekler. Artık aynı takımda olduğumuza göre bundan böyle Taha Akyol'a laf atanın ensesinde sucuklu yumurta pişireceğimi söyleyebilirim. Ama aynı şeyi, AKP Bülteni olan Star Gazetesi ve iktidarın bir numaralı vuvuzelası olan TRT gibi Dünya Kupası maçları dışında kimsenin suratına bakmadığı peşkeş yuvalarında vergilerimizi gözlerimizin içine baka baka çatır çatır yiyen bir dolu akıl-fikir vuvuzelasından biri olarak gördüğümüz Mustafa Akyol için söyleyemeyeceğim. Diyebilirsiniz ki, "Taha Akyol'un oğludur o. Ayıp değil mi? Aynı takımdansınız. Oğludur işte, idare etsene sen de TRT vuvuzelası gibi". Valla, iş başka dostluk başka, derim o zaman. Eğer takım arkadaşım olan Taha Akyol, GHK'nın acımasız bir şekilde Mustafa Akyol'u mentollü sakız gibi yazılarında çiğnemesi, şişirmesi, balon yapması ve en nihayet patlatması olasılığından rahatsız olursa bence önünde iki seçenek var. Ya kendisine Fethullah Gülen torpiliyle o hiç okunmayan ve izlenmeyen gazete ve televizyonlarda bir iş ayarlamalı – ki aslında bunu denedi ve deniyor- ya da Mustafa Akyol'u da Doğan Holding kanatları altına almalı. Eğer ikinci seçeneği seçerse Mustafa Akyol da benim kardeşimdir, takım arkadaşımdır. Öyle bir durumda ona dil uzatanın dilini makasla keserim alimallah.

Nur Hanım, Emre Bey

Benzer bir durum Nur Çintay ve Emre Aköz için de geçerli. Bundan böyle geçmişte Nur Çintay için ne dediysem unutun lütfen. Artık beyaz bir sayfa açtık inşallah. Nur Çintay artık benim bacımdır. Aynı holding içerisinde aynı patrona hesap vermek durumunda olduğumuz için Nur Çintay bacıma laf atanın kalemini en keskin kalemtıraşla keser ve arkasından kim bilir neler yapabilirim? Nur Çintay ile aynı takımın üyesiyim artık. Görüşlerimiz aynı da olabilir, farklı da olabilir. Nasıl ki Taha Akyol ile iki kere ikinin dört etmesi ihtimali karşısında bile aynı görüşte olmam olanaksız olmasına rağmen sırf takım arkadaşı olmamız nedeniyle Taha Akyol'a dil uzatana bu dünyayı cehennem edeceksem aynı şey Nur Çintay için de geçerli. Lakin benzer bir sadakati Emre Aköz için gösteremeyeceğim. Onların özel hayatlarında takım arkadaşı olmaları benim de Emre Aköz ile aynı takımın arkadaşı olmamı gerektirmiyor. Tam tersine, eskiden Emre Aköz'e merhamet ediyorsam yeni görevim ile beraber Emre Aköz'den nefret bile edebilirim. Üstelik Doğan Holding'in bir gazetesinde iş bulmadığım halde. Hele bir de gazetesinde iş bulsaydım, Emre Aköz'ün başına gelecekleri anlamanız için "The Texas Chainsaw Massacre (Teksas Katliamı)" filmini size en yakın kitap&müzik perakendecisinden satın almanızı tavsiye ederim. Siparişinizi kredi kartı yardımıyla internetten de verebilirsiniz elbette. Sakın ola internetten bedava indirmeyin ama. Lütfen dürüst ve emeğe saygı duyan örnek bireyle olarak bandrollü bir DVD satın alarak Emre Aköz hakkındaki potansiyel fantezilerimi öğreniniz. Unutmayın ki, internetten download ederseniz hırsızlık yapmış olursunuz. Ayıptır. Ve de günahtır. Hatta bu dünyada yandığınız yetmezmiş gibi bir de öte tarafta yanarsınız maazallah. Hem etik değildir bir kere. Şimdiye dek internetten binlerce film, on binlerce albüm indirmiş olabilirsiniz. Artık nedamet zamanı gelmiş olmalı diye düşünüyorum. Zor değil. Tövbe edeceksiniz ve bir daha korsan film, kitap almayacaksınız, internetten bir halt indirmeyeceksiniz. Üç kere, "Ey kapitalizm. Ben pişmanım. Keşke internetten bütün Hollywood'u indirmeseydim. İnşallah bir daha ben

Kendilerini yandaş sanıp sözde yandaşlıklarıyla bir de utanmadan övünen süzme yalaklara son çağrıdır bu. Bir işte çalışan GHK'nın, okur parası ile geçinmeye çalışan ve bir işte çalışmayan GHK'dan çok daha tehlikeli olduğunu bilmiyorsunuz. Uslanmayan ve akıllanmayan her iktidar yalakası fani, GHK testeresini tadacaktır...

yapmayacağım," demeniz yeterli. Ama kalpten demelisiniz. Tövbenizden sonra göreceksiniz ki komünist ve hatta anarşist bile olsanız siz de bu düzen içerisinde mesut ve bahtiyar olabilirsiniz. 'Kamulaştırma' adı altında yıllardır şeytan tarafından nasıl aldatıldığınızı anlayacaksınız. Herkes kamulaştırsaydı el alem 'Teksas Katliamı' filmini nasıl çekecekti, bunu düşünün bir kere.

Diyebilirsiniz ki, "Kardeşim, anladık. Doğan Holding'te bir iş bulmuşsun ama Doğan medyasında yazmıyorsun. Neticede RED dergisinde yazıyorsun. LeMan'da yazıyorsun. Geçmişte yeniHarman'da yazdığın gibi neden Doğan medyası hakkında da yazamayasın?" Buna cevabım kısa ve nettir. Ekmek yediğim (daha doğrusu kısmetse yiyeceğim) yere ihanet edemem. Diyebilirsiniz ki, "İyi de Akif Beki de Radikal'de yazıyor. Doğan medyası hakkında demediğini bırakmıyor." Buna da cevabım kısa ve nettir. Demek ki, Akif Beki ekmek yediği tekneye ihanet ediyor. Diyebilirsiniz ki, "Dakka bir, gol bir. Aha işte, Doğan medyasında yazarlık yapan bir takım arkadaşına giydirdin." Buna da cevabım kısa ve nettir. Evet. Aynen öyle olmuşa benzemektedir. Demek ki bu ülkede 'bir kararda durmak' bile çok ama çok zormuş. Fakat bu kadar kusurun kadı kızında bile olabileceğini düşünmekten de kendimi alıkoyamıyorum.

Değerli dostlar, işte bundan böyle yandaş medya için ve AKP için asıl kabusun şimdi başladığını söyleyebilirim. Önümüzdeki aylar ve korkarım yıllar zarfında AKP ve yalak medyası ortalıktan yok oluncaya kadar GHK'nın kalemi şimdiye kadar hiç olmadığı gibi başlarında sallanacak. 'Haydut medyası' haline dönüşen yandaş ve yalak medya için 'Elm Sokağı Kabusları' adeta cinsel rüya tadında olacak. Tayyip Bey kardeşim, Türkiye'nin her yıl vergi şampiyonu olan değerli patronum Sayın Aydın Doğan beyefendiye adeta yalvaracak. "Atın bu GHK'yı işten!" diyecek. Lakin alacağı yanıt kısa ve net olacak. "Bizde yazmıyor ki. Lütfen Tuncay Akgün ve Hakan Gülseven ile muhatap olun. Ben çalışanlarımın nerede ne yazdıklarını takip edemem."

Çakma Ortadoğu lideri

Müslüman Çeçen kanı içen Ruslara nükleer santralleri peşkeş çeken ve Müslüman Türk ve Kürt kanını zehirletecek çakma Ortadoğu lideri Tayyip kardeşim, asıl maç şimdi başlıyor. Ey benim iki damla karaktere hasret, izzet-i nefis fakiri haysiyetsiz yandaş ve yalaka medyam, ey benim sivrisinek kadar yüreği bile olmayan istihbarat servisleri güdümündeki cemaatlerim, asıl maç şimdi başlıyor. Tayyip Bey kardeşim, bir daha, "Maç başladıktan sonra kural değişikliği olur mu?" gibi artık hepimizi kusturan klişelerinden bir tekini bile kullanamayacak yakında. Ahmet Davutoğlu, 'komşularla sıfır sorun', 'küresel güç' masallarını lunaparklarda anlatmak zorunda kalacak pek yakında. Mehmet Barlas, şu gök kubbe altında henüz söylenmemiş daha milyonlarca söz olduğunu anladığında yanak okşayacak yeni bir lider bulmak zorunda kalacak. Manisa'dan zar zor milletvekili olmuş Bülent Arınç darı ambarında olmadığını anladığında karşısında ağlayacak kamera bile bulamayacak. Engin Ardıç, Louvre müzesinde yastıklı iyi bir köşe bulup Paris Komünü hakkında Fransızca saçmalıklar yazacak ve yazarlığı iplemediğini söyleyerek bir 30 sene de Fransızları kekleyecek (Ama Sarkozy seçen Fransızlara müstahaktır bu Ardıç, her nasıl ki Tayyip seçen Türklere müstahak olmuş ise...)

GHK ve darbe

Mümtazer Türköne, girmekte olduğumuz bu sürecin sonunda, "Keşke şu GHK bir darbe generali olaydı da her sabah bana mıntıka temizliği yaptırıp her gece diskoya atsaydı, Doğan Holding'te çalışıp para kazanıp RED ve Leman'da yazarlık yapacağına," diye dert yanacak. Elbette hem Doğan Holding'te çalışıp hem de söz gelimi Hürriyet'te yazan GHK seçeneğinden hiç bahsetmiyorum bile. Böyle bir ihtimali anlamak isteyenlere kendilerine en yakın kitap&müzik perakendecisinden "Saw-Testere" filmlerinin tamamını tavsiye ederim. Özellikle Kütahyalı'ya, Ahmet Kekeç ve Salih Tuna'ya Cine 5 gibi TMSF elindeki bir kanalda yaptıkları abuk sabuk 3. sınıf kahvehane geyikleri ile vergilerimizi kaçırdıkları için en kanlıları olan 4. ve 5.'yi özellikle tavsiye ederim.

Uzun lafın kısası; kendilerini yandaş sanıp sözde yandaşlıklarıyla bir de utanmadan övünen süzme yalaklara son çağrıdır bu. Bir işte çalışan GHK'nın, okur parası ile geçinmeye çalışan ve bir işte çalışmayan GHK'dan çok daha tehlikeli olduğunu bilmiyorsunuz. Uslanmayan ve akıllanmayan her iktidar yalakası fani, GHK testeresini tadacaktır.

MÜFLİS TÜCCAR YOUTUBE'DAN VERGİ İSTER

Youtube ve Google ile kavga eden Ulaştırma Bakanı nasıl bir alemde yaşadığından habersiz. Önceleri numara filan yapıyor sanıyordum. Dikkatli gözledim ve aynı 'Düşişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu' gibi o da bir başka hayal aleminde yaşıyormuş meğer. Nasıl ki Davutoğlu dünyanın düzeninden habersiz çocukluğundan beri öğrendiği mesnetsiz Mehdi, Deccal, Mesih İsa gibi Harun Yahya kehanetleri ile büyüdüyse Ulaştırma Bakanı da kendisini bu memleketin sahibi zannediyor ve Deli Dumrul gibi Doğu ile Batı arasında bir köprü olan kısrak başı memleketimize giren çıkan her kilobayttan vergi almaya çalışıyor. Demek ki 'çul' kalmamış memlekette yazık. Nasıl ki Davutoğlu ve AKP iktidarı, kendilerini yüce Allah'ın seçtiği İslam aleminin kurtarıcıları sanıyorsa Binali Yıldırım

RED KIT

da internetin birkaç server'lık canı olan bir hadise olduğunu sanıyor. Küreselleşmenin kuklaları oldukları halde kendilerini bağımsız filan sanıyor galiba bunlar. Allah'ın gavurlara ve kafirlere karşı olmasını da yanlış anlıyor bu adamlar. Dünyadaki en büyük materyalistin ve hatta en büyük kapitalistin Allah olduğundan haberi olmayan bir avuç hayalperest din tüccarı ile geçen 8 yıla üzülmemek elde değil. Ama en büyük devrimcinin Allah olduğundan da haberleri yok bu hayal tüccarlarının.

Bu arada bu Red Kit başlığı da kendisi bir karikatüre dönüşen Salih Memecan stili olmuş. Karikatür karikatür olalı böyle zulüm görmedi be kardeşim! Bir kral soytarısı ne kadar tiyatrocuysa o da o kadar karikatürist işte. Ne yapacaksınız? Her zulmün bir sonu vardır...

SPA MULLAH KOLLEKTİFİ

berbat kent

1.Gezici Tahran Bienali, "Kentsel Kıskançlık" (Urban Jealousy)başlığı ile, İstanbul, Berlin ve Belgrad'da, 2008-2009 yıllarında, dünyanın çeşitli yerlerinden yaklaşık 650 sanatçının katılımı ile düzenlendi. Hiçbir kurumsal sponsoru olmayan bu Bienal, "kendin pişir, kendin ye" mantığı ile sürdürüldü.

Bu yıl da, Berlin'de, yine kurumsal sponsorsuz, kendi kendini finanse eden bir oluşum olan ve hilkat garibelerinin/ucubelerin kentle ilişkisini sorgulayan gösterilerin bir sirk çadırında yapıldığı "Circus Charivari" için, Gezici Bienal'in devamı olarak, "Kent Berbat" (Urban Lousy) üç günlük bir performans programı düzenlendi. Bu performans programı, 18, 20 ve 21 Haziran 2010 tarihlerinde, çeşitli ülkelerden sanatçıların katılımı ile yapıldı. Aşağıdaki metin, bu programın çağrı metninin Türkçe versiyonudur.

Sanat piyasası "ya benimsin, ya toprağın" diyordu, biz de kaçtık. Bir para babasına eş(ya) olmamak için kaçtık, sanat aşığı kurumsal yapılara metres olmamak için kaçtık. Yaptığımız Gezici Bienal başka bir aşk hikayesiydi. Istanbul'dan Berlin'e oradan Belgrad a konduk . Bir kentten bir kente konarken, tek kıskanılan biz değildik zaten.

Hilkat garibeleri, ucubeler vardı mesela. Çoğunluğu mahlukattan sayılır, kenara köşeye tıkılır, görünmesin diye etrafı sarılır, görünenin kafası taşla yarılırdı. Yeterince egzotikse bu hilkat garibesi, kenarda durmak için izinli sayılırdı. Birisi bi'bakıp çıkmak için para sayardı ya, sirkin panayırın köşesinde, ona müsamaha tanınırdı. Yeterince kuvvetliyse mahluk, arenaya salınırdı. Muktedirleri eğlendirdiği sürece, ucubeye yer ayrılırdı. Meraklısı kıskanır mıydı hilkat garibesini? Ucubede iktidar sahibine ait ne vardı?

Bugünün kentinin meraklısı da bi'bakıp çıkıp, kar etmenin peşinde. Bugünün kentinde de meraklısı, iktidar derdinde. Yeri geldiğinde, gözü garibenin durduğu yerin ta kendisinde. Bugünün kentinde büyük paralar araziden kazanılırken, iktidar derdindeki, hinoğlu hin, kıskançlığının kökü açgözlülüğünde.

Açgözlü, paraya para dememek için, herkesi yerinden etme işinde. Mesela o ucubenin ne işi var ki o kadar değerli yerde? "Gitsinler bunlar buradan" derken çeşitli yollara baş vurulmakta , gerektiğinde güç kullanılmakta, "... bunlar suçludur, düşmandır, tehdittir" de işin bahanesi olmakta. kıçına bir damga basıp, kolluna bir çip takıp, en etkin en ucuz yöntemle, uzağa atılması, duvarlar, teller ardına koyulması gerekmekte. Mekanın ancak öylece mutenalaşacağı, kentin ancak öylece yenileneceği ve hayatın da ancak öylece sürdürülebilir olacağı söylenmekte.

Aynı zamanda açgözlü, paraya para dememek için, onları yeniden inşa etmenin de derdinde. Varsa bir egzotiği, yeteneklisi, güzeli, onun da becerisini alıp satmanın, teşhire koymanın, özelliğini, güzelliğini kendi bedenine yamamanın peşinde. Kendi yarattığı frankeştayn ile köprü ve diyalog işinde. Zaten icap ettiğinde devşirme mahlukları itinayla yaratma, pazarlama, olmadı piyasasını bizzat kurma yeteneğinde. Piyasada bir ederin yoksa, kent seni istememekte .

Pazarlanamazlık üstü kuruntulu düzene gıcık gitme ihtimalin, altıncı parmağının, üçüncü gözünün, kuyruğunun, boynuzun yerine geçmekte. Fişlenme, şişlenme, kıçına damga, koluna bir çip, en ucuzundan, en etkininden defedilme, hapsedilme, defnedilme ihtimali senin önüne de gelmekte.

Kentin açgözlü yeni efendileri "güvenlik... güvenlik..." diye inlemekte. Piyasa tanrısı, her günü güvenlik bayramından sayıp, kurban istemekte.

Peki, eski haritaların yeni ejderhalarının, mahluklarının, dinozorlarının, ucubelerinin, hilkat garibelerinin ne yapması gerekmekte? Biz ne bilelim...

Bi'düşününce, kent berbat, efendileri kıskanç. Derdimiz kıskançlığa yüz vermeyip, kaçak noktaları kovalamak ya, kaçak noktamız, yeri geldiğinde kentten daha berbat olmaktan çekinmemekte, bu arada, piyasaya götü kaptırmamaya, güvenliğe kurban gitmemeye , sermayenin dekoratif unsuru olmamaya itina etmekte. Ne diyelim... Kendi haritalarımızın mahlukları olmaya, kendi sözümüzü bağımsız söylemeye, bir araya gelmeye ve beş benzemez istikamete dağılmaya devam edelim.

ULAŞ BAŞAR GEZGİN

Uzaylıların gizli planları...

Mars'taki düzen de, dünyadaki düzene benzemeye başladı yavaş yavaş. Ordumuza yeni silahlar alınıyordu...

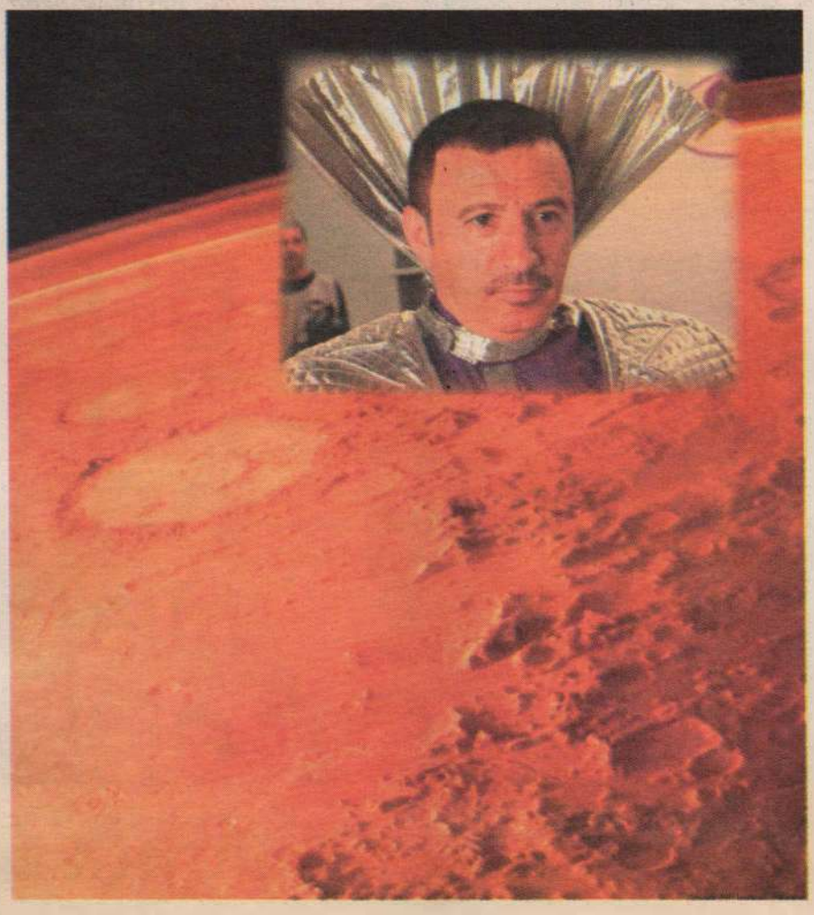
Bizim işyerinde uzaylıların çalıştığının ortaya çıkması herkesi şaşırtmıştı. Hemen yanı başımdaki çalışma arkadaşım bile uzaylıymış! Onların uzaylı olup olmadığını anlamak çok zor. Onların da iki gözü, iki kulağı, iki burnu, üç dudağı, beş kalbi, yedi bacağı var. Yani hepimiz gibiler. Yürüyüşlerinde hiçbir fark göremezsiniz. Aynı bizim gibi şarkı söyler, aynı bizim gibi içlenirler kara gecelerde. Hah, bizim işyerinde çok uzaylı çıkmıştı; ben de uzaylı uzmanı kesilmiştim. Uzaylıları şıp diye anlamaya çalışıyordum.

İşyerinde yakalanan uzaylıların kimisinin oracıkta kafasını uçurdular ama kafaları hep yerine geliyordu. Kimilerini ise, araştırma yapmak üzere falakaya yatırdılar, ters askıya astılar, elektrik verdiler. Yüce bilim insanlarımız, onların acıya ne kadar dayanabildiklerini görmeye çalışıyordu. Acısız bir dünya için, uzaylılar üstünde acı deneyleri yapmak gerekliydi onlara göre. Böylece, insansoyu, acıya daha dayanıklı olacak, daha mutlu yaşayacaktı.

Yok, hiçbir yerlerinden uzaylı oldukları anlaşılmıyor. Hatta bana kalırsa, 'uzaylı' diye acı araştırmaları merkezlerine götürdüklerinin en azından bir bölümü, dünyalıydı. Ama olsundu canım; dünyalılar üstünde de acı deneyleri yapmalı, uzaylılarla dünyalıların acı deneylerini karşılaştırmalıydı.

Bir insanın uzaylı olduğunu anlamanın tek bir yolu vardı: Konuşmaları. Uzaylıların özelliği, ağızlarını açtıklarında, dünyalılar gibi havadan sudan değil güneşten yıldızdan konuşmalarıydı. Onlara göre, insanların mutlu olduğu başka gezegenler vardı. İşte bu sözler, dünyanın tüm devletlerinin birleşmesinden oluşmuş Dünya Devletleri Birliği'nin resmi görüşüne tersti. Dünyadan daha güzel bir gezegen mi vardı?! Evet, dünyada yoksullar vardı, dünya pazarlarında domates gibi eziliyorlardı ama onlar, yoksul ve mutlulardı. Dünya, öyle güzel bir gezegendi ki, yoksulları bile mutlu etmeye yeterdi.

Ben güneşten yıldızdan söz açan birçok kişiyle tanıştım ömrümde. Güneşten gelip güneşe gideceklerini söylüyorlar. Onlara göre, güneş

tozundan gelmişiz ve yine güneş tozuna dönüşecekmişiz. Bunlar, şiirlerinde güneşi içtiklerinden söz ediyordu. Bir gaz bulutu olan güneşi solumak ya da içine çekmek neyse de, içmek ne oluyordu?..

Görmesini bilene...

"Uzaylı doğulmaz, uzaylı olunurmuş." Ablam, bana öyle söyledi. 25 Mayıs 2525. Bu günü hiç unutmuyorum. Ablam, bu günde, bana, kendisinin de uzaylı olduğu söyledi. Şaşırdım ama yadırgamadım. Uzaylı doğulmaz, uzaylı olunurmuş. Ablamla biz kardeşmişiz ama annemiz babamız, uzaylı değilmiş -en azından bana öyle dedi; belki onlar da uzaylıdır, kimbilir... Yani ablam, dünyalı olarak doğmuş, sonradan uzaylı olmuş. Uzaylıların çocuğu olup uzaylı olmayanlar da oluyormuş. Peki nasıl uzaylı olmuşmuş? Aynen benim olduğum gibi. Ona da birisi, ablamın bana yaptığı gibi, güneşi içmeyi öğretmiş. Biz uzaylılar, beş vakit güneşi içer, konuşma gücümüzü böyle kazanırız.

Ablam, beni, sonunda ikna etti. Mars'a gitmeye karar verdik. Dünyalıların yaptığı acı deneyleriyle belirsiz bir geleceğe yelken açmak istememiştik. Mars'a 'kızıl gezegen' denmesi boşa değil. Kızıl bir gezegendir gerçekten. Mars'ın kızıllığı, Marslıların kızıllığından gelir. Görmesini bilene...

Mars'ta, dünyalıların yoksulu ve yoksunu oldukları her şeyin paylaşıldığını gördüm. Mars'ta her şey yoktu elbette, ama olmayanların yoksulluğunu ve yoksunluğunu da paylaşıyorduk. Ben de ablamla bir işe girdim. Ne ışın silahı ne acı deneyleri korkusu vardı burada. Fakat bir süre sonra bir söylenti çıktı: "Dünyalılar, gezegenimize gizlice girmiş!" Dünyadaki uzaylı avında olduğu gibi; Mars'ta da dünyalı avı başladı. İşyerinde, yanı başımızdakiler, bizden ayrılıp bilinmedik bir yere götürülüyordu. Zaten bir kişinin dünyalı olması, havadan sudan konuşmasından anlaşılıyordu. Onların üstünde de acı deneyleri yapılıyor muydu bilmiyoruz ama en azından, kafaları, göz göre göre uçurulmuyordu. Dünyalılar üstünde acı deneyleri yapılmışsa, bunun, Marslı bilimcilerin şaşkınlığı nedeniyle olabileceğini düşünüyorum. Nasıl oluyordu da bu dünyalılar, acıya bu kadar dayanıksızdı?! Bu, Marslılar için bir hastalıktı. Marslılar, bu hastalığa karşı önlem almak durumundaydı.

Mars'ta yoksulluğu ve yoksunluğu çekilen her şey paylaşılırken, Mars Devletler Birliği, büyük bir hızla silahlanıyordu. Dünyanın daha çok kaynağı ve daha gelişmiş silahları vardı. İşte Dünyalılar da, gizlice Mars'a giriyordu. Anayurt Mars, Dünyalı saldırısına karşı savunulmalıydı. Bu gerginlik içinde, Mars'taki düzen de, dünyadaki düzene benzemeye başladı yavaş yavaş. Paylaştığımız yoksulluklara ve yoksunluklara yenileri eklenirken, ordumuza yeni silahlar alınıyordu. Bunu anlıyorduk. Gerçekten tehdit altındaydık. Bu son gelişmeler, bize, bir Dünyalının görüşlerini anımsatıyordu. Dünyalı, "Sınırlar kalkmadan Dünyalılık olanaksız," demişti. Bizden öncekiler, bunu Mars için de söylemişti; Mars düzeni, ancak, Mars'taki tüm sınırlar kalkınca kurulabilmişti. Fakat bu son silahlanma yarışından sonra, bunun yeterli olmadığını anladık. Tek ülkede Dünyalılık ya da tek ülkede Marslılık, işlemiyordu. Tek gezegende Marslılık'ın da yürümeyeceğini anladık. Tüm gezegenlerde kurulsa, Güneş dizgesi dışında da kurulmalıydı. Her neyse... Bunları düşünmek için erken. Bizden sonraki kuşaklar düşünsün.

Ablamla Mars'ta rahattık. Başka ablalar da, başka kardeşler de bizim gibi mutlu olsun diye, Dünyaya dönmeye karar verdim sonunda. Sen yakın arkadaşımsın diye, bunları sana anlattım. Amacımız, bütün yoksulları Mars'a götürmek. Böylece, zenginler, Dünyada kendi başlarına kalacak ve yoksullara yaptırdıkları tüm ayak işlerini, kendileri yapacak. Robotlar her şeyi yapamaz. Robotlar da ayaklanıyor zaten bu aralar. Robotlar, zenginlerin kurtuluşu değil. Onları da kataçağız saflarımıza; onları da alacağız yanımıza elbette. Bu durumda, Dünyada Mars düzenini kurmamıza ramak kalacak. Bizim kuşağımız görmez herhalde ama ileride neden olmasın?..

Sayı 46, Temmuz 2010, Aylık süreli yayındır Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd. Şti. İmtiyaz Sahibi: Tuncay Akgün Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven Müessese Müdürü: Ali Yavuz Tel: 0212 292 95 65 (4 hat) Faks: 0212 245 38 06 Abonelik: 0212 292 95 65 Baskı: Leman Matbaası-İstanbul. Tel: 0212 858 00 93 Genel Dağıtım: D.P.P. A.Ş. Adres: İmam Adnan Sok. No: 14 Beyoğlu / İstanbul
www.red.web.tr

SITKI DEMİRKAN

Oyyy Madımak!

Nasıl güzel bir sözdür değil mi? Ateş düştüğü yeri yakar. Ve ne çok şeye karşılık geliyor biraz durup düşünüldüğü vakit. Ateşin; yakabilirlik vasfını bir tek bağdaş kurup oturduğu ciğerlerde icra ettiğini, cayır cayır yangınların ortasına düşenden gayrısının, aleve en fazla hararet kaynağı olarak bakabileceğini daha kesin nasıl anlatabiliriz?

Senenin sıcak zamanları, etrafın yeşile çalmaya başladığı günlerle haber vermeye başlıyor kendinden. Üşümeyi hep yalnızlıkla bir tuttuğundan olsa gerek, insan da giysilerinden hafifleyip çayıra çimene erişeceği mevsimleri, varlığın tam ortasına katılabilme, kuzudan kiraza envai çeşit nesneyle kendini çoğaltabilme ihtimali olarak değerlendiriyor. Ve saklamaya gerek duymadığı bir heyecanla içinin dışının ısınmasına sevinç giyinebiliyor.

Derdi tasası, sızısı olmayan kimseler için tuhaflık içermesi şöyle dursun, hayata bulanma adına epeyi kıymetli bu haller, aklına gelecek bir şeyleri olan kimilerini de hayata bunalma kısmından yakalıyor.

Okuduğunuz bu satırları kağıt üzerine çakmaya çalışan zatın; kimseyi ilgilendirmediğini bildiği kişisel tarihinde, talihsizlik kelimesinin yetmeyeceği tanıklıkları vardır. O güne kadar temmuzun bile ısıtamadığı bir ayaz memlekette o Nemrudi yangını, öncesiyle sonrasıyla yaşayarak, bilinçaltına bir kabus ilave çentikleyen dert sahiplerinden olmak da o heybeye atılan yanardağlardan bir tanesidir.

İnsan evladının kendine önem atfetmek adına gayet net bir iddiası var: 'Ben' sözcüğü ile şekillendirdiği ne varsa kendi gayretiyle oluşmuş zannediyor. Belki de doğrudur, "Aldım, verdim, üst üste koydum ve şu renge boyadım," diye anlattığı hikaye, hakikattir. Tamam da o zaman ellerini böğründe bitiştirip bir köşeye çömmesine sebep olacak kadar çaresiz kaldığı haller ne pekiyi? Çevresinde akıl ermez bir süratte dönüp duran, bin bir tane aktörün rol aldığı hayat sahnesi neyin nesi?

Adına önsezi, öngörü, tahmin ne denirse densin, bazen, ne bazeni her zaman her şey kendi olacağına varıyor. O zaman da aynı böyle oldu işte. Havadaki kokudan bile belliydi pis bir şeyler olacağı. **Bin senedir bu toprakların kan emicileri Hı(n)zır Paşa'ların ruhdaşları yandan yöreden geçerken bile yaydıkları sinsi kokuyla belli ediyorlardı kıvılcım beklediklerini.** Sineğin kanadından tahrik üretecek kadar gözlerinin döndüğünü, bakışlarıyla çakışmamak için sağa sola kaçırılsa da kafalar bir boşlukta yakalayıp, gayet net anlatabiliyorlardı.

Sonrasında çokça dile getirildi her şeyin bir odaktan yönetildiği ya, o kısım değil aslolan. Çünkü daha belirgin, daha net, erişilebilecek kadar yakında duran somut bir gerçeklik var. Can yakmak söz konusu olduğunda, bu toprakların egemen bakış açısı kendiliğinden harekete geçebiliyor. Recm kültürünün nasıl ve ne kadar sindirildiğini kanıtlamak için arayıp da bulamadıkları fırsatın ele geçtiği yerler buralar işte. **Hele ki Allah-Kitap-Vatan gibi sahiplenildiklerinde kimsenin desturuyla karşılaşmayacaklarına emin oldukları kavramlar gıdık kapmışsa, yol verin şaşkına.**

Hayatını nihayete erdirmek istedikleri bir kişi iken, onlarla sayıda, o yönde duygu sahibi kimseyi bir çaresizliğe kıstırmak iştah kabartıcı unsur olabiliyor. Sonrası zaten başka bir mecraya yönelmesinin imkansız olduğu vahşet tiyatrosu. Kim çakmış, kim yakmış, kim bakmış? Ne manası var ki bilmenin? Hoş, bilmiyor muyuz ki zaten?

Sonrası... Bitmeyecek, küllenmeyecek bir yalazanın yürek dağlaması, dağılmayacak bir dumanın her fırsatta kendini hissettirip ciğer acıtması...

Gerekli gereksiz bir dünya ayrıntı, bir alay isim, bir sürü saptama, hatırlamak denen çukura düşmenin ötesinde yarar sağlamıyor. Evet, unutmak imkansız... Sokağa adım atıldığı andan itibaren sayılamayacak kadar çok görüntü, ses, koku; çağrışım sağanağına tutuyor, akıl yırtıyor.

Unutmak...

Oysa insan unutmak istiyor. Hiçbir şeyi değilse bile yanık kokusunu unutmak istiyor. Nefes alıp vermeye katlanmak için unutmak zorunda olmak diye bir gerçeklik var çünkü.

Ve görünce doğrudan ya da yan yollardan, bilerek ya da hiç farkında olmadan bu hayınlığın faili olanların ne kadar unutkan olduğunu. Hiçbir şey olmamış gibi rahat gezdiklerini, utanç denen olguya ne kadar yabancı olduklarını izleyince... Hatta tutup o acının üzerinde kebap yiyecek kadar işi keyfe ve eğlenceye dökebildiklerine rast gelince bütün ezberi bozuluyor insanın...

Şimdi geldikçe o harlı günün yıldönümü, her köşe başında kendi söyler kendi dinler sloganlarla "Unutmayacağız!" ifadesi içeren ve ajitasyon olmaması için dua edilesi etkinliklerin dışında kimsenin aklına başka bir şey geldiği yok.

Unutması gerekenler unutamaz vaziyette akıllarının ve yüreklerinin bir köşesinde capcanlı gezdirirken ateşi, kafaları olsa öne eğebilecek umursamazlar zerre sorumluluk duyamıyorsa hâlâ, her şeyde yapıldığı gibi siyaseti sadece slogana hapsedip sadece o günlerde "Kahrolasılar, bizim canımızı, canlarımızı yaktılar," demenin hiçbir yaraya merhem olmayışının da etkisi var galiba.

17 sene geçti üzerinden ve insanları ateşe atmayı kendilerine hak sayacak kadar gözü dönebilecek zihniyetin, olaylar aynı kurguda seyrettiğinde aynı sonuca yürüyüp yürümeyeceğinden kimse emin değil. Bunların üzerine gökten zembille insancıl olma melekesi inmesi beklenmiyor herhalde, değil mi? Ya da bir sabah uyanıp "Yahu evet, bizden olmayanı hazmedememeyi sorun olarak görmeliyiz," dedirtebilecek ferasetin bir sabah hepsini etkileyebilecek kadar büyümesi umulmuyor. Bunu bilebilmek için gerisine –lojik- eklenen hiçbir kelimeye ihtiyaç yok. Tarih dediğimiz kısa özette buna benzer bilgilerin yer aldığı satırlar henüz mevcut değil.

Siyaset yapmak adına varılacak en nihai aşamayı bitip tükenmeyen terimsel anlatımlarla sabah akşam terennüm etmek, koca koca kitapların tahlil ve tespit şablonlarını gözünün önüne çıkan her resmin içine sığdırma gayreti eline binbir türlü hamaset tutuşturularak kendinden olmadığı yönünde kulağına nifak fısıldanmış ama son derecede kendinden olanların üstüne salınan piyonların ayılmasına, aydınlanmasına yetmiyor. Bütün bu ilmi ve bilimsel, bilgi tabanlı verilerle sunulan fotoğraf ervahı yestahlanası çarkın can öğüterek dönenmesini, durdurmak şöyle dursun yavaşlatmıyor bile.

Bir hafta öncesinden başlayıp bir koca koca laflarla, her tür çıyana okunan lanetlerle, intikam yeminleriyle, anma etkinlikleriyle; dil varmıyor ama neredeyse kutlanan, kutsanan gün denkleşmelerinin çok değil iki gün sonra unutulup bir dahaki seneye kadar laf arasına bile sokulmamasına tuhaf mı denmeli?

İyi ama son derece öznel, sırtlarında bu ağır yükle dolaşanlar, sadece temmuz başında dillendirilen bu sahiplenmeyi hangi samimiyet zeminine oturtacak? Ve hayat içerisinde bir şekil yan yanına düşen ateş üfleyicilerini ne şekilde sindirecek? Birisi çıkıp bunun nasıl başarılacağını anlatsın ne olur. Anlatsın ki yüreği hâlâ tüten bir elin parmakları, kendini EL'in parmaklarıymış gibi hissetme ağırlığını atsın üzerinden hiç olmazsa...